ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2015 - 2016

RĂZVAN-ALEXANDRU PETRE

Culegere de texte publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro, în perioada 2015-2016, la rubricile: psihologie, religie, filosofie, manifestări spiritiste, esoterism.

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2017

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

ESEURI PE TEME SPIRITUALE

Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de texte publicate de Răzvan-Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro în perioada 2015-2016, la rubricile de psihologie, religie, filosofie, manifestări spiritiste, esoterism. Aceste ***RUBRICI*** şi-au împrumutat titlurile cărţilor publicate de autor în 2014, care sunt completate de către eseurile curente.

SUMAR

SPIRITELE ÎN DIALOG CU NOI

ESOTERISMUL ÎN MILENIUL 3

SOMNUL, VISUL, DEDUBLAREA

Secţiuni şi capitole:

Somnul este o parte importantă a vieţii fiecăruia dintre noi. Totuşi, el se desfăşoară de obicei în totala noastră ignoranţă.

În ultimele decenii, ştiinţa a făcut progrese semnificative spre descifrarea mecanismelor somnului. Astăzi, se pot decela câteva funcţii ale sale, cum ar fi: odihna şi vindecarea corpului şi creierului, organizarea structurii psihice şi a memoriei (mai ales în stadiul REM), visarea (o necesitate încă neînţeleasă).

Studiile asupra somnului au reuşit să scoată la iveală doar fenomene marginale (epifenomene), cum sunt undele electrice măsurate la nivelul scalpului, concentraţiile de substanţe hipnotice din creier sau comportamentul nocturn.

Sub aparenta pasivitate a somnului se ascund însă fenomene parapsihologice incredibile. Articolul de faţă îşi propune să scoată la lumină cauzele sale profunde din perspectivă esoterică.

1. STADIILE SOMNULUI

Savanţii au stabilit că somnul adultului se divide în 4-6 cicluri pe noapte, cu 5 stadii într-un ciclu (în societăţile moderne). Tipurile de encefalograme sunt redate în tabelul 1, iar caracteristicile acestor stadii, în figura 1. Succesiunea temporală a acestora este reprezentată, la modul general, în graficul din figura 2. Sunt posibile numeroase variaţii, dar întotdeauna vom regăsi cele 5 stadii ale somnului.

În timpul somnului REM (somn cu vise) se consolidează amintirile şi creierul se odihneşte foarte bine. Visele sunt absolut necesare omului; privarea de ele, chiar dacă corpul este relativ odihnit, poate duce la apariţia visării chiar în stare de veghe.

Un ciclu de somn se repetă după circa 90 minute, durând din ce în ce mai puţin, pe măsură ce ne apropiem de dimineaţă. În acest timp, stadiile REM devin tot mai lungi, putând atinge 60 minute spre dimineaţă.

Stadiile 3 şi 4 apar doar în prima parte a nopţii, oferind cea mai bună odihnă a corpului şi minţii.

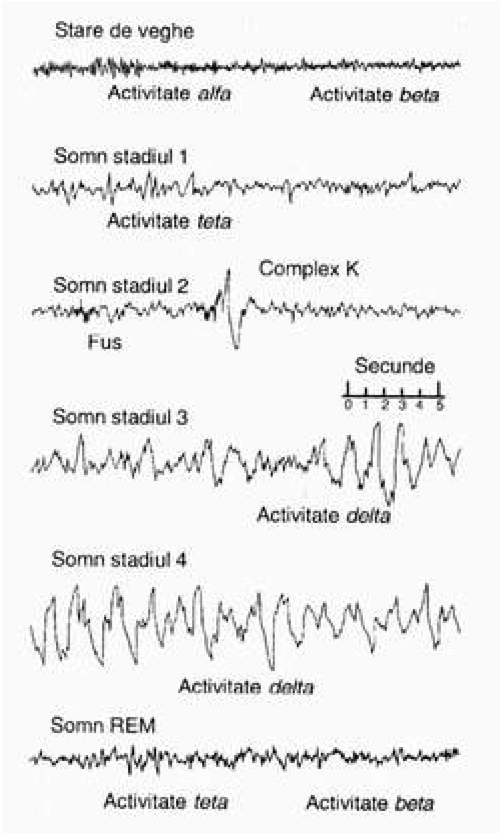
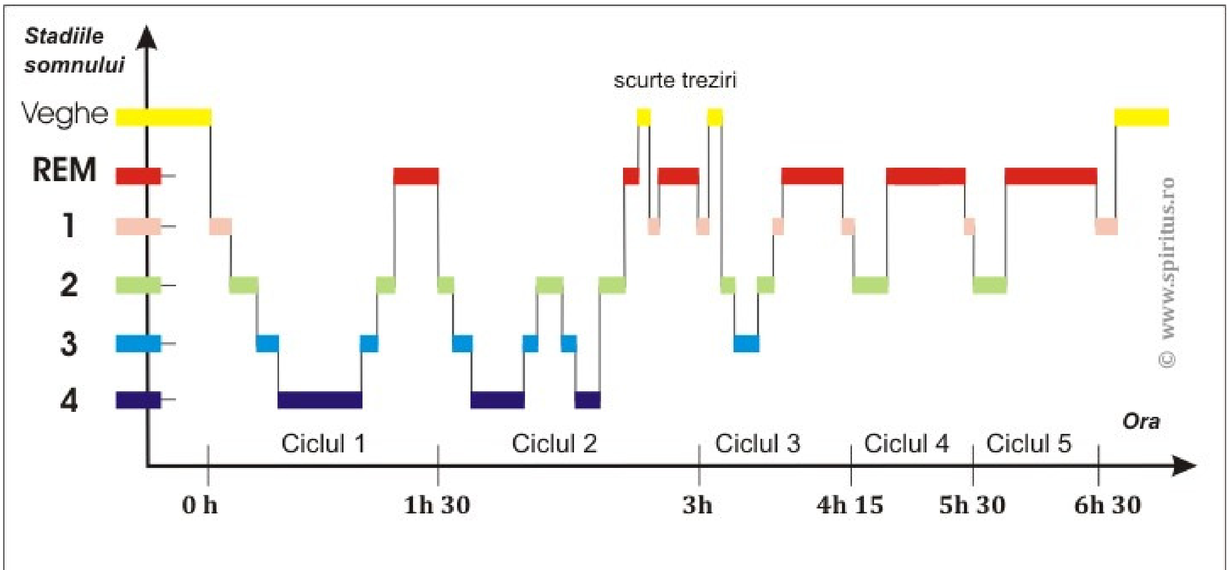

Figura 1 – tipuri de electroencefalograme

Tabelul 1 - Caracteristicile stadiilor somnului				
Stadiu de somn	Unde cerebrale	Procent din durata totală a somnului	Durata într-un ciclu	Descriere generală
1	ALFA (8-15 Hz), THETA (4-7 Hz)	5 %	5 min	Somn superficial, pierderea contactului cu lumea fizică; Halucinaţii hipnagogice (lumini şi modele colorate), vise scurte, intense; Corp relaxat; Senzaţii de cădere, plutire; Unde cerebrale neregulate şi de mică amplitudine.
2	Forme de fuse (12-16 Hz) şi complexe K	50 %	20 min	Somn evident, dar trezire uşoară; Relaxare mai profundă; Uşoară scădere a temperaturii corpului. Vârfuri de unde cerebrale ritmice şi rapide (numite ace sau fuse)
3	DELTA (0,1–3 Hz), BETA joase (13–15 Hz)	5 %	Câteva minute	Trezire dificilă şi în confuzie; Lipsă de răspuns la stimulii fizici. Creierul începe să emită unde DELTA (lente). În stadiile 3 şi 4 apar parasomniile (somnambulism, enurezis, coşmaruri, scrâşnitul dinţiilor etc).

4	DELTA (0,1-3 Hz)	15 %	Câteva minute	Undele DELTA devin predominante.
REM	BETA (16-30 Hz), THETA (4-7 Hz)	25 %	10 min	REM = Rapid Eye Movement (mişcarea rapidă a globilor oculari sub pleoape). Trezirea este dificilă; Cortexul motor este activ, dar trunchiul cerebral blochează impulsurile către corp; Muşchi extrem de relaxaţi, fiind posibilă paralizia în somn; Apar visele; Se intensifică bătăile inimii, respiraţie rapidă şi neregulată, erecţie; Unde cerebrale rapide, ascuţite.

Stadiile şi ciclurile de somn pe parcursul orelor de somn

Figura 2 – exemplu general de succesiune a stadiilor de somn

FENOMENELE PARAPSIHOLOGICE DIN SOMN

Considerând ipoteza că cele 5 stadii ale somnului definesc 5 stări parapsihologice distincte, vom încerca să le punem în corespondenţă. **Acesta este un lucru cu totul inedit**, din câte cunoaştem noi.

NOŢIUNI ESOTERICE

Iniţiaţii afirmă faptul că fiinţa umană integrală este formată, pe lângă un corp fizic, şi din corpurile „subtile” (de energie), care pătrund şi învelesc corpul fizic precum foiţele de ceapă sau precum intră una într-alta păpuşile ruseşti. Corpurile subtile sunt, în principiu, trei la număr:

corpul (învelişul) eteric, cel astral şi cel mental, primul fiind cel mai grosier, iar ultimul, cel mai rarefiat. Fiecare dintre ele are proprietăţi şi funcţii diferite. Cărţile scrise de Arthur E. Powell le descriu pe larg.

Corpul eteric (numit şi vital) impregnează şi înconjoară corpul fizic, dându-i vigoare. Fără energia acestuia, corpul fizic rămâne un cadavru. În timpul somnului, învelişul eteric se duplică (înconjurat de copiile astrală şi cea mentală) şi iese din alinierea cu corpul fizic, stând în apropierea acestuia sau putându-se deplasa la distanţă. Ulterior, dublul astral poate şi el să părăsească dublul eteric. Legătura dintre corpurile subtile este asigurată de aşa-zisul „cordon de argint", care este un flux neîntrerupt de particule energetice.

STADIILE SOMNULUI ŞI DUBLURILE SUBTILE

Folosind raţionamentul şi informaţiile de la autorii esoterici Scarlat Demetrescu şi Robert Bruce, am realizat următoarele **corelaţii între stadiile somnului şi poziţia dublurilor subtile**:

Stadiul 1 – Copia eterică şi cea astrală ies parţial din alinierea cu corpul fizic, dar rămân împreună.

Acest stadiu se referă atât la starea hipnagogică (de aţipire), cât şi la cea hipnopompică (de trezire).

Este momentul potrivit pentru începerea unor experienţe parapsihice precum dedublarea voluntară sau hipnoza.

Stadiul REM – Dublul eteric este parţial ieşit din corpul fizic, iar dublul astral este ieşit complet.

Scarlat Demetrescu afirmă că visele au loc când astralul este ieşit, dar etericul este în corp; datorită corpului eteric (vital) se construiesc visele, deseori sub inspiraţia astrală (vezi capitolul VISUL din cartea „*Din tainele vieţii şi ale universului*"[1]).

Stadiul 2 – Aflat între stadiul 1 şi REM (vezi graficul din figura 2), în acest stadiu ar trebui ca dublul eteric şi cel astral să fie ieşite complet (dar aliniate împreună).

Scarlat Demetrescu spune că, în stare ieşită din corp (stadiile 2, 3 şi 4), dublul eteric este încărcat cu fluid vital de natură cosmică.

Stadiul 3 – Acest stadiu urmează întotdeauna stadiului 2, conform graficului.

Scarlat Demetrescu afirmă că, atunci când dublul astral iese din cel eteric, aceasta este starea de somn adânc, fără vise.

[1] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBMElaVUItcDdxcEU/view?usp=sharing

Stadiul 4 – În continuarea stadiului 3, şi dublul mental iese din cel astral, pe măsură ce somnul devine tot mai profund (după Robert Bruce, în cartea sa „*Astral Dynamics*”[2]).

Am stabilit deci ce se întâmplă din punct de vedere parapsihologic, ţinând cont de informaţiile ştiinţifice despre somn. Este prima oară când se reuşeşte o apropiere dintre două abordări care nu au multe lucruri în comun. Sinteza este prezentată în planşa din figura 3.

Din punct de vedere didactic, această planşă a desfăşurării *spaţiale* a somnului are avantajul, faţă de graficul desfăşurării *temporale* (din figura 2), că este mai uşor de priceput şi memorat. În plus, oferă deschidere pentru înţelegerea şi altor fenomene parapsihice care folosesc aceleaşi noţiuni elementare.

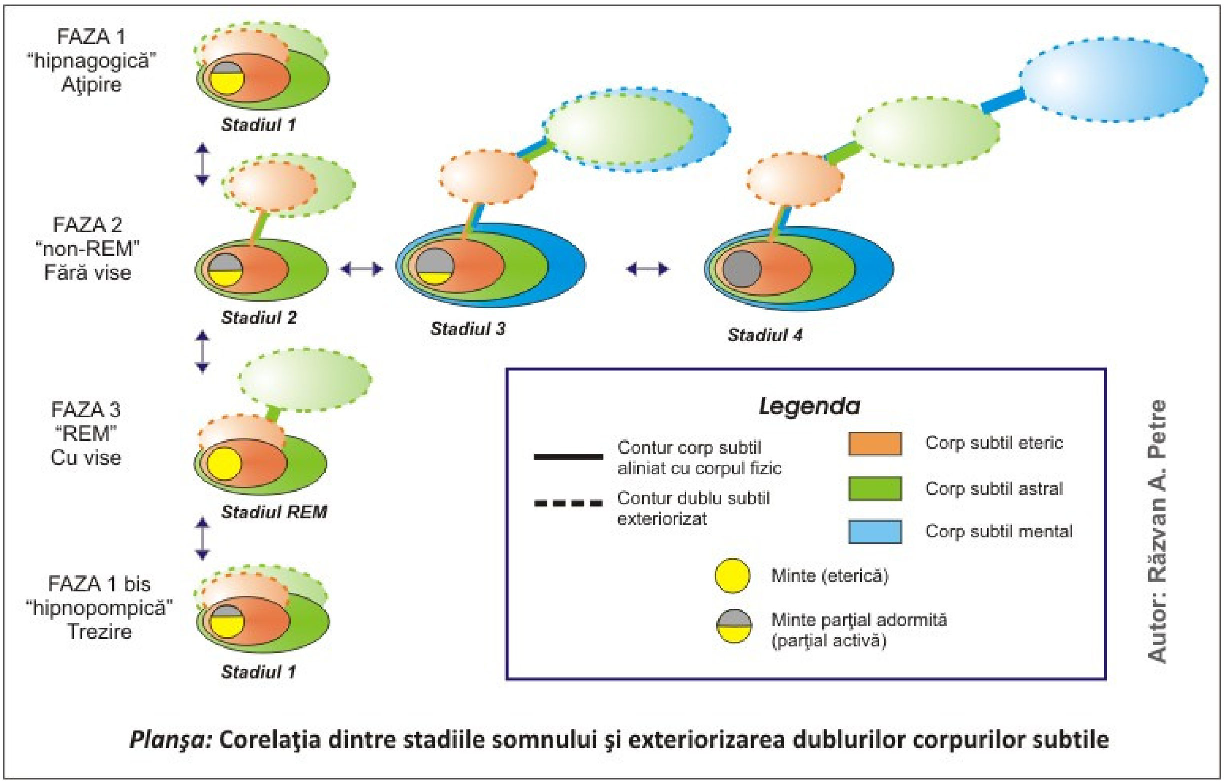

Figura 3 – Somnul şi corpurile subtile

REPREZENTAREA MINŢII

Pe măsură ce creierul emite unde tot mai lente (în ordine descrescătoare: beta, alfa, theta, delta), se poate spune că mintea devine tot mai adormită. În figura 3, cercul colorat în galben desemnează mintea activă, iar culoarea gri, mintea amorţită. În stadiul REM mintea este la fel de activă ca în starea de veghe.

[2] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBUU50Ym5pczBkSVU/view?usp=sharing

Este foarte important de subliniat că mintea este de natură electromagnetică, energetică, eterică, diferind de creierul fizic. Argumente în acest sens sunt prezentate de numeroşi cercetători din domeniu.

Din informaţiile spiritiste, mintea este ca un norişor de energie plasat în dreptul cerebelului.

SPIRITUL

Scarlat Demetrescu foloseşte des noţiunea de „duh" sau spirit, care iese în somn şi reintră în corpul omului pe care îl animă. Acest spirit poate naviga pe tărâmurile invizibile, fiind purtat de dublul subtil adecvat. Pentru a nu complica lucrurile deocamdată, am preferat să aducem în discuţie doar aspectele energetice şi mai puţin chestiunile spiritiste. Fiecare înveliş subtil are propria inteligenţă.

Rămâne totuşi un subiect interesant: ce se întâmplă cu spiritul pe timpul experienţelor de noapte? În principiu, sunt posibile următoarele variante:

1) Spiritul este legat de corp, pe care nu îl părăseşte decât la moarte. Numai corpurile subtile se dedublează, ca nişte roboţi sau drone inteligente ce păstrează permanent legătura cu Spiritul de la bază.

2) Spiritul însoţeşte cel mai rafinat dublu, pentru a avea cele mai înalte experienţe posibile. Este versiunea susţinută de autorii spiritişti (Scarlat Demetrescu).

3) Spiritul se divide şi el, lansând părţi din el în fiecare copie subtilă. Această ipoteză trebuie conciliată cu postulatul că spiritul este unitatea fundamentală, atomul de conştiinţă.

Lămurim această dilemă în articolul „SPIRITUL NU PĂRĂSEŞTE TRUPUL NICIODATĂ, PÂNĂ LA MOARTE".

2. CĂLĂTORII ÎN SOMN

Fenomenul parapsihologic al EXTRACORPORALIZĂRII (numit şi proiecţie astrală, dedublare, călătorie astrală, iar în limba engleză *OBE – Out of Body Experience*) are dedicate zeci şi sute de lucrări scrise de experimentatori direcţi ai săi. Un cercetător extrem de avizat şi entuziast este Robert Bruce, care dă dovadă de o minte puternică, curiozitate ştiinţifică şi dorinţa de a veni în ajutorul semenilor prin cărţi, cursuri şi discuţii pe această temă şi altele înrudite. Mărturisesc că lectura cărţii sale „*Astral Dynamics*" (tradusă şi în România sub titlul „*Dinamica planului astral*"[3]) mi-a trezit corelaţii teoretice interesante, care au dus în final la scrierea acestui articol. Mărturiile personale ale lui Robert

[3] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBT01Eb0N5RHU2TTg/view?usp=sharing

Bruce aduc clarificări şi noutăţi în domeniul esoteric, cum ar fi noţiunile originale de „diviziunea minţii", „feed-back astral" sau „vânt astral". Noţiunile în limba engleză citate în continuare îi aparţin lui.

Maestrul Bruce afirmă în cartea sa, după o experienţă de decenii, că „*nimic nu e simplu în privinţa fenomenului de extracorporalizare*".

Totuşi, în limitele posibilităţilor, noi vom încerca să îl explicăm cât mai simplu, prin desene didactice. Folosind elementele introduse în capitolul anterior, vom reprezenta câteva fenomene esenţiale, cum ar fi: divizarea minţii în cadrul extracorporalizării, clarviziunea, proiecţia astrală şi mentală, visul lucid şi altele.

EXTRACORPORALIZAREA

Extracorporalizarea înseamnă ieşirea conştiinţei afară din corpul fizic, care va fi văzut de undeva de sus. Fenomenul poate apare spontan în cazul unor traume, accidente, anestezii generale, dar şi în clipele de odihnă. Nu este o halucinaţie şi nici jocul imaginaţiei. Unele persoane reuşesc să se proiecteze afară din corp la dorinţă, trăind o aventură mai impresionantă decât cel mai tare film artistic 3D.

Numele de proiecţie „astrală" semnifică de obicei o proiecţie „eterică", adică o ieşire în planul eteric. Mediul eteric (*real-time zone*, lb. engl.) este format din materie astrală, dar particulele sale copiază detaliile lumii fizice în timp real. Lumea eterică este o copie energetică a lumii fizice şi aici se trăiesc majoritatea experienţelor de dedublare.

Termenul de „proiecţie astrală" se foloseşte generic pentru toate tipurile de dedublări (eterice, astrale şi mentale) – dacă nu se specifică altfel.

Cine sau ce se proiectează în afara corpului?

Una din descoperirile personale a lui Robert Bruce este că proiectarea DUBLULUI eteric nu lasă în urmă o carcasă goală, care ar fi corpul fizic, ci se face prin ieşirea în exterior a unei copii energetice. DUBLUL eteric (*duble-copy*, lb. engl.) copiază identic forma şi calităţile corpului eteric original (*master-copy*, lb. engl.) rămas în corpul fizic. „*După proiecţia în afara corpului, DUBLUL eteric există ca o* ***entitate complet separată****, care funcţionează, gândeşte, experimentează şi înregistrează amintiri din locurile unde călătoreşte în mod independent de corpul fizic/eteric*", spune autorul.

CELE 3 LUMI SUBTILE

Putem spune că, dacă planul eteric este un **univers paralel** cu cel fizic, în schimb planul astral este un **univers perpendicular** pe cel fizic (adică non-spaţial, nelocalizat, fără corespondenţă cu locurile fizice). Iată, foarte pe scurt, descrierea celor 3 planuri subtile majore:

Planul eteric – cu forme fizice, spaţial; materia astrală are condiţionări legate de imitarea legilor fizice, precum şi de evenimentele sau aparenţele fizice.

Planul astral – cu forme fizice, non-spaţial; materia astrală este dependentă foarte mult de gândire, ascultând de dorinţele conştiente sau inconştiente ale fiinţei astrale. Există numeroase subplanuri şi tărâmuri cu aspecte diferite, unele modelate chiar la dorinţa locuitorilor de acolo.

Planul mental – fără forme fizice, non-spaţial; materia astrală este mult mai rafinată şi oferă o mai mare libertate de creaţie, formele vizuale preferate sunt cele simple şi abstracte, deşi se pot crea şi aparenţe corporale umane.

Există şi planuri superioare, pe care unii autori le menţionează distinct (de exemplu, planul cauzal, buddhic, vedic), dar, practic, ele sunt subplanuri mai rafinate ale aceluiaşi plan mental.

DIVIZAREA MINŢII ÎN TIMPUL EXTRACORPORALIZĂRII

Foarte important, în procesul dedublării chiar şi mintea fizică (fiind de natură eterică, energetică) se divide (*mind-split*, lb.engl), în dublul eteric luând loc „MINTEA DE REZERVĂ” (denumire adoptată de noi). „Mintea de rezervă” copiază identic personalitatea „MINŢII DE BAZĂ” (denumirea noastră), rămasă în corp. Practic, în intervalul de timp în care are loc extracorporalizarea apar **două ego-uri identice în corpuri şi locuri diferite**. Am simbolizat acest proces în figura 4.

BILOCAŢIA

Fenomenul parapsihologic numit ***bilocaţie*** are legătură cu acest fenomen de divizare a minţii şi corpului subtil. Conştiinţa persoanei dotate cu abilităţi extrasenzoriale se mişcă alternativ şi continuu între corpul fizic şi locul unde se află copia sa eterică, chiar şi în stare de veghe.

Alteori, persoana intră în stare de transă, nemişcare şi aparent somn, păstrându-şi conştiinţa trează numai în dublul aflat la distanţă. Acest lucru se petrece obligatoriu când dublul capătă consistenţă vizibilă, putând fi chiar pipăit (este şi cazul celebru al „teleportării” de câteva ore a părintelui Arsenie Boca din lagărul de muncă de la Canalul Dunăre-Marea Neagră, unde era deţinut politic).

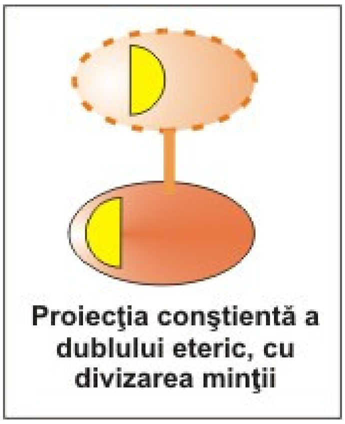

Figura 4

După cum spune Robert Bruce, la dedublarea din somnul normal, mintea rămâne ataşată corpului fizic (vezi figura 3, unde cercul galben ce reprezintă mintea este întreg). Dimpotrivă, în situaţia în care omul **iese conştient** din corpul fizic, mintea se dedublează şi ea (în figura 4, cele două semicercuri). Se poate spune că fenomenul dedublării conştiente nu se referă atât la duplicarea corpurilor subtile (care oricum are loc în fiecare noapte), cât la divizarea MINŢII care le însoţeşte. Deci **mintea se dedublează în proiecţia astrală conştientă**. Când nu este conştientă, nu mai vorbim de o proiecţie astrală (*OBE*, lb.engl.), ci de o simplă dedublare în somn.

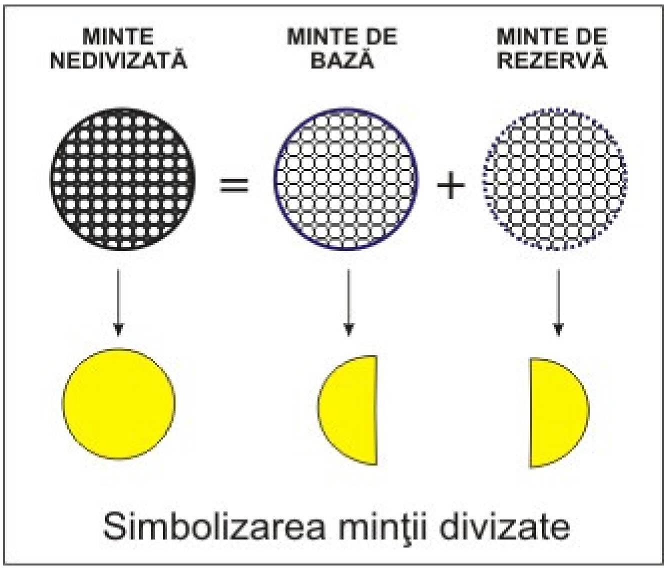

Figura 5

REPREZENTAREA MINŢII

În figura 4 am reprezentat cele două părţi de minte ca două jumătăţi de disc, pentru o rapidă înţelegere. Totuşi, o reprezentare mai aproape de realitate este dată în figura 5, în care „mintea de bază" şi „mintea de

rezervă” au aceeaşi formă sferică, diferind doar prin numărul de particule (densitate). De obicei, mintea dublului este mai rarefiată, mai săracă în particule decât cea rămasă la bază. Personalitatea şi abilităţile rămân relativ aceleaşi.

DIVIZAREA MINŢII PE TIMPUL SOMNULUI

În planşa cu stadiile somnului (figura 3) am considerat că mintea rămâne în corpul fizic, în acord şi cu opinia lui Robert Bruce. La acel nivel de analiză era suficient. Dar acum, după ce am înţeles mai bine fenomenul de divizare a minţii, putem să admitem totuşi că dublurile subtile sunt însoţite întotdeauna de un fragment de „minte de rezervă” – mai mic în somn, mai mare la proiecţia conştientă.

Chiar maestrul Bruce afirmă, în alt pasaj, faptul că dublul eteric emanat în somnul obişnuit (care păstrează forma corporală a omului respectiv) poate fi trezit de un alt călător astral conştient. Aceasta sugerează, indirect, că dublul din somn posedă şi el o minte eterică (adormită sau trează).

Cu cât „mintea de rezervă” este mai densă în particule inteligente, mai plină de energie mentală, cu atât **conştienţa dedublării** este mai intensă. Ar fi posibil ca natura să nu fi lăsat lucrurile la voia întâmplării şi să fi predefinit două trepte de energizare a „minţii de rezervă”: un nivel pentru dedublarea în somn şi un alt nivel energetic pentru dedublarea conştientă.

În cazul somnului normal, aventurile astrale sunt mult mai „potolite” tocmai din lipsa tonusului mental. Totuşi, sunt şi nopţi când dublurile noastre sunt angrenate în unele aventuri astrale mai interesante. Pe unele ni le amintim, poate, ca pe nişte vise distincte sau ca fiind părţi din alte vise obişnuite.

PĂSTRAREA AMINTIRILOR ASTRALE

Descoperirea fenomenului de divizare a minţii l-a făcut pe cercetătorul Robert Bruce să înţeleagă de ce multe proiecţii astrale conştiente (*OBE*, lb.engl.) sunt „ratate” de experimentatori, în ciuda îndeplinirii tuturor condiţiilor prescrise.

El spune că fiecare din cele două minţi eterice separate temporar – având propria inteligenţă, voinţă şi memorie – înregistrează separat propriul set de amintiri. La revenirea în corp a dublului eteric, „mintea de rezervă” se reunifică cu „mintea de bază”, moment în care între cele

două părţi se face o sincronizare a amintirilor. Mai precis, din „mintea de rezervă" se „descarcă amintirile din experienţa astrală" (*shadow-memory download*, lb. engl.), ca dintr-un computer în altul (vezi fig. 6).

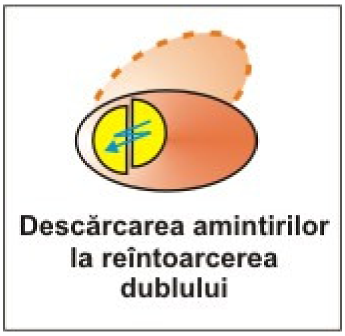

Figura 6

Problema este că mintea fizică este făcută „din fabrică" să suporte doar un singur set de amintiri pentru fiecare perioadă de timp. Din acest motiv, dacă amintirile din planul eteric sunt mai slabe energetic sau emoţional, ele vor fi suprascrise (*overwrite*, lb.engl.) de amintirile din planul fizic (oricât de banale ar fi ele). **Or, dacă experimentatorul nu mai păstrează memoria proiecţiei astrale, este ca şi cum ea nu ar fi avut loc niciodată**.

În mod normal, mintea fizică reţine amintirile din lumea fizică în **timp real**, imediat ce evenimentele se produc. Pentru ca noul set de amintiri **descărcate ulterior** să le înlocuiască pe primele este nevoie de condiţii speciale.

Totuşi, chiar dacă suprascrierea eşuează, aceste amintiri „paralele" rămân arhivate undeva, în subconştient (partea ascunsă a minţii). Spiritul le are oricând la dispoziţie, căci dedublarea are ca motiv tocmai dorinţa spiritului de a ieşi din obscuritatea carcasei trupeşti şi banalitatea evenimentelor fizice şi de a câştiga experienţe suplimentare.

Ele ar putea fi, eventual, readuse la suprafaţa conştiinţei omului folosind o transă uşoară hipnotică sau cuvinte-cheie. Cuvintele-cheie descriu succint fazele experienţei psihice. Ele trebuie să fi fost notate pe hârtie imediat ce călătorul s-a reîntors din extracorporalizarea conştientă sau s-a trezit din vis, cât încă şi le mai amintea.

Momentul crucial de păstrare a amintirii proiecţiei astrale, ca şi a viselor, este stadiul 1 al somnului, când mintea trează nu este nici activă, dar nici adormită. În mod ideal, ca o proiecţie astrală conştientă să reuşească 100%, „mintea de bază" trebuie să rămână trează, dar foarte relaxată (inactivă) – o prelungire a stadiului 1 de somn (hipnagogic). Iată de ce:

- Dacă „mintea de bază” este **adormită**, dublul va rămâne blocat în afara corpului până la trezirea normală şi se vor pierde amintirile proiecţiei astrale (cf. Robert Bruce). Se întâmplă frecvent ca mintea de bază să adoarmă după ieşirea dublului. De aceea este nevoie de antrenarea minţii fizice, ca să îşi păstreze vigilenţa.

- Dacă mintea este **activă**, ea va bloca „descărcarea amintirilor din experienţa astrală”. Asta se întâmplă, de exemplu, când vrem să ne reamintim un vis pe care nu l-am memorat imediat după trezire: amintirea s-a şters complet. Mintea este activă şi când visează (stadiul REM). La trezirea bruscă, pot rămâne urme de amintiri dintr-o proiecţie amestecate cu fragmente de vis.

Fiecare dintre noi se dedublează în somn în fiecare noapte. Motivele pentru care nu conştientizăm călătoriile astrale sunt:

1) ne trezim după ce am visat (stadiul REM). Proiecţiile astrale sunt întrerupte în momentul apariţiei visului. În această situaţie, putem cel mult să ne amintim visul.

2) chiar şi când ne trezim din stadiul 2, eventual după un episod interesant, amintirile din călătoria astrală pot fi descărcate în mintea fizică DOAR dacă o parte importantă din conştiinţă a însoţit dublul astral, ceea ce nu se întâmplă în timpul somnului obişnuit (cf. Robert Bruce).

EGO LA INDIGO

Experienţa crucială care l-a dus pe Robert Bruce la descoperirea fenomenului de diviziune a minţii a fost ceea ce el a denumit „feed-back astral”. Nu este un lucru obişnuit, fiind realizabil numai de către călătorii astrali foarte bine dotaţi mental, precum autorul citat. El posedă şi capacitatea de clarviziune (percepţia mediului eteric), datorită deschiderii celui de-al treilea ochi (Ajna chakra). „Feed-back astral” este un lucru atât de rar şi neînţeles, încât niciun alt călător astral de marcă nu l-a remarcat până acum.

Povestirea autorului despre prima sa trăire de acest gen este fascinantă şi ne pune serios pe gânduri.

În timpul unei proiecţii eterice reuşite, „mintea de bază” a rămas să contemple prin clarviziune locală mediul eteric al camerei în care Robert se afla. Întrucât proiecţia era în desfăşurare (adică amintirile din călătoria eterică nu fuseseră încă descărcate), omul nu ştia deocamdată că îşi proiectase cu succes dublul eteric, care călătorea în acel moment

prin oraş. Robert (cel din corpul fizic) credea că proiecţia eşuase şi îşi ocupa timpul cu diverse experimente eterice. La un moment dat, celălalt Robert (cel din dublul eteric) s-a întors în cameră, observându-şi corpul fizic stând în fotoliu. Robert (cel din planul fizic) a văzut şi el (cu „ochiul minţii") o siluetă eterică intrând prin tavan şi... s-a recunoscut pe sine!

Şocul emoţional al întâlnirii ego-urilor a fost depăşit însă de un alt fenomen curios. El a constat din „descărcarea amintirilor" din „mintea de bază" în „mintea de rezervă" şi invers, astfel că ambele părţi ale minţii divizate au căpătat imediat aceleaşi amintiri, atât din planul fizic, cât şi cel eteric (din intervalul cât fuseseră separate pe durata proiecţiei astrale). (vezi figura 7)

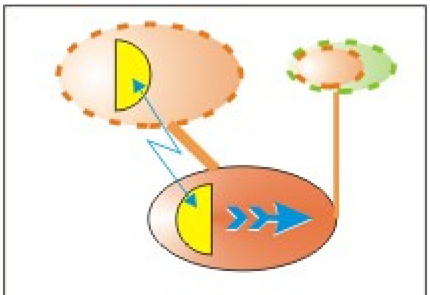

Figura 7 – Dedublare eterică simultană cu clarviziune eterică (săgeata albastră simbolizează deschiderea celui de-al „treilea ochi")

Întrucât conştiinţa a început să oscileze rapid între cele două ego-uri, a apărut o senzaţie de ameţeală, care tot creştea. Atunci Robert (cel din dublul eteric) s-a depărtat de corpul său, ieşind afară din casă şi reîntorcându-se peste câteva clipe direct în corp. Astfel, „mintea de bază" a păstrat ambele seturi de amintiri din perioada extracorporalizării – un lucru rarisim şi cumva în contra naturii.

Fenomenul de „feed-back astral" poate fi reprodus voluntar de cei ce au deja aceste cunoştinţe esoterice şi îi duce mintea. Pe forumul deschis pe internet de autor, se discută despre trăiri similare pe care le-au avut şi alţi exploratori astrali.

ATENŢIONARE

Dedublarea conştientă induce nişte simptome specifice (bătăi rapide ale inimii, senzaţie de cădere, vibraţii etc) care îl pot speria pe începător. Unele persoane care au trăit spontan o proiecţie astrală s-au înfricoşat atât de tare, din diverse motive, încât nu au mai vrut să o repete

niciodată. Fenomenul trebuie bine înţeles înainte de a fi experimentat, pentru a evita multe neplăceri care apar la contactul cu stranietatea.

Nu dorim să promovăm pro-bono proiecţia astrală nici ca distracţie, nici ca produs comercial new-age, nici măcar pentru vinderea unor cărţi. Însuşi maestrul Bruce prezintă şi unele faţete mai puţin populare ale acestui experiment curajos.

Dar vrem să beneficiem de cunoştinţele spirituale extrase prin acest instrument de cercetare şi aşa îl vom considera – ca pe un instrument puternic, care poate da rezultate utile doar în mâna unor experţi bine intenţionaţi.

3. FENOMENE CONEXE DEDUBLĂRII ŞI SOMNULUI

CLARVIZIUNEA

Un clarvăzător este o persoană care are puternic deschisă Ajna chakra. Există percepţii extrasenzoriale generate de activarea intensă şi a altor chakre principale. În cazul activării lui Ajna chakra, de obicei se primesc informaţii sub formă de imagini. Pentru a verifica informaţiile receptate prin „ochiul minţii”, un clarvăzător de forţă trebuie să fie şi clarauditiv, prin activarea lui Vishuddha chakra.

„*Conştiinţa trează a dublului astral necesită multă energie*” (Robert Bruce). De aceea, călătoriile astrale nu sunt la îndemâna oricui. Chiar psihonauţii antrenaţi pot avea zile şi nopţi când nu se pot dedubla sau experienţele sunt de un nivel scăzut.

În schimb, scoaterea doar unei părţi mici din corpul astral şi trimiterea sa în explorare, ca o „dronă”, este mai convenabilă din punct de vedere al energiei consumate. În acest caz însă este nevoie de o deschidere considerabilă a centrului dintre sprâncene, „al treilea ochi” (Ajna chakra), ca să transmită informaţiile către minte.

TIPURI DE CLARVIZIUNE

În figura 8 am delimitat 3 tipuri de clarviziune: locală; la distanţă; în Akasha sau planurile superioare.

- Clarviziunea locală observă mediul eteric din imediata apropiere a clarvăzătorului.

- Clarviziunea la distanţă (*remote viewing*, lb.engl.) observă locuri eterice îndepărtate, în care conştiinţa are acces întâmplător sau la dorinţa explicită a clarvăzătorului.

- Clarviziunea în Akasha se referă la „lecturarea” înregistrărilor din memoria astrală cosmică, care conţine informaţii despre absolut orice eveniment petrecut vreodată pe Pământ (sau în alte locuri din univers). Akasha oferă şi posibilitatea citirii viitorului cel mai probabil (sau variantelor de viitor).

- Clarviziunea în planurile superioare se referă la ajungerea doar cu mintea (nu prin proiecţie astrală conştientă) în locuri din planul astral sau cel mental. Akasha este şi ea un mediu special de tip astral.

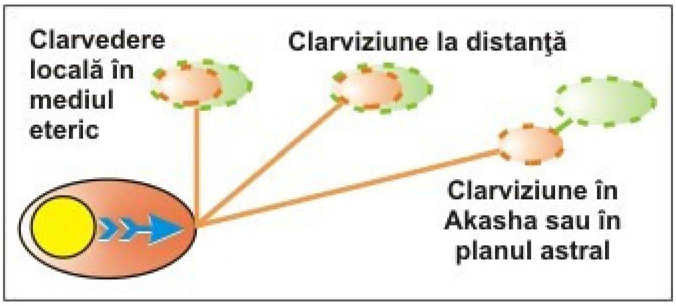

Figura 8

Clarvăzătorul îşi trimite o mică „sondă” sau „tentaculă” eterică în afara corpului fizic, cu care explorează împrejurimile sau depărtările.

REPREZENTAREA CELUI DE-AL TREILEA OCHI

Am simbolizat deschiderea celui de-al treilea ochi printr-o săgeată albastră ce face legătura între mintea eterică şi robotul eteric.

COMANDA DUBLĂ

Se poate întâmpla ca, la un moment dat, dublul proiectat să pară a avea o voinţă independentă de cea a exploratorului astral. Parcă ar mai fi controlată şi de o altă minte, ca în cazul posedării spirituale. Dar nu este vorba de nicio posedare, ci de o legătură inerţială cu mintea fizică.

Aceasta se întâmplă când Ajna chakra este deschisă şi generează un tip de proiecţie de tip „clarviziune”. Dublul astral este comandat atât de „mintea de rezervă” a dublului, cât şi de „mintea de bază” (prin cel de-al treilea ochi). (vezi figura 9)

Dacă însă dublul se va îndepărta la câteva zeci de metri de corpul fizic, simptomele de „comandă dublă” vor dispărea.

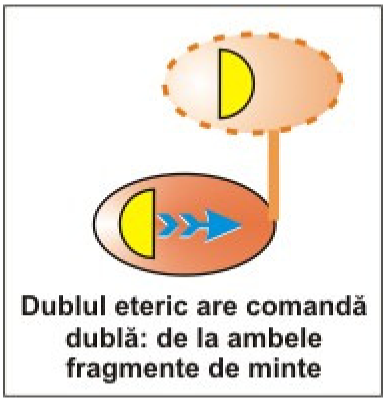

Figura 9 – Când dublul eteric este comandat atât direct, de către mintea eterică, cât şi de mintea fizică, prin clarviziune

TRANSA MEDIUMNICĂ

Spiritismul este domeniul fascinant care se ocupă cu dialogul cu spiritele superioare. El se bazează pe mediumi sau channels.

După Scarlat Demetrescu, mediumnitatea se produce astfel:

Mediumul îşi provoacă hipnotic o dedublare eterică ca în somn (deci fără divizarea minţii), moment în care un duh (spirit) se poate instala temporar în dublul eteric. De acolo, spiritul comunicant transmite impulsuri psihice minţii fizice a mediumului, care le recepteează şi le redă conştient sau mai puţin conştient. Impulsurile psihice constau de obicei în gânduri şi cuvinte, dar uneori chiar în gesturi şi acţiuni. (vezi fig. 10)

Comunicarea poate avea loc chiar cu propriul spirit, aşa cum făcea celebrul „profet adormit” Edgar Cayce sau cum se procedează în unele metode moderne de hipnoză cu scop spiritual.

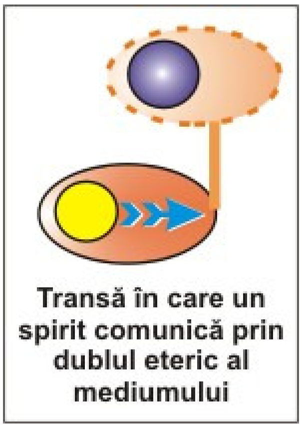

Figura 10 – Mecanismul mediumnităţii

MOARTEA ŞI EXPERIENŢA-ÎN-PREAJMA-MORŢII

Pentru un explorator astral, **moartea este cea mai vie călătorie astrală**: o proiecţie fără întoarcere şi nimic mai mult. Odată obişnuit cu legile ce guvernează planul eteric şi astral, proaspătul suflet dezîncarnat se va descurca uşor în mirajul acestui nou mediu şi evenimentele spectaculoase ce urmează.

Spre deosebire de dedublarea normală, în cazul morţii sau Experienţei-în-Preajma-Morţii (*NDE* sau *Near-Death-Experience*, lb.engl.), corpul eteric şi astral ies **integral** afară din corpul fizic. Corpul fizic rămâne impregnat şi înconjurat doar de energie eterică reziduală, care îl mai poate menţine viu câteva zile. (vezi figura 11)

Mintea iese şi ea complet din corpul fizic. Din acest motiv, experienţa din timpul NDE este mai clară şi mai vie decât orice dedublare. Cei care s-au întors din moarte au fost capabili să relateze în amănunt evenimentele trăite în astral, deşi trăiau pentru prima dată o dedublare.

În comă, această ieşire completă nu se produce, iar corpul şi mintea dorm inconştient, în timp ce corpul astral este zguduit şi confuz (cf. Robert Bruce).

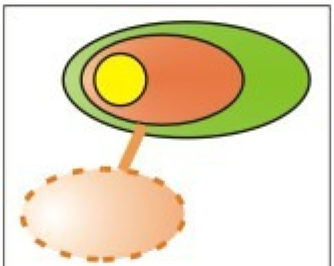

Figura 11 – Moartea este cea mai intensă proiecţie astrală

SOMNAMBULISMUL

Somnambulul este persoana care acţionează în timp ce, aparent, doarme. Este o stare paradoxală, greu de explicat.

În capitolul care urmează, VISUL, vom argumenta faptul că, în timpul stadiului REM de somn, **condiţiile necesare apariţiei visului** sunt următoarele:

A. mintea este activă, ca în stare de veghe;

B. dublul eteric este doar parţial ieşit din corp, pentru a permite visarea.

C. dublul astral este total exteriorizat, pentru a împiedica trezirea.

Pe aceeaşi bază, putem defini **condiţiile apariţiei somnambulismului** astfel:

A. mintea este activă, permiţând acţionarea în planul fizic;

B. dublul eteric este complet exteriorizat, pentru a împiedica visarea;

C. dublul astral este total exteriorizat, pentru a împiedica trezirea.

Ultimele două condiţii de mai sus sunt îndeplinite în stadiile 2 şi 3 de somn (vezi figura 3).

Somnambulul se plimbă prin casă, realizează acţiuni simple şi poate întreţine un dialog. Toate acestea necesită o bună coordonare motrice şi activarea multor arii corticale. De aceea, credem că dublul eteric şi cel astral trebuie să fie şi aliniate, întrepătrunse, pentru a întări coerenţa acţiunilor – ca în stadiul 2, dar nu şi 3.

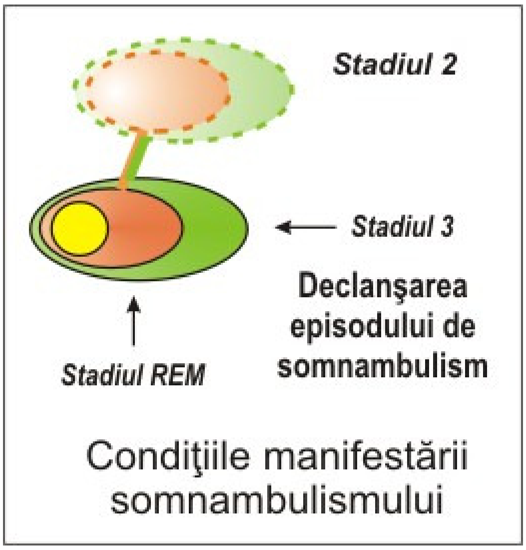

Figura 12

Totuşi, observaţiile clinice au stabilit că episoadele de somnambulism survin de obicei în stadiul 3 (sau 4) de somn. S-au mai raportat şi situaţii când episoadele au debutat în stadiul REM de somn (somnambulismul de dimineaţă).

Aceste fapte nu contrazic concluzia noastră, ci dimpotrivă. Ce au în comun stadiul 3 şi stadiul REM? Din amândouă se trece natural în stadiul 2. Prin urmare, deşi **activarea minţii** (condiţia A) se declanşează în stadiul 3 de somn (eventual, în stadiul REM), manifestarea somnambulică propriu-zisă se poate descrie ca

asemănându-se cu stadiul 2, dar având, ca element distinctiv, o minte activă.

Ce mai au în comun stadiul 3 şi stadiul REM? Dublul astral este exteriorizat şi separat de dublul eteric (condiţia C). Poate că această situaţie este cea care facilitează activarea neaşteptată a minţii (printr-un imbold astral).

Manifestări de tip somnambulic se pot induce şi printr-o transă hipnotică adâncă. Acelaşi desen ar putea descrie oare şi HIPNOZA profundă?!

4. VISUL

„După actul morţii şi al reîncarnării, visul este fenomenul cel mai important din viaţa omului. [...] Divinitatea a orânduit ca omul şi orice animal să doarmă, pentru ca spiritul să îşi trăiască pentru câteva ore viaţa de spirit, fără de care viaţa carnală ar fi fost grozav de chinuitoare.” (Scarlat Demetrescu)

Sentimentul unic trăit într-un vis frumos nu poate fi regăsit în viaţa pământeană decât arareori şi pe termen scurt. Visele au o putere impresionantă asupra oamenilor, atât de mare, încât ei îşi doresc să le retrăiască prin mijloacele pur omeneşti: ascultarea povestirilor, lectura romanelor şi altor exprimări literare, participarea la spectacolele de teatru, privirea filmelor artistice. Cineva spunea că „teatrul vine în întâmpinarea nevoii oamenilor de a fi minţiţi frumos”. Eu nu cred că aici ar fi vorba de viciul minciunii, inoculat în gena omenirii, ci de dorinţa şi putinţa omului de a se adânci într-o experienţă diferită de banalitatea cotidiană. Pe acest considerent, cred că dispozitivele care recreează cibernetic o realitate 3D virtuală, manipulată de voinţa umană, vor avea un impact copleşitor asupra „industriei visării” din lumea viitorului.

VISUL, DIN PERSPECTIVĂ PARAPSIHOLOGICĂ

În capitolul despre stadiile somnului s-a spus că nu numai în stadiul REM apar vise, ci vise scurte pot apare şi în stadiul 1 de somn. Din figura 3 vedem ce au ele în comun: dublul eteric este parţial ieşit din corp. Aceasta ar părea, la prima vedere, să fie condiţia pentru apariţia visului.

Diferenţa este că în stadiul REM (când dublul astral este exteriorizat), visele sunt lungi. Probabil că exteriorizarea dublului astral

împiedică mintea să se trezească complet, deşi măsurătorile electrice arată că este într-o stare foarte activă. Cu alte cuvinte, **ieşirea dublului astral** poate fi interpretat şi ca o măsură de prevedere a naturii, ce **permite visul lung, fără trezire**.

Robert Bruce împarte debutul proiecţiei astrale în următoarele ETAPE:

1. Corpul eteric se dilată (extinde), păstrându-se însă centrat pe corpul fizic.
2. Dublul eteric se separă local de corpul eteric, iar mintea se divide şi ea.
3. Ieşirea propriu-zisă a dublului din corp.

REPREZENTAREA STADIULUI 1 DE SOMN

În figura 3, stadiul 1 este simbolizat prin etapa a treia (scoaterea parţială a etericului), dar trebuie subînţelese toate etapele enunţate mai sus. Care dintre ele este legată oare de apariţia visului?

Prima etapă, cea de extindere a corpului eteric, poate fi experimentată de oricine reuşeşte o relaxare completă, atunci percepându-se energetic conturul camerei sau alte senzaţii la mică distanţă de corpul fizic.

Care ar fi rolul acestei extinderi eterice? Probabil că ea ajută la fenomenul dedublării prin faptul că particulele eterice se distanţează între ele sau îşi slăbesc uşor legăturile de atracţie, făcând ca ulterior ele să se poată separa în două grupuri compacte: etericul rămas în corp şi cel ieşit din corp.

EXTENSIA ETERICĂ A MINŢII

Deşi nimeni nu a putut măsura, putem presupune că şi mintea eterică se dilată în etapa 1. Este o ipoteză logică pe care clădim următoarele explicaţii despre mecanismul viselor, bazându-ne şi pe indiciile oferite de maestrul Robert Bruce.

El spune că visul apare într-o copie similară cu dublul eteric, doar că „mintea pentru visare” este generată intern şi nu părăseşte corpul. *„Mintea-vis este o altă copie funcţională a conştiinţei. Când ea devine activă, slăbeşte toate celelalte copii ale conştiinţei (dublurile exteriorizate – n.n.) şi amintirile din astral, unde poate produce şi fluctuaţii ale realităţii.”*

Visul fiind o stare modificată a conştiinţei, iar extensia eterică fiind o formă modificată a minţii, putem corela cele două fenomene, considerând că extensia minţii eterice oferă cadrul sau spaţiul necesar desfăşurării visului (şi altor câteva stări modificate de conştiinţă). Este o ipoteză de lucru intuitivă. Deci **extinderea minţii eterice** (prima etapă a dedublării) **este suportul necesar visului** (vezi figura 13).

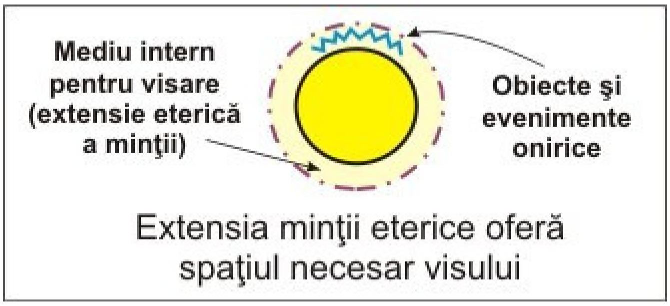

Figura 13

REPREZENTAREA MEDIULUI PENTRU VIS

Simbolizăm extensia minţii printr-un cerc mai larg decât mintea în stare obişnuită de veghe. Spaţiul suplimentar poate fi folosit ca scenă pentru desfăşurarea visului.

Atunci când ne culcăm, mintea rumegă diverse gânduri până adoarme, dar gândurile continuă să se deruleze pe ecranul mental. Dacă ne vom trezi imediat, vom observa că ele s-au transformat deja într-un vis, scăpând de sub controlul volitiv. Iniţial, gândeam „normal”, dar pe măsură ce mintea a început să se dilate, a început să funcţioneze în regim de vis, adică să fantazeze. Aceasta se întâmplă în momentul aţipirii, deci în stadiul *hipnagogic*.

Dar oricine a putut constata diferenţele dintre acest tip de vis şi cel remanent, din starea *hipnopompică*, la trezire. Se poate chiar întâmpla uneori, după un vis foarte intens, impresionant, să ne trezim complet, să deschidem ochii, să stăm în capul oaselor, dar să nu ne putem desprinde din acel vis, ca într-o hipnoză. Dacă ne culcăm la loc, reintrăm imediat în vis, de unde îl lăsasem. În acest caz, mintea rămăsese deschisă, expandată, facilitându-ne revenirea instantanee la starea onirică. Probabil că fenomenul a fost impulsionat şi de rămânerea afară din corp a unei rămăşiţe de dublu astral.

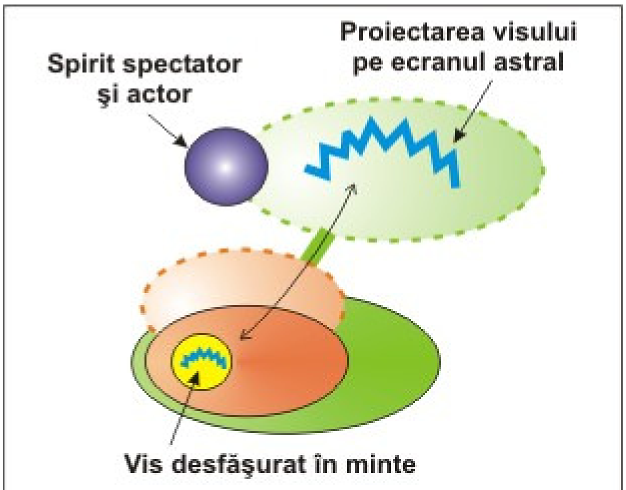
DIMENSIUNEA ASTRALĂ A VISULUI

Totuşi, trebuie să înţelegem că „mediul pentru visare” este o dimensiune non-spaţială, interioară minţii. Aşa cum am specificat anterior, şi dimensiunea astrală exterioară este non-spaţială. Deci visul şi proiecţia astrală se produc în medii similare. Unificând perspectivele, am putea spune că dimensiunea astrală internă (pentru visare) este **privată**, iar dimensiunea astrală externă este **publică** (accesibilă tuturor călătorilor astrali).

În mediul astral, spre deosebire de cel eteric, există o mai mare libertate şi independenţă faţă de constrângerile lumii fizice. Aşa se întâmplă şi în vis, unde limitele ţin doar de obişnuinţele minţii, dar posibilităţile sunt infinite.

Este interesant că unele **spirite** pot observa şi penetra spaţiul astral privat, având capacitatea de a **modifica visul în desfăşurare**, conform intenţiilor acestora de a comunica un mesaj visătorului. Acest fenomen este menţionat în *cărţile lui Michael Newton* [4].

Este posibil ca ele să folosească drept intermediar dublul astral (care este exteriorizat în timpul visului). Aici pot să urmărească filmul visului, ca pe un ecran, şi tot prin el să transmită impulsurile, prin cordonul de argint, către corpul şi mintea care visează (vezi figura 14).

Intervenţia spiritelor din astral în vise

Figura 14

[4] http://spiritus.webege.com/viata-spirituala/michael_newton.htm

S-ar putea obiecta împotriva acestei ipoteze că spiritele pot induce idei omului şi în starea de veghe, când dublurile subtile nu sunt dizlocate din corp. Răspunsul ar fi că mecanismul este acelaşi, gândurile fiind transmise prin corpul astral integral, desigur, cu un consum mai mare de energie şi o mai mică eficienţă.

În general, stările modificate de conştiinţă (spontane sau induse prin rugăciuni, meditaţii, hipnoză, tehnici şamanice, droguri, alcool, deprivare senzorială, sunete şi lumini prelucrate electronic etc) se caracterizează prin depărtarea straturilor aurei şi dizlocarea temporară a învelişurilor subtile. Atunci influenţele spiritelor (bune sau rele, conform rezonanţei personale) se pot face simţite mai uşor.

Nu este hazardat să considerăm că visele, în general, sunt inspirate din planul astral. Ştim că, în stadiul REM, dublul astral este exteriorizat şi disponibil pentru diverse experienţe.

Desigur, plăsmuirea viselor are loc în mintea eterică. Savanţii pretind că visele nu ar fi decât produse psihice ale reorganizării amintirilor şi gândurilor. Mai mult, este evident că impulsurile fiziologice, bolile şi disfuncţiile organice, senzaţiile fizice imediate percepute subconştient şi gândurile sau emoţiile de peste zi, toate acestea pot influenţa cursul visului.

Totuşi, mai ales visele lungi (chiar de zeci de minute) şi pline de simboluri, trebuie susţinute de o forţă creativă superioară. Şi ea poate veni doar din planul astral, inspirată de evenimente sau fiinţe de acolo.

Impulsurile psihice astrale pot fi trimise instantaneu, prin cordonul de argint, către mintea care visează. Alteori, amintirile astrale sunt descărcate abia după ce dublul astral revine lângă corp, ca în cazul proiecţiilor conştiente. Ambele variante sunt folosite.

Visele profetice sau cu semnificaţie personală puternică (destul de rare, de altfel) provin din întrevederi astrale cu ghizii spirituali, îngerii păzitori, spiritele superioare – cel mai probabil în starea de **dedublare astrală**.

VISUL LUCID

Etapa nr.1 a dedublării (extinderea eterică) are o importanţă în sine, nu numai ca preambul al proiecţiei conştiente. Credem că extinderea eterică a minţii se petrece şi în timpul **relaxării complete**, şi în timpul **meditaţiilor** sau altor tehnici mentale, fiind corelată probabil cu

emiterea cerebrală de unde ALFA. Este o stare specială a minţii, prezentă şi în alte momente decât mersul la culcare. Visul în stare de veghe (**reveria**), precum şi **absorbţia în imaginaţie** (sub inspiraţia artistică sau ştiinţifică) se petrec în stări speciale ale minţii treze, care sunt produse, probabil, de extinderea eterică. Şi acestea sunt stări modificate de conştiinţă, ca şi visul.

În stare de veghe obişnuită, imaginaţia poate fi ţinută sub control conştient. Din contră, extinderea eterică a minţii oferă o mai mare libertate pentru imaginaţie (ca în vis, reverie), dar şi un control voluntar mai redus.

Libertatea şi controlul devin la fel de puternice doar în starea de VIS LUCID. Este o stare experimentată de unii oameni, când se trezesc în „mediul pentru vis", fiind conştienţi că visează şi putând astfel să-şi dirijeze visul cum vor ei. (Totuşi, mediul visului este creat de subconştient, având o putere creativă imensă...)

Visul lucid se aseamănă ca trăire cu proiecţia astrală, considerându-se că este un tip autentic de proiecţie.

SUBIECTIV- OBIECTIV

Pare ciudată această asociere între un fenomen inerent „subiectiv" (visul) şi altul aparent „obiectiv" (extracorporalizarea). Totuşi, în domeniul experienţelor parapsihologice, subiectivitatea şi obiectivitatea îşi cam pierd înţelesul obişnuit. Acelaşi lucru se întâmplă actualmente în fizica cuantică, punând mari probleme de adaptare gândirii fizicienilor.

Măsurătorile ştiinţifice au arătat că în timpul VISULUI LUCID undele cerebrale depăşesc nivelul din starea de veghe. În stare de veghe se înregistrează unde BETA de cel mult 30 Hz. Visul lucid se produce la frecvenţe de 40 Hz, în intervalul undelor GAMMA (30-70 Hz). S-a constatat în laborator că aceste unde speciale apar şi în experienţe „de vârf" ale meditatorilor budişti.

Proiecţia conştientă în visul lucid este un nume pentru tehnica de inducere a visului lucid direct din starea de veghe (*wake induced lucid dreaming*, lb.engl.). Proiecţia conştientă generează un vis lucid mult mai realist. Într-un vis lucid normal, mediul poate fi modificat şi orice lucru poate fi creat prin imaginaţie, dar printr-o inducere a visului lucid apar limite obiective, exact ca în lumea fizică. Diferenţa provine de la faptul că, în al doilea caz, dublul astral nu este exteriorizat.

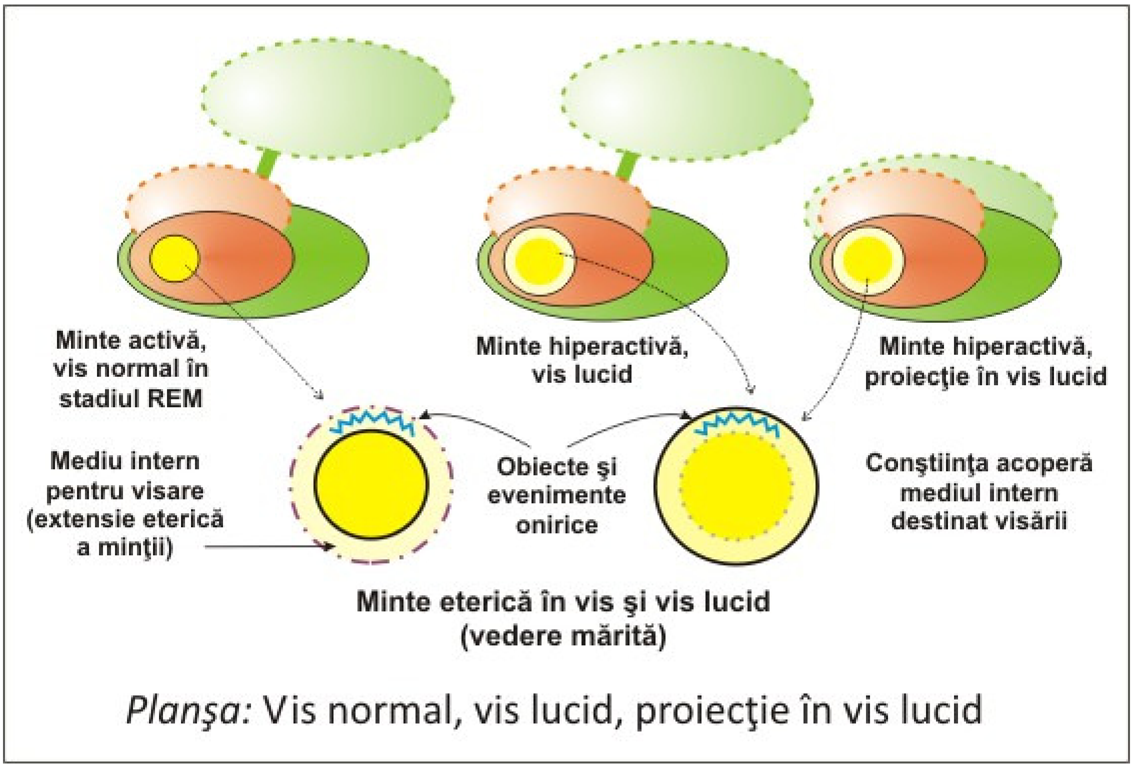

Figura 15 – tipurile de visări

REPREZENTAREA MINŢII

Desenul din figura 15 sugerează atât ideea de hiperactivitate a minţii, cât şi ideea de „acoperire” completă a spaţiului pentru visare de către conştient în timpul visului lucid.

REZERVA DE ENERGIE MENTALĂ

Visul lucid şi proiecţia astrală conştientă seamănă între ele foarte mult ca experienţă personală, dar diferă ca localizare: visul este intern minţii (mediul este generat de subconştient), pe când proiecţia este exterioară corpului (mediul este generat de lumea astrală). Amândouă apelează însă intens la o rezervă de energie mentală (care oferă **conştienţa**).

S-au raportat situaţii când, din **visul lucid, s-a trecut direct în proiecţie astrală conştientă**. O posibilă explicaţie este faptul că mintea suplimentară fusese iniţial angrenată în visarea lucidă, fiind apoi relocată pentru proiecţia astrală conştientă.

S-a întâmplat şi ca unele persoane (familiarizate cu fenomenul) să se trezească dintr-un vis obişnuit, nu în pat, ci direct într-o călătorie astrală.

Pe de altă parte, **apariţia visului opreşte proiecţia astrală conştientă în desfăşurare**. Robert Bruce avertizează că experienţa astrală se va termina inevitabil după ce mintea eterică rămasă în corp începe să viseze (vezi citatul din subcapitolul EXTENSIA ETERICĂ A MINŢII).

Procesul visării solicită o cantitate de energie suplimentară, care fusese alocată exteriorizării, dar acum este absorbită automat, prin „cordonul de argint", cu tot cu dublul eteric. Este de remarcat că dublul astral rămâne exteriorizat – permiţând visarea de lungă durată (vezi figura 16).

Concluzia este că energia mentală este limitată, chiar şi în cazul exploratorilor astrali antrenaţi. Maestrul Robert Bruce atrage atenţia că *„pentru a păstra conştiinţa lucidă în timpul proiecţiei, e nevoie de multă energie*".

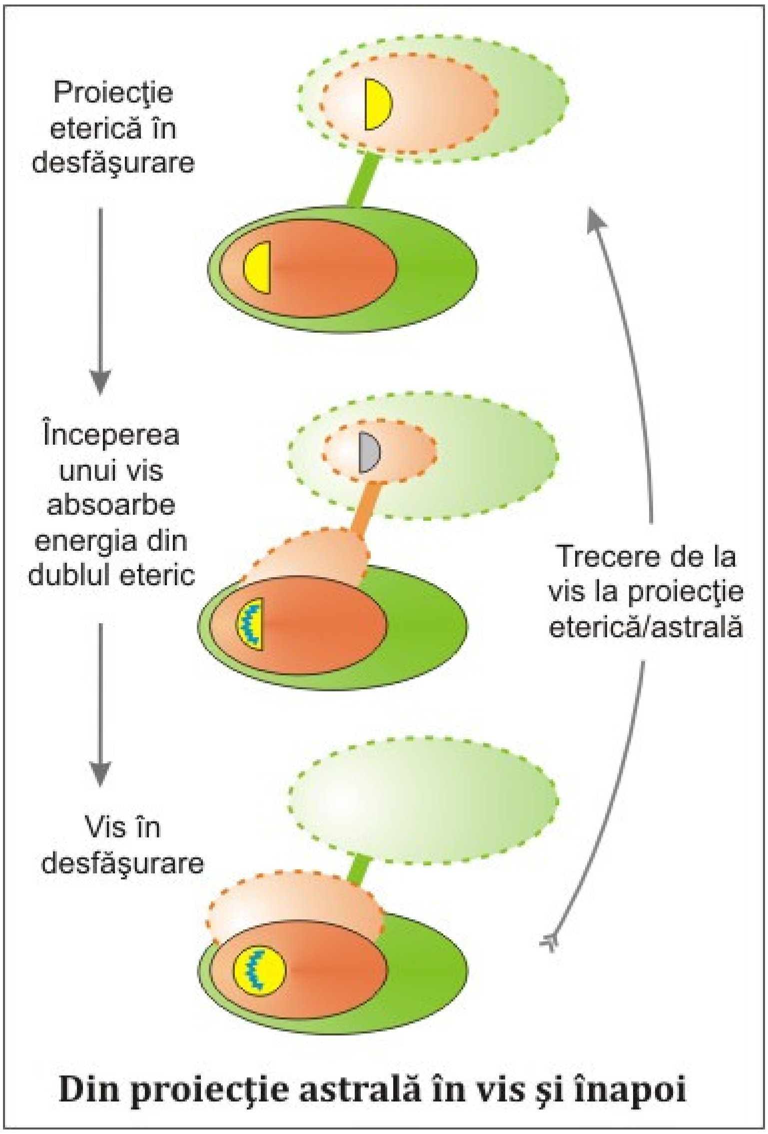

Figura 16

CORPUL FIZIC ŞI DUBLUL ETERIC

În planul eteric, dar şi cel astral, **dublul ia forma corpului fizic**. Motivul este obişnuinţa minţii de a avea un corp. De fapt, în astral, forma corpului uman se poate modifica după dorinţa călătorului, luând mărimi mult mai mari sau mult mai mici (până la un punct) sau diverse aspecte, conform imaginaţiei şi nevoii de moment. Fără o intenţie specială, corpul astral ia automat forma corpului fizic în jurul vârstei de 30 de ani, fără defecte fizice (dacă existau).

Putem spune că, în astral, corpul este necesar doar ca mijloc de semnalizare a propriei prezenţe şi a intra în legătură cu semenii. Ceilalţi locuitori astrali sunt obişnuiţi ca semenii lor să deţină corpuri umane, astfel că mediul le înfăţişează automat corpuri, pe baza datelor înmagazinate în subconştientul fiecărui dublu călător. Esenţială este MINTEA, cu puterea şi dorinţele sale – un punct de conştiinţă ce explorează universul subtil.

Deşi corpul eteric are o minte localizată în jurul creierului fizic, totuşi, în dublura eterică mintea locală este mai intim legată de restul corpului, alcătuind o unitate de percepţie. Practic, senzaţiile sunt primite prin tot dublul eteric, indiferent de mărimea acestuia.

Este interesant fenomenul raportat de Robert Bruce de „topire” a mâinilor eterice. Ca şi în viaţa obişnuită, într-o dedublare eterică, de obicei omul dă mai multă atenţie evenimentelor exterioare. Totuşi, dacă doreşte să îşi vadă mâinile, de exemplu, ele îi apar în faţa ochilor, dar după câteva clipe încep să se „topească” începând de la vârfurile degetelor. Este ca şi cum dublul eteric le creează chiar atunci, la dorinţa omului şi, treptat, îi scade energia de materializare. Ne punem întrebarea, atunci, ce formă are dublul de fapt?

Din toate cele spuse mai sus, probabil că dublul are o formă umană, dar pe care posesorul nu o percepe în mod obişnuit. De ce? Pentru că văzul eteric nu este localizat în cap, ci este disipat pe toată marginea dublului şi orientat spre exterior. E ca şi cum omul ar privi prin pielea întregului corp.

Unii exploratori psihici au afirmat că, aflându-se în dublul eteric, nu pot ieşi din casă decât prin ferestre sau uşă, dar nu pot trece prin pereţi.

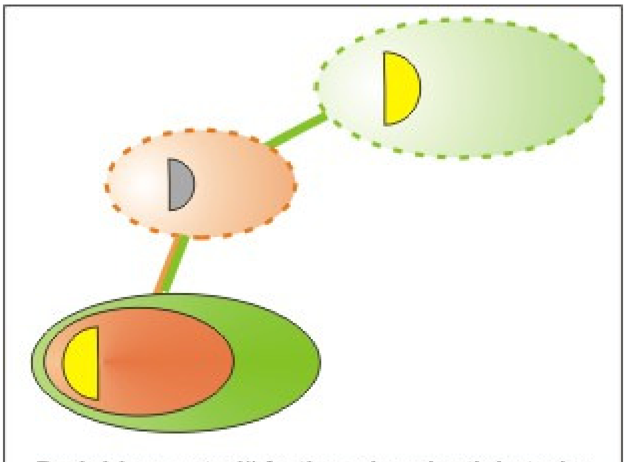
Aceste limitări NU au fost confirmate şi de alţii. De aici putem deduce că, în cazul primilor, mintea lor păstra nişte obişnuinţe şi preconcepţii mai ferme legate de limitele fizice. Dacă însă mintea este „domesticită” să asculte de intenţiile psihonautului, asemenea blocaje se reduc sau dispar cu totul. Mintea poate fi cultivată şi elevată prin antrenament sistematic constând în meditaţii, lucrul cu chakrele şi energiile etc.

Există, desigur, şi neputinţe obiective ale planului eteric. De exemplu, gravitaţia pare să mai existe, dar totuşi este posibilă plutirea, zborul şi deplasarea cu viteza gândului. În fond, nu atât lumea eterică pune obstacole, ci limitele sunt mai degrabă ale minţii de natură eterică, cu obişnuinţele ei. Lumea eterică e alcătuită tot din materie astrală, dar mulată pe detaliile spaţio-temporale fizice şi obligată parţial la anumite comportamente predictibile.

Poate că planul astral oferă o libertate mai mare pentru călătorul astral deoarece însăşi mintea îşi pierde temporar particulele eterice, mai inerte, rămânând o minte pur astrală.

INTRAREA ÎN ASTRAL

Pentru a vizita planul astral, este nevoie de ieşirea copiei astrale din dublul eteric. De obicei mintea dublului eteric adoarme, din lipsă de energie.

Dedublare astrală în timpul proiecţiei eterice, când dublul eteric adoarme

Figura 17

Accesul în lumea astrală depinde de ceea ce Robert Bruce numeşte „unghiul de percepţie”. Acesta reprezintă dispoziţia energetică în

momentul dedublării astrale, care depinde de nivelul de energizare globală a corpului, de caracteristicile şi deschiderea chakrelor principale, de starea fizică şi psihică momentană. De aceea, un psihonaut responsabil se va pregăti înaintea unei proiecţii conştiente prin exerciţii energetice, ridicarea energiei spre chakrele superioare, meditaţii sau rugăciuni.

Aspectul unui tărâm sau subplan astral în care călătorul intră la un moment dat ţine foarte mult de acest „unghi de percepţie", ca şi de credinţele personale şi abilităţile creative ale minţii exploratorului astral. Într-o altă extracorporalizare, deşi se ţinteşte acelaşi tărâm astral, formele acestuia pot diferi de varianta anterioară.

Legat de credinţe şi obiceiurile de gândire, merită să amintim scenele din filmul spiritist „*Nosso Lar*"[5], în care spiritele recent dezîncarnate ajung iniţial într-un „spital", unde sunt îngrijite prin mijloace psihice ca să-şi revină la personalitatea spirituală normală, avută înainte de încarnare. Aspectul de „spital" terestru apare din cauza amintirilor subconştiente despre locurile de pe Pământ destinate refacerii şi vindecării.

Aşa cum precizează „Cartea tibetană a morţilor" (Bardo Thodol) este foarte important cu ce ce-am hrănit mintea pe timpul vieţii, căci din subconştient rodesc dorinţele ce ne dirijează în astral imediat după moarte. Să fim deci conştienţi de obiceiurile noastre mentale, fără de care nu putem trăi, dar pe care le putem observa, analiza, ţine sub control sau schimba cât timp mai suntem vii.

SINTEZA FENOMENELOR CONEXE DEDUBLĂRII

Drept concluzie, în figura 18 vă prezentăm sinteza fenomenelor parapsihologice conexe dedublării şi somnului discutate mai sus. Graficele şi desenele pot fi utile în găsirea a noi conexiuni şi idei. Ele sugerează elevului că, deşi ştiinţa spirituală este complicată, ea poate fi explicată şi într-un mod simplu. Tainele şi misterele de azi vor deveni în viitor lucruri înţelese de oricine.

[5] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBNTB0WFNMSlBPYWs/view?usp=sharing

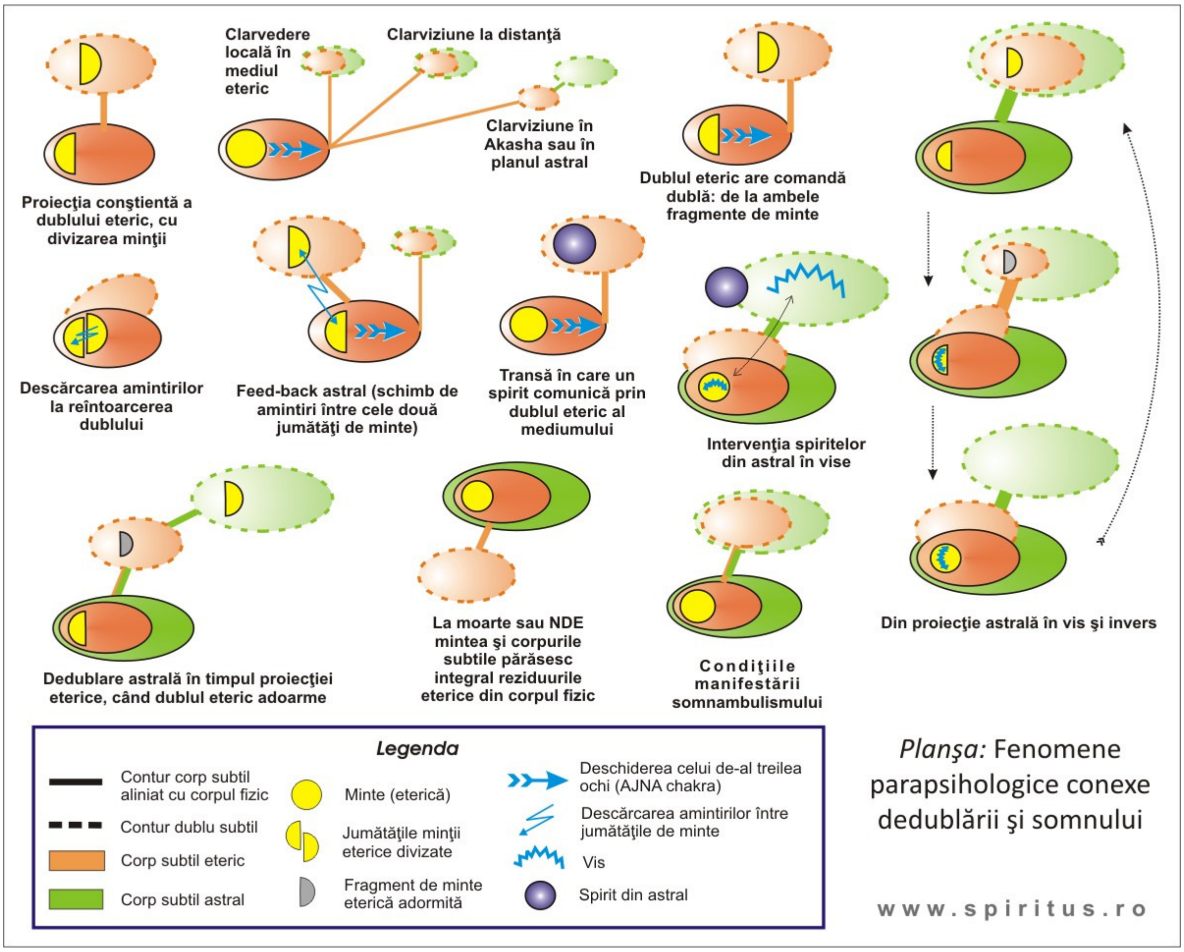

Figura 18

FLUCTUAŢII DE REALITATE

Un fenomen curios constatat de toţi exploratorii astrali, mai ales în mediul eteric, constă în apariţia unor diferenţe între lumea fizică şi copia sa eterică.

- De exemplu, dacă uşa camerei fizice este plasată în stânga, în momentul dedublării ar putea să apară în dreapta, celelalte obiecte păstrându-şi locul cunoscut. Aceste mici diferenţe de simetrie pot avea drept cauză trecerea de la vederea frontală (sub un unghi de 180 grade), specifică ochilor fizici, la vederea sferică (în unghi de 360 grade), specifică dublului eteric.

Aşa cum am mai spus, dublul eteric exteriorizat face corp comun cu mintea sa, care percepe direct toate senzaţiile. Acest corp este o sferă sau un punct de conştiinţă, care vede realitatea de jur împrejur, ceea ce impune o readaptare a minţii. Uneori mintea dă greş. Deci, însăşi

realitatea eterică exterioară depinde parţial de mintea care o receptează. Iată ce importantă este subiectivitatea în planul subtil.

- Un alt exemplu: în mijlocul sufrageriei apare un autovehicul. Bineînţeles că el nu are niciun rost acolo şi nici nu ar fi putut exista în lumea fizică. Explicaţia este că, probabil, exploratorul astral avea acel obiect în minte – ca o obsesie curentă sau doar ca un gând intens înaintea dedublării. Iar automobilul a devenit instantaneu o realitate eterică, în ciuda disconfortului psihologic creat. Iată, din nou, cât de important este conţinutul gândirii noastre când intrăm în lumile paralele.

Robert Bruce a denumit apariţia acestor mici diferenţe eterice drept „**fluctuaţii de realitate**". Ele pot fi şi mai accentuate în planul astral propriu-zis, unde limitările fizice nu mai funcţionează în aceeaşi măsură. Doar că acolo, totul fiind mult diferit, vom fi dispuşi să acceptăm „fanteziile naturii" mai uşor.

Un alt exemplu, apropo de maleabilitatea mediului eteric: dacă ieşi în afara corpului pe timpul nopţii, vei constata că şi în lumea paralelă este tot noapte. Numai că, dacă vrei să vezi mai bine, nu trebuie decât să-ţi doreşti să măreşti luminozitatea mediului şi, bang! noaptea devine mai luminoasă. Ce minune, nu-i aşa?!

Cum am scris anterior, când „mintea de bază" începe să viseze în timpul unei proiecţii astrale a „minţii de rezervă", energia psihică a proiecţiei se slăbeşte şi apar tot mai multe fluctuaţii de realitate. Cu alte cuvinte, cu cât dublul eteric deţine mai multă energie, cu atât conştiinţa sa este mai clară şi nu apar anomalii. Dimpotrivă, o conştiinţă slăbită energetic perturbă involuntar forma realităţii exterioare. Halucinaţiile personale declanşează crearea sau dispariţia de obiecte reale în spaţiul astral/eteric.

Se ştie că americanii, ca şi ruşii, au făcut numeroase experimente militare şi probabil că şi astăzi menţin în activitate grupuri de clarvăzători, în scop de spionaj la distanţă. Totuşi, astfel de clarviziuni sunt supuse erorilor umane şi, în plus, anomaliilor eterice.

În cazul dedublării eterice, avem un explorator sau clarvăzător (operatorul) şi o persoană sau locaţie de monitorizat (ţinta). Robert Bruce lansează următoarele ipoteze (sau observaţii) despre posibilele erori în timpul unei proiecţii eterice sau clarviziuni la distanţă (*remote viewing*, lb.engl):

- Dacă persoana-ţintă este trează (în viaţa reală), mintea şi imaginaţia ei va genera unele fluctuaţii de realitate ale mediului eteric unde ea se află.

- Dacă persoana-ţintă se găseşte în mijlocul unei mulţimi de oameni, mediul eteric înconjurător va fi afectat de imageria mentală (gândurile) tuturor acelor oameni.

Ca şi cum lucrurile nu ar fi destul de încâlcite şi aşa, autorul mai adaugă:

- Dacă operatorul nu cunoaşte personal locul-ţintă, de obicei se va proiecta într-o locaţie astrală asemănătoare. Se pare că, prin imaginarea locaţiei-ţintă, se creează (sau apare o atracţie către) o reflecţie sau ***copie astrală*** a ei. Evident, vor apărea discrepanţe între locaţia reală şi ce se descoperă în subtil.

- Dacă operatorul nu cunoaşte bine o persoană sau nu este puternic legată emoţional de ea, va ajunge într-o ***copie astrală*** a locaţiei sale. Mai mult, dacă persoana-ţintă doarme, locaţia sa astrală va fi influenţată puternic de ceea ce visează ea.

Iată deci că imaginaţia nu este un simplu joc al neuronilor, ci ea determină întotdeauna crearea unor forme reale în planul astral. Imaginaţia umană pune la treabă materia astrală, care este foarte maleabilă şi ascultătoare de intenţiile minţii. Cu cât concentrarea mentală este mai intensă, cu atât formele astrale sunt mai detaliate, mai vii, mai inteligente.

În figura 19 este reprezentat modul de transformare a realităţii de sus în jos, acţionând din planurile vibratorii mai înalte asupra celor mai joase.

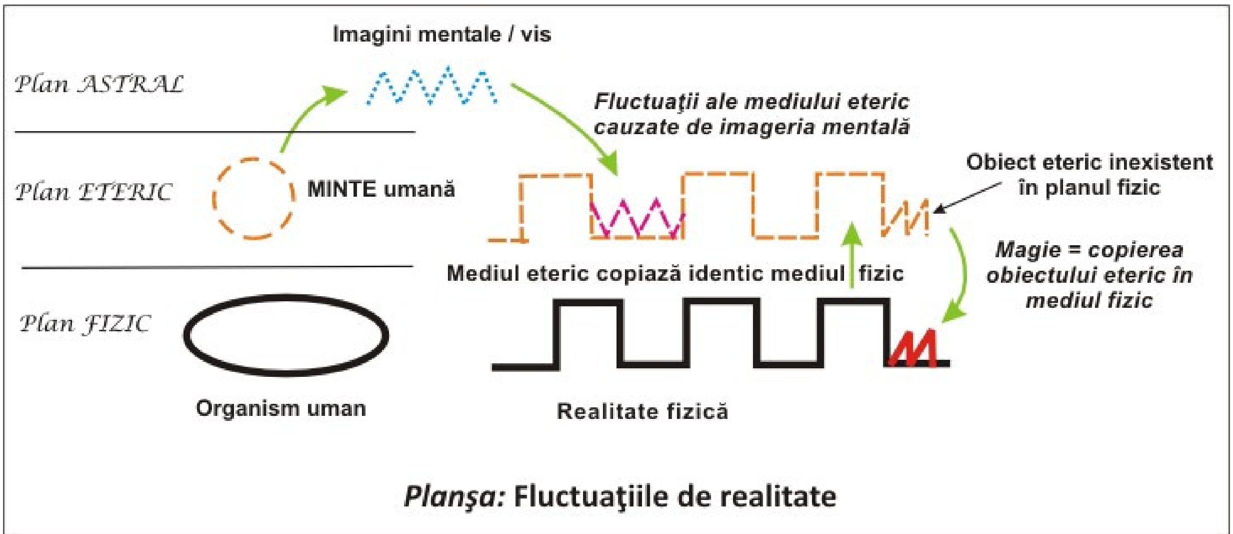

Figura 19

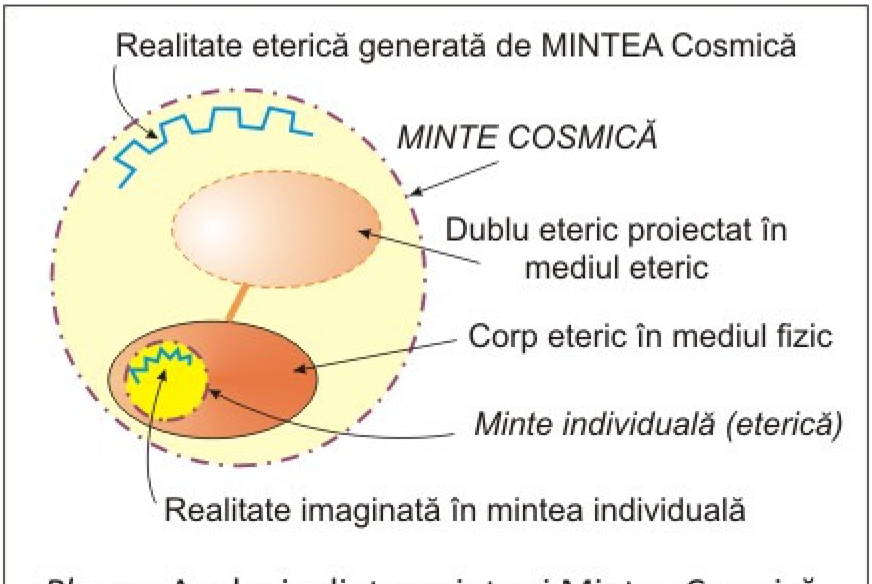
Apariţia unor fluctuaţii de realitate eterică va duce destul de rapid la extragerea automată a călătorului din planul eteric şi proiectarea sa în planul astral. Este maniera minţii de a se salva de confuzie. În planul astral nu mai putem vorbi de corespondenţă cu lumea fizică, ci de un tărâm al imaginaţiei neîngrădite.

Imaginaţia este forţa motrice în cele 3 lumi subtile (eterică, astrală şi mentală). Aşa cum am văzut mai sus, imageria mentală (imaginaţia din starea de veghe) sau visul influenţează mediul eteric/astral.

Luând în considerare noţiunile discutate, putem trage următoarea **concluzie filosofică** (figura 20):

- lumea subtilă este imaginată, visată de o Minte Cosmică (dacă ar fi fost stabilă ca un munte, nu ar fi vibrat la gânduri sau emoţii, materializându-le instantaneu);

- mintea fiinţei individuale are aceeaşi natură şi calităţi cu Mintea Cosmică (deoarece mintea poate influenţa şi modela lumea subtilă).

Planşa: Analogia dintre minte şi Mintea Cosmică

Figura 20

CÂT DE SOLIDĂ ESTE LUMEA FIZICĂ?

Am aflat deci despre variabilitatea şi instabilitatea tărâmurilor eterice şi astrale. Asta nu le răpeşte din frumuseţe, dar ne face să ne gândim serios că mediul nostru fizic, cu care suntem familiarizaţi, este un reper stabil, la care ne putem întoarce oricând în siguranţă. Înseamnă „acasă” pentru noi, oamenii în carne şi oase. Trebuie să fim mulţumiţi că

trăim într-un mediu confortabil cel puţin din acest punct de vedere. În ciuda greutăţilor, mizeriilor şi suferinţelor pe care oamenii le îndură pe Pământ, totuşi nimeni nu rătăceşte aici în căutarea zilei de ieri... Lumea continuă aproape neschimbată şi ne putem baza pe asta. Când ne trezim, reluăm firul vieţii de unde l-am lăsat la culcare.

„Fluctuaţiile de realitate eterică" pot să ni se pară chestiuni bulversante şi neverosimile, cu care nu au de-a face oamenii pragmatici, realişti. Şi totuşi, oare cât de puţin iluzoriu este planul fizic, pământul pe care călcăm?

Materia fizică alunecă permanent sub patina timpului, suferind transformări iremediabile. Fiinţele mor, obiectele se distrug, relieful se schimbă. Din contră, în planul astral se poate menţine identic un peisaj, figură, obiect oricât se doreşte, efectiv, chiar decenii sau secole sau milenii; nimic nu îmbătrâneşte.

Deci, cât de stabil este universul fizic?

Să ne gândim acum la spectacolele de magie autentică, în care obiectele şi persoanele apar şi dispar „pe bune", nu prin trucuri de iluzionism. Nu sunt aceste evenimente imposibile şi obiecte neverosimile exact nişte „fluctuaţii de realitate" fizică?! (Vezi figura 19) Indubitabil, planul fizic se modifică temporar sub forţa mentală a magicianului şi prin legile superioare, necunoscute ale universului. Şi atunci, oare lumea fizică nu este de fapt o realitate tot atât de „mentală" precum planurile subtile?! Pare solidă, foarte statornică... până la un punct – punctul de conştiinţă care o transformă prin „magie".

Adevărul ştiinţific este că lumea fizică pare solidă pentru că unele legături moleculare şi atomice sunt relativ stabile. Dar, la nivel subatomic, cuantic, se manifestă cu totul alte legi, fascinante şi descumpănitoare pentru simţul comun. Legile cuantice seamănă cu realitatea planurilor subtile – sunt ciudate şi lipseşte certitudinea.

Stabilitatea planului fizic nu rezultă din fundamentele sale, ci apare la un anumit nivel de complexitate al materiei. Este ca atunci când rostogolim un bulgăre prin zăpadă: la început este o joacă de copii, dar apoi devine tot mai mare şi mai greu, până nu se mai poate urni din loc – a devenit o movilă, o formă de relief. Însă razele soarelui pot topi această masă compactă, reducând-o la ceea ce era dintotdeauna: apă curgătoare.

Hermetiştii au răspuns la întrebarea de mai sus afirmând laconic că „*Universul este mental*". Poeţii au spus că viaţa noastră este un „*vis în vis*". Biblia grăieşte: „*Nimeni nu-şi mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; şi tot aşa, despre ce va fi, cei ce vor trăi mai târziu nu-şi vor*

aminti nimic.” (Ecleziastul 1:11). Vedanticii au zis că lumea este „*maya*”, o iluzie cosmică.

Iar Alexandra David-Neel ne deslușește înțelepciunea orientală astfel:

„Învățăturile secrete spun că originea lucrurilor nu se plasează în niciun loc și în niciun moment al vremurilor trecute; ea se produce acum, în fiecare moment, în mintea noastră. În fiecare moment, imaginea subiectivă care este lumea se iscă în mintea noastră, pentru a se cufunda în ea și a se dizolva acolo în momentul următor, asemenea valurilor care se ridică din ocean și recad în el.

Elevului care e poate puțin dezorientat, deoarece a văzut clătinându-se și apoi prăbușindu-se în jurul lui concepțiile considerate cele mai solid întemeiate, maestrul îi va sugera că a vedea în toate doar iluzie ar putea foarte bine să fie tot o iluzie, pe care se cuvine să o respingă în treacăt...” (din „Învățăturile secrete ale budiștilor tibetani”)

Răzvan Alexandru Petre
17 mai 2015

SPIRITUL NU PĂRĂSEŞTE TRUPUL NICIODATĂ?

Capitole:

Supliment:

În acest articol mă voi baza pe unele afirmaţii ale autorului Robert Bruce - un cercetător sincer şi talentat al planurilor spirituale ale universului - pentru a relua unele idei importante din scrierile mele anterioare, întărite de opiniile acestui specialist. Totodată, voi completa ideile sale cu raţionamente ce le continuă natural şi care se întreţes cu noţiunile de psihologie spirituală descrise de mine în alte ocazii. Furat de conexiunile de idei, voi prezenta şi alte fenomene interesante din domeniul paranormalului.

Cartea de căpătâi a lui Robert Bruce se numeşte „*Dinamica planului astral*"[6], apărută în peste zece ediţii până în prezent. Pentru a înţelege mai bine conţinutul articolului, vă recomand să citiţi înainte capitolul 3 al cărţii sale, intitulat „INCREDIBILUL FENOMEN DE FRAGMENTARE A MINŢII".

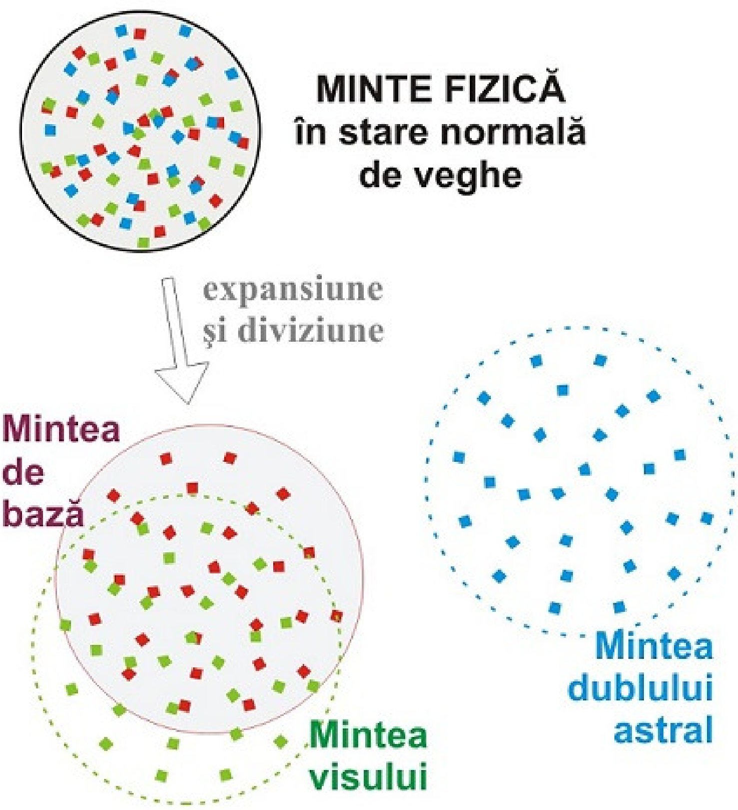
Citatele şi ideile lui Robert Bruce sunt prezentate în acest articol cu litere groase, ca acestea.

[6] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBT01Eb0N5RHU2TTg/view?usp=sharing

DIVIZIUNEA NATURALĂ A MINŢII PE TIMPUL SOMNULUI

Robert Bruce afirmă că mintea îşi proiectează în fiecare noapte, în somn, o minte a visului şi o alta a dublului astral. Cu alte cuvinte, în stare de relaxare profundă, înainte de a adormi sau în transă, mintea se expansionează spontan, moment în care devine posibilă diviziunea sa în cele trei fracţiuni: mintea de bază, mintea visului (uşor separată de prima, în trup) şi mintea dublului astral (proiectabilă la distanţă de trup).

Iată acest proces natural figurat mai jos:

Procesul nocturn de fragmentare naturală a minţii umane

Mecanismul natural de triplă fragmentare a minţii (în mintea de bază, mintea visului şi mintea dublului), fiind înnăscut omului şi animalelor superioare, înseamnă că răspunde unei **necesităţi naturale**. Aceasta ar fi:

1) Păstrarea sănătăţii minţii (care este rolul visului, conform studiilor savanţilor);

2) Păstrarea sănătăţii spiritului (care este rolul călătoriilor astrale, conform învăţăturilor spiritiste).

Visul lucid şi ***extracorporalizarea conştientă*** sunt excepţii de la regula naturală, căci se exteriorizează **mai multă energie mentală** decât este nevoie pentru simpla supravieţuire prin dedublarea inconştientă din somn. În cazul dedublării conştiente, amintirea visului sau a proiecţiei astrale se poate păstra în mintea fizică foarte clar. Cu toţii avem parte atât de vise, cât şi de dedublări nocturne, doar că nu ni le prea amintim. Amintirea lor se păstrează intactă doar în spirit (sau în „inconştient", dacă vreţi).

În starea de vis (stadiul de somn REM, cu mişcări rapide ale ochilor sub pleoapele închise) este activă **mintea visului**. Ea fiind nedespărţită de creier, ca şi mintea de bază, electroencefalograma (EEG) indică o activitate similară cu starea de veghe. Totuşi, în aceste momente, mintea visului este cea activă, nu mintea de bază, care doarme liniştită.

Cum se întâmplă şi la revenirea dublului astral, **mintea visului** îşi descarcă amintirea visului în mintea de bază, uneori cu dificultăţi, şi de aceea pot apare probleme la rememorarea lui. Totuşi, în general, fiindcă mintea visului este foarte aproape de creier, visele se pot reaminti mult mai uşor decât extracorporalizările inconştiente din somn. Acestea din urmă, când sunt reamintite, par a fi tot nişte vise.

Totuşi, există o diferenţă clară: în vis avem controlul şi putem modifica totul cu puterea minţii, dar în dedublare mediul astral are propriile legi, iar evenimentele sunt reale, nu imaginate de minte.

SPIRITUL SE „DEDUBLEAZĂ" ÎNAINTE DE NAŞTERE

Robert Bruce ne convinge prin propria mărturie că individul uman se multiplică temporar, pe durata somnului, în două sau mai multe cópii energetice independente. Ele revin la unitatea iniţială când somnul ia sfârşit.

Acest mecanism natural de autofragmentare pare a avea o lungă istorie evolutivă şi, deci, o utilizare universală, spunem noi. Se pare că este însăşi metoda prin care Dumnezeu creează lumea: îşi divide Fiinţa Unică în multiplicitatea tuturor fiinţelor universului... O mărturie inedită în acest sens ne-o oferă autorul YRAM, care a experimentat starea de conştiinţă divină ubicuă (cap.1.3 din cartea sa „*Doctorul sufletului*„[7]).

[7] https://drive.google.com/open?id=0B6JUPxwhWMxBUUd6SWR3WUcyQlE

Spiritul foloseşte acest mecanism pentru a dota cu inteligenţă embrionul uman în care se încarnează. El îşi „proiectează” o minte umană din propriul perispirit (energia care înconjoară nucleul divin al spiritului). Întrucât există 3 planuri principale ale universului (fizico-eteric, astral, mental), şi mintea umană va avea cele 3 etaje, fiecare cu propria inteligenţă şi cu un rol diferit. Astfel, partea eterică a perispiritului devine **mintea eterică** a omului (care conduce creierul fizic), partea astrală devine **mintea astrală**, iar partea mentală devine **mintea mentală**.

Aceste trei minţi rămân distincte, dar au rolul să colaboreze continuu, prin nenumărate legături energetice. Fiecare dintre ele are o conştiinţă separată, care vede lucrurile din propria perspectivă, schimbând mereu informaţii cu celelalte minţi asociate şi cu mediul energetic, şi luând propriile decizii.

Cu alte cuvinte, fiinţa umană este mult mai complexă psihic decât părea. Ea este un complex de patru inteligenţe separate: mintea fizică (omul propriu-zis), mintea astrală, mintea mentală şi spiritul.

CE NUMIM SUFLET

La modul cel mai simplu, **sufletul** omului ar fi mintea fizică, pe care omul o percepe intuitiv şi o asociază cu creierul. În sens mai larg, sufletul omului, ca entitate diferită de spirit, este combinaţia sinergică dintre minte fizică, minte astrală şi minte mentală. În ambele accepţiuni, **sufletul este muritor**, pentru că cele trei inteligenţe sunt temporare.

Într-o variantă de compromis cu religia, ştiind că la baza celor trei inteligenţe stă spiritul nemuritor, dacă dorim să îl includem şi pe acesta în „suflet”, doar atunci putem spune, în mod convenţional, că **sufletul este veşnic**. Totuşi, exprimarea este falsă din punctul de vedere al ştiinţei spirituale.

Ca entitate separată, sufletul se creează la naşterea omului şi se dezvoltă toată viaţa, evoluţia sa luând sfârşit în clipa morţii.

Existenţa spiritului este veşnică şi universală, nu depinde de creatura omenească. Evoluţia spiritului este influenţată de toate încarnările sale în fiinţe fizice (sau non-fizice) şi nu se încheie decât după perioade incomensurabile de timp, când devine una cu Dumnezeu.

Să revenim la mintea umană triplu-etajată. Mintea **mentală** este locul gândirii superioare, abstracte. În mintea **astrală** vieţuiesc

senzaţiile şi emoţiile inferioare. La nivelul minţii **fizice** se adună condiţionările pământeşti: necesităţile şi limitele de tot felul, importanţa detaliilor, egoismul supravieţuirii etc.

În timpul vieţii, **spiritul** încarnat este separat de cele trei minţi, dar le coordonează (de sus în jos) şi primeşte informări (de jos în sus). Mintea mentală primeşte primele impulsuri, pe care le trimite la mintea astrală adaptate, care le trimite la ultimul etaj inferior, mintea fizică. Procesul seamănă un pic cu jocul copiilor numit „telefonul fără fir", unde apar distorsiuni pe parcurs.

În decursul unei experienţe de dedublare, partea ego-ului care se exteriorizează conţine fragmente din toate cele trei învelişuri-inteligenţe. Când vorbim de proiecţie în planul eteric sau *timp-real*, ne referim în principal la aventurile copiei minţii fizico-eterice, pentru că ea oferă experienţa principală. Dacă însă ego-ul se transferă într-un plan astral, copia fizico-eterică rămâne în planul ei de fiinţare într-o stare pasivă, iar rolul principal revine acum copiei minţii astrale. Când ego-ul reuşeşte să se înalţe în planurile superioare mentale, învelişul astral este şi el lăsat în urmă, într-o stare pasivă, iar ego-ul experimentează stări inefabile doar în vehiculul mental, cel mai rafinat posibil.

«Eu sunt de părere că a ridica nivelul vibraţiei de bază a conştiinţei de la corpul eteric direct la dimensiunile superioare, într-o singură treaptă, este un salt prea mare. Acest salt vibratoriu pare să solicite o serie de reflexii multiple mai blânde, prin fragmentări multiple ale minţii, către corpurile subtile din ce în ce mai rafinate.» (Robert Bruce)

Persoanele foarte evoluate spiritual (extrem de rare) preferă să se dedubleze direct în planul mental, singurul care le oferă satisfacţii superioare. Acest gen de dedublare este scutit de problemele care pot apare la proiecţia astrală şi necesită mult mai puţină energie de angrenare. În plus, experienţele de dedublare mentală sunt posibile chiar în stări de transă uşoară, aproape de stare de veghe. (O astfel de experienţă de vârf descrie autorul YRAM, subliniind că era simultan conştient atât de trupul fizic, cât şi de starea de îndumnezeire - în cartea „*L'Evolution dans les Mondes supérieurs*".) Desigur, pentru o asemenea performanţă este nevoie de o evoluţie spirituală de înalt nivel şi o purificare mentală în acelaşi grad, astfel încat omul să dispună de suficientă energie mentală pentru proiecţia în planurile înalte. Marii iluminaţi şi înţelepţi ai lumii au deţinut şi deţin această capacitate dumnezeiască de accedere la planul ideilor-forţă şi la cauzele prime.

La moarte, mintea fizică se resoarbe în mintea astrală. Robert Bruce descrie procesul astfel: corpul/mintea eterică (mintea „fizică" este formată din materie eterică, numai creierul este pur fizic) iese din trup în primul plan astral (numit de el „*timp-real*", iar de alţi autori, „eteric"). Procesul este similar dedublării, cu deosebirea că, la moarte, corpul subtil exteriorizat conţine ÎNTREAGA materie eterică a corpului şi minţii fizice. În cazul experienţelor extracorporale obişnuite, dublul conţine o cantitate limitată de energie eterică, cea care „prisoseşte" corpului adormit.

Adăugăm că peste un timp (câteva zile sau săptămâni), mintea astrală se resoarbe şi ea în cea mentală. Peste alte săptămâni sau luni, mintea mentală rămasă e atrasă în spirit, definitivând dizolvarea sufletului. În cele trei morţi succesive care marchează **disoluţia sufletului**, spiritul se simte tot mai uşor, pe măsură ce scapă de greutatea învelişurilor mai grosiere.

Imediat după moarte, **sufletul** este supus „Judecăţii de Apoi", condusă de Îngeri sau Spirite Superioare. Sufletului i se prezintă faptele vieţii, pe care le priveşte acum dintr-o nouă perspectivă, specifică planului subtil în care a ajuns. Mintea sa fiind acum mult mai clară decât pe Pământ şi având acces la toate informaţiile ce îi fuseseră inaccesibile, sufletul îşi recunoaşte greşelile, îşi propune indignat să le îndrepte şi colaborează cu Inteligenţele Cosmice care constituie aşa-zişii „juraţi". Judecata continuă şi mai rapid odată cu dezbrăcarea hainei astrale, iar după eliminarea şi a învelişului mental, spiritul este „eliberat de la Judecată". El are de acum totala libertate să facă ce doreşte, ţinând cont, desigur, de promisiunile pe care şi le-a făcut singur la Judecata de Apoi; de karma acumulată în întregul lanţ al reîncarnărilor; de tendinţele, sensibilităţile, dorinţele rămase din viaţa omenească; precum şi de misiunile spirituale pe care şi le asumă voluntar.

Tot procesul morţii durează între câteva săptămâni şi câteva luni, chiar un an. Sunt şi excepţii, când sufletul/spiritul este mai recalcitrant şi nu se lasă reeducat, perioada putându-se prelungi ani şi decenii. Spiritele inferioare, care nu-şi fac procese de conştiinţă pentru nimic, se reîncarnează rapid şi obligatoriu, şcoala dură a vieţii terestre fiind cea mai potrivită să le trezească.

Egiptenii antici numeau acest proces de transformări post-mortem „metamorfoze". În natură, găsim o analogie cu metamorfozarea omizii în fluture - e vorba de o schimbare fundamentală, căci **fluturele nu este**

doar o „omidă cu aripi”, după cum nici omida nu este doar o „larvă cu picioare”.

După eliberarea spiritului, din suflet rămâne doar un set de amintiri, condiţionări mintale şi emoţionale, tipare comportamentale potenţiale. El poate fi reactivat temporar în situaţia în care spiritul se adresează sub vechea sa personalitate unor muritori, unor alte spirite ori unor călători astrali. Spiritul îşi poate alege vârsta, defectele fizice şi orice altă caracteristică aparentă. Este doar o imagine de prezentare sub aspectul său binecunoscut. Se dă drept fostul om decedat, dar nu îşi va mai reaminti chiar toate detaliile vieţii umane, pentru că ele nu mai contează în viaţa liberă şi măreaţă de spirit liber. Dacă totuşi este solicitat cu detalii, spiritul poate apela la baza de date cosmică (akasha) pentru lucrurile pe care le-a uitat.

Deci omul, ca suflet şi energie, nu mai există. Spiritul este o altă fiinţă, cu idei, speranţe şi idealuri diferite – o altă personalitate.

SUFLETUL NU ESTE NEMURITOR (?)

Se cuvine să facem aici un scurt popas, pentru a analiza critic modelul yoghin hindus al celor 5 învelişuri (*koshas*). În acea tradiţie, se spune că, după părăsirea definitivă a trupului **fizic**, învelişurile **eteric**, **astral** şi **mental** sunt şi ele îndepărtate complet, treptat, iar spiritul (scânteia divină, *atman*) rămâne înconjurat doar de învelişul **cauzal** (*anandamayakosha*).

Această teorie este oarecum valabilă pentru acele spirite rarisime care ajung direct în Dumnezeire. Apare însă o imposibilitate logică. *Cum ar mai putea rămâne spiritele de rang mediu să trăiască în planul astral (care li se potriveşte cel mai bine) din moment ce ele îşi pierd învelişul astral?!* Un hindus ar răspunde prompt că spiritul îşi poate fabrica la dorinţă un alt vehicul astral. *Dar atunci, care ar mai fi raţiunea ca, după moarte, să-şi piardă materia astrală?!* Nu prea are sens.

Experienţele spiritiste confirmă faptul că spiritul poate menţine contactul cu cei vii, ocazional, pe tot parcursul „metamorfozării” sale de după moarte. Nu ar putea-o face dacă nu şi-ar păstra măcar o mică parte din materiile subtile sau nu şi-ar capta instantaneu alţi atomi subtili, la dorinţă.

Iată soluţia acestui paradox aparent: Nu ce se petrece cu învelişurile subtile umane este important, ci faptul că ele posedă o **inteligenţă**

autonomă, care poate intra în conflict cu spiritul. Ceea ce se dezagregă în primul rând este deci **mintea sufletului**, sub cele trei forme, pentru a elibera spiritul de balastul unor alte voinţe concurente.

Mai dur spus (exagerând puţin), nu pierderea (reversibilă) a unei oarecare energii ne interesează aici, ci faptul că numai astfel se poate **distruge sufletul** (mai precis, voinţa sa autonomă). Omul nu poate trăi fără un suflet, dar, după moartea fizică, acesta devine o mare problemă. Spiritul se va descotorosi de el cât de repede se va putea, invers proporţional cu încăpăţânarea sufletului de a supravieţui cu vechea personalitate umană. (Acest lucru se petrece, parţial, şi în cazul experienţei iluminării spirituale, când omul „vechi" dispare...)

Modelul yoghin nu putea oferi această explicaţie, fiindcă acolo spiritul (*atman*) deţine monopolul total al conştiinţei, iar învelişurile energetice sunt doar nişte „haine" fără voinţă proprie. Poate nici discipolii trecutului nu erau pregătiţi psihologic să audă că „sufletul NU este nemuritor". Oare astăzi sunt?! Numai rarele persoanele care aspiră intens spre idealuri absolute pot fi de acord cu efemeritatea personalităţii lor limitate...

* * *

Pentru a înţelege mai bine ce înseamnă dezintegrarea sufletului, iată o mărturie despre „moartea amintirilor" unui suflet trecut dincolo, din cartea „**Viaţa din lumea de dincolo a lui Billy Fingers**" de Annie Kagan. Sublinierile ne aparţin.

«Sunt încă aici şi îţi vorbesc de la o distanţă inimaginabilă. Sunt încă aici, deşi după înmormântarea din Jamaica am mai avut o înmormântare, de un alt tip. Am fost nevoit să trec prin **moartea amintirilor mele**.

Pe Pământ noi ne preţuim foarte mult amintirile, ceea ce este normal. Chiar aşa trebuie să fie. Trebuie să înţelegi însă că în lumea mea nu mai există nicio dorinţă de cramponare de trecut sau de altceva. Ciudat: după ce mi-am revăzut viaţa pe care am trăit-o, proces deosebit de intens, la sfârşit m-am desprins complet de ea. De fapt, cred că amintirile mele s-au desprins de mine. Acum continui să fiu eu, dar nu mai am experienţe. Şi trebuie să îţi declar că experienţa este absolut eliberatoare şi spectaculos de sublimă.

Atunci când afirm că mi-au dispărut amintirile, nu vreau să spun cu asta că nu-mi mai aduc aminte ce mi s-a întâmplat pe Pământ, ci doar că **nu mă mai simt deloc legat de aceste întâmplări sau de viaţa mea de odinioară**. [...]

Cum au murit amintirile mele? Pluteam prin norul de praf cosmic şi aşteptam ca Scriptura mea Sacră să mă conducă la următoarea amintire, când o lumină alb-strălucitoare a coborât de sus asupra mea. [...]

Când lumina alb-strălucitoare m-a atins, ea s-a transformat într-o amintire foarte specifică: amintirea a o mie de luminiţe albe care intrau şi ieşeau din corpul meu epuizat în vârstă de 62 de ani, eliberându-mi sufletul de sinele meu fizic. Mai văzusem şi înainte aceste luminiţe. În amintirea referitoare la naştere, aceleaşi luminiţe mi-au ataşat sufletul de corpul meu de copil. Cred că le-a fost mult mai uşor când am murit [râde].

În centrul amintirii morţii mele, m-am văzut alergând cu braţele întinse în sus, cu ochii privind către cer, rostind o rugăciune în timp ce alergam către maşina ce venea spre mine. Când maşina m-a lovit, am simţit o eliberare uriaşă şi m-am îndreptat către un alt tip de moarte. Scriptura mea Sacră şi-a încheiat rolul şi toate **amintirile mele au explodat** ca o supernovă.

Explozia amintirilor mele m-a proiectat în spaţiul cosmic. M-am deplasat cu viteză pe cerul lipsit de stele, trecând pe lângă nişte forme uriaşe ce păreau un fel de Fiinţe. Am trecut printre ele cu o viteză atât de mare, încât nu mi-am putut da seama ce erau. Vocea feminină sublimă despre care ţi-am mai povestit m-a călăuzit ca un radar prin beznă, ducându-mă departe de trecutul meu.

Lăsarea în urmă a amintirilor presupune o călătorie la mare distanţă. De fapt, exact de acest lucru **se tem oamenii atunci când se gândesc la moarte: la pierderea experienţelor, a locurilor şi a oamenilor din viaţa lor**. Nu-ţi face însă griji. Acest fenomen nu se produce decât atunci când sufletul este pregătit pentru el. [...]»

pag. 176-177

PROBLEMA CONTINUITĂŢII CONŞTIINŢEI

Cum se continuă conştiinţa omului dacă mintea dispare la moarte?

La această întrebare spiritiştii mai vechi au răspuns astfel: conştiinţa omului este totuna cu a spiritului. Moartea nu este decât mutarea conştiinţei spirituale dintr-un înveliş inferior în altul superior.

Totuşi, observaţiile practice ale lui Robert Bruce contrazic acest raţionament simplist. El a sesizat că dublul astral are un ego conştient identic, dar separat de cel fizic, rămas în trup.

Or, dacă conştiinţa umană ar fi aceeaşi cu a spiritului indivizibil (aflat oarecum într-o stare de „adormire” a divinităţii sale), atunci conştiinţa dublului plecat din corp a cui ar mai fi?!

Răspunsul ar fi că fiecare minte are propria sa conştiinţă, este o **entitate** inteligentă.

Iată, în cele ce urmează, cum putem înţelege continuitatea conştiinţei fizice la moarte, când mintea fizică dispare: Când mintea

fizică se uneşte cu cea astrală, omul nu sesizează ruptura de nivel, deoarece ele se amestecă instantaneu.

Nu va rezulta un alt fel de conştiinţă. **Conştiinţa** are aceeaşi calitate în minţile fizică, astrală, mentală, ca şi cea spirituală. Ea provine dintr-un strat foarte înalt al perispiritului. Conştiinţa reunită este identică, dar ceva mai puternică, decât cele două conştiinţe anterior despărţite.

În schimb, ceea ce diferă într-o stare normală sunt informaţiile vehiculate şi **memoriile** minţii fizice, astrale, mentale.

Precum în fenomenul *feedback astral* descoperit de Robert Bruce, la moarte, cele două memorii se combină într-una singură, în cadrul minţii astrale nou formate acum.

La rândul său, şi corpul astral va deveni o cochilie astrală după câteva zile sau mai mult. Tot aşa, şi corpul rafinat mental, peste câteva săptămâni sau mai mult. Moartea sufletului are 3 faze, în care totuşi conştiinţa îşi păstrează continuitatea prin transferul repetat de memorii în sens ascendent şi reunirea conştiinţelor.

Iată descrierea momentului de **combinare a două memorii într-una singură**, în situaţia specială a feedback-ului astral:

«Apoi am simţit o prezenţă tangibilă în aceeaşi cameră cu mine. Mi-am rotit privirea înspre în faţă, la timp pentru a vedea o fiinţă astrală care cobora în jos dinspre tavan. Am fost destul de surprins, însă în momentul când privirile noastre s-au întâlnit, a mea şi a dublului meu proiectat, am fost copleşit de revelaţie. Se crease o legătură telepatică, vizuală şi mentală, şi astfel un al doilea set de amintiri mi-a apărut brusc în minte. Această memorie părea că s-ar fi aflat dintotdeauna în mintea mea şi era ca şi când mi-aş fi amintit-o dintr-o dată.» (Robert Bruce)

STRANIUL „FEEDBACK ASTRAL" ÎN ALTĂ VARIANTĂ

Apropo de citatul de mai sus...

Cu mulţi ani în urmă, o persoană dotată cu unele calităţi parapsihice mi-a relatat amuzată un scurt episod care i s-a petrecut la o sală unde se practica yoga. Stătea în poziţie de meditaţie pe covoraş când, dintr-o dată, s-a văzut cu ochii minţii în alte două ipostaze în aceeaşi sală. Ca să descriem scena mai plastic, una dintre sosiile sale făcea o asană în picioare, iar cealaltă sosie era întinsă într-o postură la sol. Cele două replici erau identice cu ea însăşi. Nu doar că şi-a văzut cu ochiul minţii

celelalte două cópii, dar în câteva clipe centrul conştiinţei i-a trecut de la una la alta.

Cu alte cuvinte, dacă la început şedea în meditaţie şi îşi privea cele două sosii, în următoarea clipă viziunea i s-a transferat în corpul care făcea asana în picioare, privind copia aflată la sol şi pe cea care medita. Peste o altă clipă, s-a trezit în postura întinsă la sol, privindu-şi de data asta sosia care medita şi pe cea aflată în picioare.

Persoana părea distrată de fenomen şi l-a numit „o comicărie a minţii", nedându-i nicio importanţă. În schimb, mie mi s-a părut o relatare neobişnuită chiar şi pentru un practicant de yoga. Abia peste mulţi ani, când am citit cartea lui Robert Bruce, mi-am dat seama că fusese vorba, probabil, de fenomenul de feedback astral. Se produsese însă printr-o dedublare spontană, sau mai bine zis, o „detriplare"...

Oare câte astfel de surprize ne aşteaptă să le descoperim, care vor alcătui noua ştiinţă a psihologiei umane extinse?!

ABILITĂŢILE PARANORMALE ŞI EVOLUŢIA SPIRITUALĂ

«După cum am menţionat mai înainte, eu sunt de părere că sinele superior filtrează amintirile din umbră cu scopul de a ne proteja, tot astfel cum filtrează şi capacităţile psihice, pentru a ne menţine ancoraţi în realitatea fizică.» (Robert Bruce)

Autorul afirmă, în capitolul *Niveluri dimensionale mai înalte*, că evoluţia spirituală nu depinde neapărat de abilitatea proiectării în astral. Extracorporalizările conştiente sunt nişte instrumente care pot fi utile doar în mâna unor persoane dedicate cercetării spiritualiste şi cu aspiraţie sinceră.

Iată o traducere din prima ediţie, inexistentă în ediţiile ulterioare, de la subtitlul *Contacte de nivel înalt*:

«Este posibil în timpul extracorporalizării să intraţi în contact cu fiinţe avansate din planele astrale, dar acest lucru este mult mai dificil decât îşi închipuie majoritatea oamenilor. Pentru ca un astfel de contact de nivel înalt să se producă (în sau în afara corpului) se pare că trebuie să existe o nevoie autentică de sfaturi şi ajutor. Oricum, se va întâmpla numai când acele fiinţe superioare consideră că a venit timpul potrivit.

Omul nu trebuie să se manifeste nici în afara corpului, nici prin capacităţi paranormale, nici prin alte abilităţi speciale pentru a avea o întâlnire de nivel înalt. Cea mai bună cale de a o pregăti şi, oarecum, a o grăbi este purificarea spirituală şi serviciul regulat în slujba binelui,

completat prin antrenament energetic şi parapsihic – *în această ordine a importanţei.*» (Robert Bruce)

SPIRITUL NU PĂRĂSEŞTE TRUPUL NICIODATĂ, PÂNĂ LA MOARTE?

Conform teoriilor esoterice, spiritul este alcătuit dintr-un nucleu divin, în jurul căruia se adună materie perispirituală de diverse vibraţii. **Spiritul este unitatea inteligentă fundamentală a universului**, prin urmare nucleul său nu se poate divide (este non-dual). Ce se poate totuşi fragmenta temporar este perispiritul (straturile de energie care înconjoară esenţa spirituală unică). Din aceste materii perispirituale sunt alcătuite corpurile subtile ale omului (mental, astral şi eteric).

Spiritiştii mai vechi considerau că spiritul părăseşte zilnic corpul prin dedublare (inconştientă) pe timpul somnului.

Ei nu se gândeau la ipoteza, certificată de Robert Bruce, că trupul nu rămâne părăsit, ci mintea omului îşi continuă activitatea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu excepţia unei uşoare oboseli.

În urma acestei revelaţii, este legitim să ne punem întrebarea: spiritul indivizibil rămâne cu mintea fizică sau pleacă cu dublul astral? *Spiritul rămâne **obligatoriu** în trup până la moarte sau însoţeşte dublura subtilă, dacă doreşte?*

În ediţiile mai recente ale cărţii sale, Robert Bruce îşi exprimă părerea că, în timpul dedublării conştiente, se poate primi ajutorul direct al spiritului propriu, cu toate capacităţile sale incredibile de a-l transporta pe călător la destinaţia dorită, deşi nu ştie unde se află; de a opri deplasarea când călătorul se arată interesat de un amănunt şi de a o relua când o doreşte... Autorul înclină deci spre ipoteza că spiritul însoţeşte copia subtilă a minţii.

«*Esenţa conştientă conţinută în orice corp subtil proiectat nu e doar o simplă reflexie energetică a minţii şi amintirilor, ci o copie total funcţională a spiritului.*» (Robert Bruce)

În cele ce urmează, vom căuta argumente contrarii, încercând să demonstrăm că **SPIRITUL ÎŞI ARE UN SEDIU PERMANENT ÎN TRUPUL FIZIC**. Nu am găsit nicăieri acest punct de vedere, dar merită explorat.

Plecăm tot de la o afirmaţie a lui Robert Bruce referitoare la mintea de bază, care rămâne în trup pe timpul extracorporalizării dublului astral.

«O copie integrală a minţii raţionale şi memoriei – conştiente şi subconştiente - e păstrată în permanenţă în corpul fizic, fie în stare de veghe, somn, vis sau proiecţie astrală. Această copie principală sau *master-copy* nu părăseşte niciodată trupul în timpul vieţii. (Excepţie fac posibilele experienţe de la graniţa dintre viaţă şi moarte.)» (Robert Bruce)

Cu alte cuvinte, *master-copy* sau mintea originală defineşte nivelul de bază al conştinţei, locul sigur unde se reîntoarce dublul subtil detaşat temporar de corp. În mod normal, copia principală a minţii se găseşte în trup. Există însă o situaţie specială, cea de moarte, când ea se translatează în corpul eteric.

Sunt binecunoscute relatările oamenilor întorşi din moarte clinică, aşa-zisul fenomen NDE (*near-death experience* sau experienţa din preajma morţii). Ei îşi vedeau propriul trup ca şi cum ar fi fost al altcuiva şi puteau călători prin împrejurimi sau la distanţe mari. Fenomenul este întrutotul similar dedublării conştiente.

Există următoarele cazuri generice de **experienţe mortale**, ca şi situaţii intermediare:

1) Coma. Nu apar niciun fel de amintiri.

2) NDE (near-death experience). Memoria este vie, clară precum în starea de veghe. Cauza este ieşirea aproape **totală** a corpului eteric din cel fizic.

2.1. În cele mai multe cazuri e vorba despre o proiecţie în zona *timp-real* (numită şi plan eteric) - cum i s-a întâmplat cântăreţului Gabriel Cotabiţă - şi lângă trupul traumatizat.

2.2. În cazuri mai rare, când cei care se întorc relatează experienţe mistice, a fost vorba despre o proiecţie suplimentară din planul *timp-real* în planurile înalte spirituale (OBE *out-of-body-experience* în NDE). Aproape mereu, supravieţuitorii ne povestesc că li s-a oferit şansa să aleagă între a rămâne în locuri paradisiace sau a se întoarce. Un aspect emoţional sau ceva necesar de înfăptuit pe Pământ i-a atras înapoi, dar simţeau că au totala libertate de a rămâne în lumea spiritelor.

Robert Bruce spune în alt pasaj că NDE este mult mai vie şi mai puternică decât o dedublare conştientă obişnuită. Cauza este faptul că - spre deosebire de o proiecţie astrală, în care doar o mică parte din energia corpului este exteriorizată - la moarte sau NDE întreaga energie eterică este scoasă instantaneu din trupul fizic. Autorul numeşte acest nou corp subtil „eteric plus *timp-real*" şi el constituie noul nivel de bază al conştinţei, unde se depozitează copia originală (*master-copy*) a minţii.

În acest timp, vehiculul fizic zace părăsit şi nefolositor conştiinţei vii. Deci viaţa există numai acolo unde este şi spiritul. Când spiritul pleacă, viaţa dispare în chip misterios.

Robert Bruce nu vorbeşte despre spirit decât în termeni vagi, preferând noţiunile practice ce descriu aspecte concrete ale proiecţiei astrale conştiente. Dar noi ştim cu siguranţă că **la NDE spiritul a ieşit din corp**, căci moartea este definită tocmai prin eliberarea spiritului din trup. Odată ce spiritul s-a eliberat, nimeni nu poate garanta ce alegere va face sau i se va impune: va rămâne dincolo (moarte) sau se va întoarce printre pământeni (NDE). NDE este o moarte absolut reală, dar reversibilă.

CONSECINŢE

- Recapitulând, avem următoarele fapte în cazul NDE:

1) Când spiritul iese din trup, apare o experienţă extracorporală de intensitate nemaitrăită, **unică**.

2) Tot când spiritul iese din trup, apare experienţa **unică** de deplasare a copiei originale a minţii (*master-copy*) pe palierul superior, eteric/*timp-real*.

Aceste fapte ne duc imediat cu gândul la implicaţia inversă: nu cumva aceste experienţe sunt unice tocmai fiindcă **ieşirea spiritului din trup este unică** (la moarte sau NDE)?!

- Un alt raţionament care conduce la aceeaşi concluzie este următorul:

În timpul experienţelor de dedublare, cine asigură integritatea şi stabilitatea minţii *master-copy*? Putem crede că **spiritul** şi nimeni altcineva, pentru că el este supremul responsabil cu păstrarea vieţii şi a sănătăţii psihice. Nu ar fi absurd ca el să delege pe altcineva (vreun alt presupus spirit) cu sarcina menţinerii stabilităţii delicatului şi complicatului agregat uman sau, şi mai neverosimil, să lase totul pe seama întâmplării sau automatismelor?! Pare foarte logic că **spiritul se va afla în trup atâta timp cât şi *master-copy* se află în trup**. Numai prezenţa spiritului poate garanta stabilitatea psihicului.

- Să facem un al treilea raţionament pentru a valida concluzia de mai sus.

Ce s-ar întâmpla dacă **spiritul ar ieşi din corp la fiecare dedublare** (conştientă sau în somn), aşa cum cred mulţi? Ar însemna să aibă aproape de fiecare dată posibilitatea alegerii: ori se întoarce printre oameni pe tărâmul suferinţei, ori se odihneşte printre zei pe tărâmul

fericirii (această tentaţie apare în relatările de tip NDE). Spiritul, fiind o fiinţă divină, are şi acest privilegiu al alegerii libere. Dar el trebuie totuşi să rămână în trup până la sorocul stabilit de Îngerii Vieţii, fără tentaţii inutile. Oare nu ar fi o tortură psihologică inutilă dacă, în fiecare dedublare, ar trebui să rezolve această dilemă iar şi iar?!

Există anumite boli psihice provocate tocmai de ieşirea intempestivă a spiritului nedisciplinat din trup (ex. epilepsie). Noţiunile introduse de Robert Bruce vor ajuta psihiatrii viitorului să înţeleagă şi alte patologii psihice endogene a căror cauză pluteşte astăzi într-un mister total...

Să conchidem deci: **spiritul părăseşte trupul NUMAI prin moarte**.

Prin urmare, călătoriile astrale sunt mijloace indirecte (prin „reprezentanţi" sau „drone") ca el să mai iasă din carapacea fizică - sufocantă pentru o fiinţă atât de sensibilă, rafinată şi măreaţă.

Rezultă şi că frica de a te extracorporaliza conştient, ca să nu-ţi fie luat trupul în posesiune de vreun alt spirit răuvoitor, este neîntemeiată – spiritul rămâne permanent la locul său şi veghează.

Totuşi, unii cercetători (de exemplu, Gavin şi Yvonne Frost în cartea „Călătorii astrale") afirmă că, în decursul studiilor a mii de cazuri, au întâlnit şi persoane uşor posedate de un spirit inferior după un episod de proiecţie astrală, atunci când nu şi-au luat măsuri de protecţie. Cea mai importantă protecţie este prezenţa unui spirit-ghid sau înger-păzitor. Ei însă recomandă şi metode de tip magic pentru protecţia corpului pe timpul dedublării, cu care Robert Bruce nu prea e de acord. Evident, în această chestiune părerile sunt împărţite, prin prisma experienţei fiecăruia.

Părerea mea este că posedarea spirituală este un fenomen complex, care are mai multe forme de manifestare şi grade de intensitate, şi care se poate produce chiar dacă spiritul propriu nu părăseşte trupul. Există numeroase mărturii şi observaţii în acest sens ale creştinilor exorcizaţi.

Experimental, este de ajuns să se supună un subiect unei uşoare hipnoze, iar hipnotizatorul să-i înlocuiască o mică parte din materia eterică cu a sa proprie, pentru ca trupul subiectului să reacţioneze automat la impulsurile mecanice ale hipnotizatorului. Pare că voinţa celui hipnotizat a dispărut şi nu mai are controlul propriului corp.

Un fenomen similar, dar cu conotaţii înalt morale, este cel în care un medium de bună calitate umană este „adumbrit" de un spirit înalt, care îi ia temporar în posesie fie glasul, fie mâna dreaptă. Astfel, spiritul ne va transmite informaţii preţioase din lumea invizibilă, cu sprijinul, de data asta voluntar, al mediumului (prin *psihofonie* sau *vorbire mediumnică*, respectiv prin *psihografie* sau *scriere automată*).

CONTRA-ARGUMENTE

Prezentăm aici şi argumentele pentru ipoteza inversă, anume că **spiritul poate părăsi corpul în somn în fiecare noapte**:

- Intensitatea **unică** a experienţei dedublării în momentul morţii poate fi explicată, pur şi simplu, prin energia **maximă** angrenată în acest fenomen. Nu e o diferenţă calitativă, ci cantitativă.

- Oare Spiritul, ieşit din corp prin dedublarea sufletului, e forţat să aleagă în fiecare noapte dacă rămâne sau nu în lumea spiritelor? Unu: Spiritele consideră un privilegiu evolutiv dreptul de a se încarna în lumea oamenilor. Doi: chiar dacă un Spirit ar vrea să dezerteze de la misiunea pământeană, există numeroase Inteligenţe cosmice care l-ar împiedica, cu vorba bună sau cu forţa. Ar putea exista şi unele piedici energetice structurale, care fac ca dezîncarnarea voluntară să fie un proces dificil (cum ar fi faptul că spiritul este puternic legat de materia sufletească cu care călătoreşte în astral).

- Cine asigură integritatea şi stabilitatea minţii *master-copy* rămase în trup pe timpul dedublării sufletului? Dacă nu Spiritul-din-corp este acela, atunci poate că sunt tocmai energiile corpului fizic, cele mai **lente şi stabile** dintre toate energiile fiinţei umane integrale.

Supliment

FIZIC şi ETERIC sau FIZICO-ETERIC?

Atunci când vorbim despre mintea eterică sau despre mintea fizică, de fapt ne referim la acelaşi lucru. Cea mai corectă denumire ar fi de **mintea fizico-eterică**, pentru că acoperă ambele sale aspecte structurale şi funcţionale.

Mintea eterică se foloseşte de creierul fizic pentru a comanda nervii şi componentele organismului fizic. Ea este de natură energetică şi poate funcţiona şi fără ajutorul creierului (de exemplu, la moarte, în dedublare). Totuşi, fiind în trup, starea creierului o afectează direct, pentru că circuitele de legătură dintre creier şi mintea eterică funcţionează în ambele sensuri (motric şi senzitiv).

În general, dublul eteric sau învelişul eteric (energetic) al organismului se află în relaţie extrem de strânsă cu sistemul nervos. Orice acţiune exercitată asupra unuia produce extrem de rapid efecte şi asupra celuilalt. De exemplu, substanţele care acţionează primordial

asupra etericului (droguri, alcool, anestezice, excitante) dau imediat o reacţie asupra creierului.

Rolul natural al etericului este cel de a vitaliza materia fizică a trupului. În lipsa completă şi definitivă a etericului, trupul devine rapid un biet cadavru.

Expulzarea completă a corpului eteric poate fi forţată în situaţiile de şoc anestezic, electroşoc, şoc traumatic ş.a. Este o situaţie dură, când o mare parte a etericului iese din corpul fizic. În schimb, natura a pregătit o variantă de exteriorizare mai blândă (şi doar parţială) a etericului: prin dedublare (conştientă ori inconştientă) sau hipnoză.

O VIZIUNE MAI LARGĂ

Esoteriştii se referă uneori la fizic şi eteric ca la două planuri distincte, dar alteori ca alcătuind acelaşi plan unitar. Care este adevărul?

- Observaţia comună ne îndeamnă să le diferenţiem. Materia fizică poate fi percepută prin simţuri sau măsurată cu aparate. În schimb, materia eterică e văzută numai de clarvăzători.

Mai mult, se ştie că OZN-urile şi extratereştrii care la dirijează vin din planul eteric, dar ei se pot materializa fizic, pentru a obţine efecte materiale. Aşa se explică faptul că pot străbate distanţe imense cu viteze superluminice – planul eteric fiind un fel de scurtătură sau „gaură de vierme".

- Pe de altă parte, tot mai mulţi savanţi admit astăzi faptul că mintea fizică este de natură energetică. Într-o comparaţie plastică, creierul ar juca rolul televizorului, iar mintea, rolul semnalului electric TV. Sau creierul ar fi partea de hardware a unui computer, iar mintea, cea de software. Nu le putem separa funcţional.

Spre deosebire de caracteristicile astrale sau mentale, planul fizic şi cel eteric împărtăşesc multe caracteristici comune şi chiar funcţionează împreună. De aceea, în cea mai simplă clasificare, planul fizic şi eteric formează o unitate.

Ca argument practic, experienţele de dedublare au arătat că mediul eteric (numit de Robert Bruce *timp-real*) copiază în multe detalii planul fizic. Prin urmare, despre fiinţele care populează în mod natural mediul eteric (fiinţe elementale, specii de extratereştri) putem afirma, oricât ar suna de ciudat, că şi ele sunt spirite „***încarnate***" (în entităţi non-fizice).

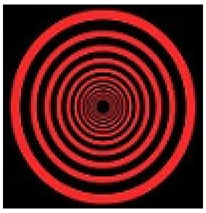
CELE PATRU ETERURI

Celebrul iniţiat şi clarvăzător Rudolf Steiner a împărţit planul fizico-eteric în 7 nivele. Stările de agregare ale materiei fizico-eterice ar fi: solid, lichid, gazos, plasmă/eter-căldură, eter-lumină, eter-chimic, eter-vital.

Alte opinii împart fiecare dintre cele 7 niveluri în 7 subniveluri. În acest caz, plasma (focul) ar fi clasificată drept al şaptelea subnivel al stării gazoase.

În cotidian observăm toate cele 4 stări de agregare fizice simultan. De exemplu, când facem un ceai folosim un ibric **solid**, în care turnăm apă **lichidă**, iar la contactul cu **focul**, apa se evaporă sub formă **gazoasă**. Prin analogie, există în fiecare punct al universului cele 4 „stări de agregare" ale eterului.

Oamenii de ştiinţă nu pot descifra tainele universului fizic fără a înţelege că legile sale provin din planul eteric, adică din cele 4 subplanuri eterice amintite. Iată în continuare câteva repere, ca o invitaţie pentru savanţii-clarvăzători ai viitorului de a scrie o nouă ştiinţă, urmând tradiţia teosofică şi antroposofică...

Forma proprie Eterului-căldură

1. Elementul-esenţă Foc şi eterul-căldură sunt ca cele două feţe ale aceleiaşi monezi. Focul eliberează eterul-căldură din materialul combustibil. Dar şi invers, căldura intensă produce ardere (de exemplu, în cuptorul cu microunde). Focul şi eterul-căldură sunt considerate de Steiner, *grosso modo*, o aceeaşi stare de agregare fizico-eterică.

Fenomenul misterios al **combustiei spontane**, când părţi sau întregul trup uman arde din interior, fără a afecta hainele, este cauzat indubitabil de o activare nefericită a eterului-căldură.

Forma proprie Eterului-lumină

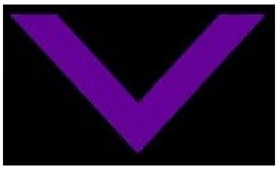
2. Eterul-lumină are ca dual elementul-esenţă Aer. El este responsabil de fenomenul de **levitaţie**.

Luaţi experimentele cu giroscopul: ele demonstrează că o roată în mişcare rapidă se comportă ca şi cum nu ar mai avea greutate (demonstraţie practică filmată[8]). Explicaţia ocultă ar fi că rotaţia rapidă antrenează elementul Aer, în conexiune cu eterul-lumină.

Forma proprie Eterului-chimic

3. Eterul-chimic (sau eterul-sunet) este responsabil de organizarea materiei în structuri şi de generarea elementelor chimice. Acest eter provoacă **dematerializarea** şi **materializarea** obiectelor sau fiinţelor.

Având ca dual elementul-esenţă Apă, curenţii de apă subterană provoacă perturbarea sa – de aici, recomandarea din Feng-shui de a nu construi locuinţe deasupra lor („*Să nu te culci vreodată pe venele dragonului*”).

Forma proprie Eterului-vital

4. Eterul-vital (sau prana) creează şi susţine viaţa. **Vindecările** cu bioenergie sau Reiki beneficiază de aporturi sporite din acest eter.

Anumiţi mediumi pot materializa „**ectoplasmă**” din propriul trup prin transformarea eterului-vital personal în substanţe materiale (proces parţial reversibil).

Sugestie de lectură aprofundată: „Occult Chemistry, by C.W.Leadbeater & Annie Besant” [9]

Răzvan Alexandru Petre
18 februarie 2016

[8] https://www.youtube.com/watch?v=cquvA_IpEsA

[9] http://www.hermetics.org/pdf/occult.pdf

OCOLUL EGO-ULUI ÎN 80 DE FRAZE

Capitole:

CE ESTE (DAR ŞI CE NU ESTE) EGO-UL
SOLUŢIA ANTI-EGO
ILUMINATUL ILIE CIOARĂ
METODA CUNOAŞTERII DE SINE
AUTOCUNOAŞTEREA – RUTINA PSIHOLOGILOR
OBSTACOLE
ASALTUL ÎNŢELEPCIUNII

Realizând o selecţie din cărţile Ilie Cioară privind iluminarea spirituală (în articolul „Ilie Cioară – Calea spre iluminare"), am fost nevoit să mă aplec atent la fiecare frază a sa şi să mă întreb dacă am înţeles corect sensul ei. Am reflectat asupra tematicii, rezultând ideile de mai jos.

CE ESTE (DAR ŞI CE NU ESTE) EGO-UL

Ego-ul este o acumulare de scheme mentale. Pot fi numite prejudecăţi, automatisme, reflexe de gândire, emotive sau comportamentale. Ideea principală este că acestea împiedică omul să perceapă clar realitatea. Căile spirituale şi şcolile de gândire psihologică au pus la punct diverse metode de a diminua sau chiar desfiinţa tiparele de gândire repetitive.

Cele mai multe scheme mentale, emoţionale şi comportamentale sunt acumulate în cursul acestei vieţi, dar unele vin din trecutul îndepărtat – încarnări anterioare sau moşteniri de neam. Unele sunt mai „solidificate", necesitând metode subtile pentru a le elimina, altele pot fi modificate sau eliminate rapid cu ajutorul voinţei.

Este important de reţinut că numai o parte din personalitate are legătură cu ego-ul. Dintre cele cinci laturi ale personalităţii, *aptitudinile*, *inteligenţa* şi *creativitatea* sunt independente de acesta. În schimb, *temperamentul* şi *caracterul moral* se suprapun cu ego-ul, parţial. După **iluminare** (transformarea psihologică de sorginte spirituală în care ego-ul este abolit), temperamentul nu se schimbă, dar se **echilibrează**, se armonizează cu caracterul **superior** transmis de către Spirit.

Nici deprinderile şi reflexele fizice nu au valoare egotică. Ele eliberează conştiinţa de sarcini neinteresante. E suficient să luăm act de funcţionarea lor automată. (De exemplu, dacă vom fi prea atenţi la modul cum scriem la tastatura de computer, ne vom încetini viteza...)

Axiomă spirituală: **Omul poate renunţa la ego fără a-şi pierde nimic preţios din personalitate.**

În principiu, nu putem vorbi despre **ego ca obiect psihic** fără a vorbi şi despre **iluminarea spirituală**. Doar autoritatea înţelepţilor lui Dumnezeu ne poate lămuri această chestiune. Fără ei, nici măcar conceptul nu ar fi existat. Ego-ul apare ca realitate distinctă numai prin contrast cu starea de iluminare. Altfel, ne învârtim printre concepte ambigue şi criticabile. În domeniul psihicului uman singurul instrument este însăşi mintea. De aceea, ca orice instrument, ea trebuie să fie calibrată după un reper şi mai exact: Spiritul.

Ego-ul se comportă ca un sine fals, ca şi cum ar avea o voinţă proprie. De fapt, el nu are decât automatisme, căci sursa voinţei libere este Conştiinţa. În acelaşi timp, Conştiinţa umană nu controlează toată activitatea mentală. Multe decizii sunt luate de inconştient, iar Conştiinţa este doar informată despre alegere, dându-şi acceptul sau schimbând decizia imediat. Toate acestea sunt procese foarte subtile, de care omul nu prea îşi dă seama.

În cazul **iluminării spirituale**, cele mai multe activităţi inconştiente continuă să funcţioneze, ajutând la bunul mers al complicatei maşinării umane, dar sunt blocate automatismele inutile cauzate de ego (falsa personalitate). În lipsa unui ego, **lipsesc tiparele de gândire, emoţionale sau comportamentale**, adică apare libertatea reală a minţii. Nu se ştie care vor fi reacţiile minţii non-egotice, fiindcă lipsesc schemele prestabilite. Omul iluminat este imprevizibil şi nemanipulabil.

SOLUŢIA ANTI-EGO

Din axioma ante-menţionată mai înţelegem un lucru important. Trebuie să avem grijă de a nu dăuna restului personalităţii atunci când „dizolvăm" ego-ul. **Căile ascetice extreme** comportă astfel de riscuri evidente, căci adeptul îşi sacrifică însăşi bucuria de a trăi pe altarul unui ideal de sfinţenie discutabil. Bucuria vieţii este darul lui Dumnezeu pentru creatură şi nu trebuie batjocorit.

Pe **calea Cunoaşterii de Sine** nu urmărim neapărat să ne corectăm „slăbiciunile” umane, ci doar conştientizăm modul cum funcţionăm psihic. Desigur, nu ne interzice nimeni să ne îndreptăm comportarea sau să scăpăm de obişnuinţe dăunătoare. Este normal să o facem. Doar că autocunoaşterea vizează o transformare mai profundă, care nu poate fi obţinută doar prin voinţa brută. Schimbarea va sosi cu timpul, fără sforţări, prin detaşare de interesele personale. Suntem relaxaţi... Pare cumva incredibil, dar marii înţelepţi ai acestei planete ne oferă garanţia că schimbarea benefică se produce prin simpla cunoaştere.

Nu este adevărat că o cale spirituală autentică ar fi mai bună decât alta, căci niciuna **nu poate garanta dobândirea iluminării**. Aceasta este suprema realizare spirituală într-o viaţă de om. De altfel, unele căi nici nu pomenesc de ea, mulţumindu-se cu alte realizări importante pentru evoluţia personală. Graţia lui Dumnezeu nu poate fi forţată cu nicio metodă.

Secretul ascuns sub diversele interogaţii spirituale propuse de diverşi maeştri ai autocunoaşterii (de genul „Cine sunt Eu?” sau „Sunt Eu acum Tot?” etc) este faptul că ele ne pot aduce în interiorul fiinţei noastre. Dacă nu reuşim să ne interiorizăm, întrebările rămân nişte stereotipuri. Metoda ideală pentru noi este aceea care ne poate face să ne adâncim în interior, făcându-ne mintea să tacă.

ILUMINATUL ILIE CIOARĂ

Cine a fost Ilie Cioară? Un **mistic** şi **iluminat** român. Ce desemnează aceste calităţi?

Experienţele *mistice* sunt cele în care sufletul este urcat în cele mai înalte Ceruri, unde trăiesc *spiritele* superioare neîntrupate. Ilie ne descrie experienţa sa în tărâmul divin, care l-a împins decenii la rând să Îl regăsească şi să-L simtă pe Dumnezeu în fiecare clipă.

Iluminarea este transformarea psihologică radicală a *omului*, venită prin Graţia divină, după care viaţa şi lumea sunt transfigurate clipă de clipă, privite cu prospeţimea Spiritului. Se creează o legătură directă între Spirit şi minte, care sparge o barieră naturală. Iluminatul parcă ar fi dintr-o altă specie umană.

Mai trebuie ştiut că **Spiritul are propria sa personalitate**. De fapt, personalitatea omului este în mare parte împrumutată de la Spiritul său, dar condimentată cu hachiţele şi toanele egotice. De aceea, înţelepciunea Divină nu iluminează oamenii în care sunt întrupate spirite

inferioare sau imature. O asemenea „iluminare” ar avea o dublă problemă: şi cu oamenii, şi cu Dumnezeu. Spiritele trebuie să parcurgă lungul drum al evoluţiei înainte de a li se oferi drepturi depline de Fii ai lui Dumnezeu.

Iluminarea este supremul privilegiu oferit unui Spirit încarnat, ca şi omului respectiv: pe de o parte, Spiritul înţelept poate dirija perfect omul, conform Ordinii Divine, iar pe de cealaltă parte, omul se simte uşurat şi binecuvântat de Spirit.

Să vedem ce metodă ne propune iluminatul român pentru atingerea acestui ideal.

METODA CUNOAŞTERII DE SINE

Ilie Cioară ne vorbeşte în repetate rânduri de necesitatea Atenţiei permanente şi dezinteresate, neînsoţită de judecăţi de valoare, pentru a nu ne lăsa ademeniţi de prejudecăţi şi interpretări, în scopul atingerii vidului psihologic. El spune că flacăra Atenţiei are capacitatea de a dizolva sau dezagrega orice gând sau emoţie întâlnită în cale. Rezultatul final al practicii este uimitor: „Cunoaşterea de Sine” se defineşte ca simplă „Stare de A Fi” sau Stare de Pură Conştiinţă.

Dacă nu o exersăm personal, poate părea o idee ciudată şi neverosimilă. Dar aici este vorba de un tip special de Atenţie, care admite implicit că simţirea sau gândul provin de la ego, deci sunt neîntemeiate pe adevăr. Apare automat o respingere a irealului fabricat de minte.

Oricare minte umană, de la cea mai simplă la cea mai complicată, funcţionează la fel: macină gânduri într-una. Indiferent de calitatea, rafinamentul activităţii mentale, fenomenul este acelaşi: turbioane de gânduri şi emoţii ne asaltează nu doar în stare de veghe, ci şi în somn.

Ilie Cioară confirmă: Ceea ce dăunează trăirii plenare este zburdălnicia minţii, care aleargă fie într-un trecut consumat, fie înspre un viitor imaginar, epuizându-şi energia fără folos. Mişcarea minţii este şi rămâne un veritabil zgomot. Este acelaşi mesaj al tuturor tradiţiilor sapienţiale, fie că ne place, fie că nu: atenţie, MINTEA MINTE!

MEDITAŢIA FORMALĂ

Ceea ce ne propune iluminatul român este o „meditaţie dinamică”, realizată în mijlocul acţiunilor cotidiene – cea mai performantă formă de meditaţie. Unele tradiţii spirituale propun în prealabil familiarizarea practicantului cu aşa-numita „**meditaţie formală**”, realizată într-un

cadru liniştit, cu ochii închişi, într-o anumită perioadă a zilei sau nopţii, eventual sub îndrumarea unui profesor. Este nevoie de un minim antrenament pentru schimbarea obişnuinţei de a nu păstra tăcerea mentală nici măcar câteva secunde, când imediat apare vreun gând vagabond şi obraznic...

Meditaţia formală ne oferă, ca începători, o protecţie psihică, prin separarea activităţilor. Asta înseamnă să nu meditām adânc în momentele când ar trebui să acţionăm intens fizic şi mental. Şi, invers, să nu facem dizertaţii şi conferinţe mintale atunci când ar trebui să păstrăm pacea minţii, detaşaţi de preocupările obişnuite.

Există multe învăţături, manuale şi profesori de meditaţie, aşa că nu voi aborda acum acest subiect vast.

PSIHANALIZA INDIVIDUALĂ

Este foarte bine dacă practicăm în paralel şi **psihanaliza pe cont propriu**. Iată mai jos câteva sugestii pentru disecţia ego-ului:

Atenţia trebuie orientată cu precădere, în mod intuitiv, asupra aspectelor marcate de ego. Deci, să zicem, raţionamentele matematice sau ştiinţifice care nu trezesc reacţii personale nu sunt de interes pentru Cunoaşterea de Sine. Atenţia trebuie să se trezească din letargie, deşi ar trebui să fie mereu activă, în mod special la acţiunile egotice (aşa cum sunt activate camerele video la prima mişcare a unui obiect în cadru).

Scopul ultim al acestei metode este să ajungem să ne autoexaminăm foarte rapid, în chiar secunda conştientizării gândurilor sau emoţiilor asociate cu evenimentele exterioare la care suntem Atenţi. Nu e cazul să ne pierdem în analize psihanalitice timp de ore întregi! Să nu facem din egou un erou, ci dimpotrivă, să-l facem de râs! Analizându-ne reacţiile mentale, atât de previzibile, vom ajunge ulterior să ne ruşinăm noi înşine de mecanicitatea gândirii noastre, de repetiţii, obişnuinţe, de căutarea obsesiv-compulsivă a senzaţiilor plăcute şi respingerea celor neplăcute, de instinctele necontrolate, de lipsa de libertate a gândirii şi emoţiilor.

Mai recomand studierea **mecanismelor de apărare ale ego-ului**, descoperite de Freud şi aprofundate de urmaşii săi psihanalişti. Este un exemplu remarcabil de analiză a psihicului prin prisma intereselor ego-ului. Treptat, repetând autoanaliza, ne vom dezvolta abilitatea autocunoaşterii, pe care savantul Howard Gardner o numeşte „inteligenţă intrapersonală". Unii oameni o deţin nativ, dar nu i-au dat încă importanţa cuvenită...

Dar oare nu este tot ego-ul, acum arogându-şi aere de superioritate, cel care pretinde că a descoperit lacunele minţii, încercând să se camufleze?! Tradiţia antică indiană ne sugerează că nu. Conform acesteia, inteligenţa discriminativă (BUDDHI) este superioară ego-ului (AHAMKARA), deci îl poate testa şi interoga de la un alt nivel. Putem avea deplină încredere că această formă de autoanaliză ne va îmbunătăţi cunoaşterea de sine şi autocontrolul.

AUTOCUNOAŞTEREA – RUTINA PSIHOLOGILOR

Metoda cunoaşterii de sine este recomandată pentru căutătorii adevărului încă din antichitate. Rezultatele ei se arată încă de la început, chiar şi fără atingerea iluminării spirituale, aducând tot mai multă înţelepciune în viaţa practicantului. Acesta capătă **abilităţi psihologice** pe care mulţi psihoterapeuţi şi le-ar dori.

De fapt, în cursurile de formare profesională, aceştia din urmă sunt învăţaţi, ba chiar obligaţi să se autocunoască, pentru a-şi elimina vulnerabilităţile psihice. Mai târziu, contactul permanent cu problemele clienţilor îi face experţi în depistarea „vrăjelilor” minţii umane. De ce atunci psihoterapeuţii nu ating iluminarea? Poate pentru că ei nu-şi doresc să scape de ego (considerându-l absolut necesar fiinţării) şi sunt handicapaţi de paradigma materialistă folosită în învăţământul universitar. Adevărul este că unii au atins iluminarea, iar câţiva sunt celebri în lumea autorilor de cărţi spirituale.

OBSTACOLE

Pe calea Cunoaşterii de Sine vor apare, fără nicio îndoială, obstacole greu de trecut. Deşi s-ar părea că nimic nu ne poate împiedica să fim pur şi simplu Atenţi la noi înşine, practic, multe lucruri din jurul nostru parcă se coalizează împotrivă. Bruiajul terestru, tehnologic, social, demonic şi karmic este atât de intens uneori, încât trecem prin perioade „nebune”, care ne scot din confortul psihologic în care aveam tihna meditaţiei, contemplării şi a păcii interioare. Greutăţile vieţii sunt utile pentru a ne testa nivelul de înţelepciune la care am ajuns, dar de multe ori ne şi blochează progresul interior. Viaţa pe Pământ este tot mai complicată şi ar trebui să fim mulţumiţi când avem răgazul să ne reconectăm la Natură, la Spirit şi Dumnezeu.

Pe lângă piedicile exterioare, însuşi ego-ul pare că foloseşte arme teribile cu care se apără de intenţia noastră de a-l destrăma. Iată câteva tipuri de arme psihologice cu care luptă ego-ul:

- DELĂSAREA. Începătorii, dar şi cei mai avansaţi se mai lasă pe tânjală cu practica spirituală. Lor li se adresa Isus: „***Vegheaţi, căci nu ştiţi când vine ispita!***"

Delăsarea provine uneori din plictis şi lipsa unui progres vizibil. Soluţia este să ne realimentăm entuziasmul aspiraţiei prin: lecturi inspirate, discuţii cu alţi aspiranţi, simpla vedere a unui realizat spiritual.

- MANIERISMUL sau CULTUL. Pentru cei oarecum experimentaţi, metoda a devenit un scop în sine. Ajungem la un moment dat să practicăm doar din rutină. Unii dintre noi punem apărarea cultului mai presus de respectarea unor principii divin-morale. Regretabil, am devenit sclavii propriei noastre credinţe şi metode.

Ilie Cioară ne-a transmis: ***Să nu faceţi nici un fel de ideal de urmărit şi atins din îndrumările mele privitoare la „Cunoaşterea de Sine"!*** Să înţelegem deci că: orice adevăr rostit este relativ, să nu confundăm mijlocul cu scopul, să respingem orice cult al personalităţii, eficienţa metodelor psihice depinde de cel ce le practică, să apelăm întotdeauna la propria intuiţie (care este glasul Spiritului)!

- PREAMĂRIREA. Cei bine avansaţi pe o cale spirituală au suferit nişte mutaţii evidente în psihic, chiar unele percepţii speciale, neavute de ceilalţi semeni. Aceste semne clare de succes le dau încredere în metodă şi în ei înşişi, dar, din păcate, vin „la pachet" cu orgoliul spiritual. Singura soluţie este **smerenia**. Dacă nu a fost deja cultivată, numai nişte umilinţe teribile o mai pot trezi în acest „semizeu" autoînchipuit.

ASALTUL ÎNŢELEPCIUNII

Ilie Cioară a descoperit singur ceea ce doctrina **non-dualismului spiritual** propovăduieşte în lume cu tot mai mare succes. Aceasta este încă o dovadă că Adevărul este unul şi acelaşi. Mulţi iluminaţi ies azi în public să-şi împărtăşească experienţele şi să ne inspire. Ken Wilber, Mooji, Adyashanti, Peter Fenner şi alţii ne îndeamnă în diverse maniere să găsim acest Adevăr unic.

În încheiere, câteva cuvinte inspirate ale unui alt iluminat, Don Miguel Ruiz, scrise în cartea „Arta de a iubi":

„Începând din clipa atingerii stării de Înţelepciune, toate convingerile care conduc la nefericire, la luptă, care fac viaţa să fie atât de dificilă, dispar pur şi

simplu. Când omul se abandonează adevăratului său Eu, el se abandonează în faţa Vieţii, în faţa lui Dumnezeu. După abandonarea ego-ului, lupta dispare, dispare şi rezistenţa, deci şi suferinţa.

Omul înţelept este liber să îşi folosească mintea şi să îşi controleze viaţa aşa cum doreşte. O minte sănătoasă nu este afectată de Parazit, ea este la fel de liberă cum era înainte de domesticire.

Înţeleptul nu se mai foloseşte de toate imaginile pe care şi le-a creat de-a lungul timpului. El se acceptă pe sine însuşi aşa cum este, iar asta duce la acceptarea celor din jur aşa cum sunt.

Imaginaţi-vă că v-aţi trezit brusc de sub magia Visului şi că v-aţi vindecat complet. Nu mai aveţi nici un fel de răni, deci nici otravă emoţională."

Răzvan Alexandru Petre
14 martie 2016

NON-DUALISM

Capitole:

Non-dualismul[10], această şcoală de gândire filosofico-spirituală, vine din tradiţia indiană veche numită Advaita-vedanta („advaita” înseamnă non-duală), precum şi din budhismul tradiţional. În prezent, iniţiaţii occidentali (mulţi inspirându-se de la Sri Ramana Maharishi) i-au dat o formă mai accesibilă, sub eticheta convenţională de „neo-advaita”.

DUMNEZEUL MITIC VERSUS DUMNEZEUL MISTIC

Cei mai profunzi filosofi ai lumii au împărţit Realitatea în două părţi sau concepte fundamentale:

1) Creaţia („imanentă”, relativă), formată din orice poate omul să perceapă sau să conceapă, Lumea în general.

2) Absolutul („transcendent”), definit prin opoziţie cu prima categorie, fiindcă nu poate fi obiectul simţurilor şi nici al gândirii. Al doilea concept a apărut ca urmare a unor experienţe personale ale unor înţelepţi.

Conceptul **mitic** de Dumnezeu-Creator din religiile monoteiste (iudaism, creştinism, islamism) poate fi contrat prin unele argumente raţionale. Cel mai subtil este următorul: *De ce îngăduie Dumnezeu răul?* Dacă nu poate să-l stârpească, înseamnă că nu-i Atotputernic. Dacă nu vrea să-l elimine din lume, înseamnă că nu-i Atotiubitor.

---

[10] https://en.wikipedia.org/wiki/Nondualism

Se găsesc, desigur, replici la acest raţionament, pe care le-am oferit în scrierile mele. Totuşi, atâta timp cât ne menţinem gândirea în planul Creaţiei, va exista întotdeauna o dualitate – deci şi contraargumente sau nemulţumiri împotriva Creatorului. Nu-L putem înţelege corect pe Dumnezeu decât fiind aşezaţi în Absolut, într-o stare **mistică**.

REVELAŢIA MISTICĂ

Din fericire, Dumnezeu Însuşi ne-a scos din fundătura raţiunii, iluminându-i pe unii dintre semenii noştri. Iluminarea nu a fost de natură intelectuală, ci dimpotrivă, înţelegerea le-a sosit fără sprijinul minţii, printr-o **experienţă directă** a stării absolute, transcendente, non-duale. Prin urmare, această stare „alternativă" de dincolo de minte există cu certitudine. Nicio minte nu ar fi putut inventa aşa ceva dacă nu i s-ar fi revelat.

Ken Wilber[11] spune că Dumnezeu poate fi privit la persoana întâia, a doua sau a treia. Din perspectiva persoanei a treia, Spiritul se vede ca o vastă reţea a Vieţii. La persoana a doua, te adresezi unei Inteligenţe inconceptibile, cu care poţi avea o conversaţie. Tradiţiile contemplative îl abordează la persoana întâi. Spiritul sunt Eu, sau Marele Sine. Este experienţa de pură existenţă şi conştiinţă, starea contemplativă de conştiinţă non-duală. „Eu" şi întreaga lume suntem una, simt o totală deschidere, libertate, uşurinţă.

Non-dualitatea este, pur şi simplu, starea normală a Divinităţii Supreme. Aici, Creaţia nu este separată de Creator, ci ele coexistă, fiind unul şi acelaşi lucru. Din perspectiva logicii duale, este o stare paradoxală, fiindcă ea conţine ambii termeni ai antagonismului menţionat la început, imanentul şi transcendentul. Fiind bazată pe dualismul obiectiv, logica nu ne ajută să înţelegem Divinitatea.

În concluzie, non-dualitatea este un concept iraţional, dar real. În schimb, dualitatea este un concept raţional, dar ireal din perspectiva Divinităţii Supreme.

PARADOXURI

Ajungând aici, mintea se blochează inevitabil. *De ce să ne intereseze ceva **iraţional**?* Răspunsul este simplu: pentru a cunoaşte Realitatea.

[11] https://en.wikipedia.org/wiki/Ken_Wilber

Adevărul este un sinonim al Realităţii, iar din perspectiva sa „absolută" ni se vor arăta în mod corect şi adevărurile relative ale fiecărei clipe, ale fiecărui obiect, ale fiecărui fenomen. Numai omul foarte însetat de adevăr va îndrăzni să meargă pe acest drum invizibil prin deşertul lumii. Viziunea non-duală este precum o lumină albă puternică care se reflectă în faţetele şi muchiile obiectelor, ce capătă diferite culori şi nuanţe – lumina e una singură şi clară, dar ea luceşte din fragmente nenumărate.

Non-dualiştii vor replica imediat în retur: *Dar de ce ne preocupăm atâta de ceva **ireal**?* Oare nu punem prea multă pasiune în a cutreiera un supermarket unde, în loc de produse, sunt numai pozele lor?!

Aici ajungem într-un punct sensibil, fiindcă înţelegerea mentală a realităţii supra-mentale este practic imposibilă. Adepţii acestei abordări spirituale radicale au avut mereu dificultăţi în a-şi prezenta oferta spirituală. De aceea apar în ritm susţinut cărţi, interviuri, întâlniri informale şi, mai ales, grupuri de practică a meditaţiei: pentru a răspunde nelămuririlor provenite din carenţele limbajului uman.

Dar chiar şi când ne conving prin şarmul propriu şi justeţea argumentelor, imediat ce rupem contactul, uităm învăţătura şi revenim la nivelul obişnuit. Teoria nu e de ajuns, trebuie să încercăm introspecţia, măcar puţin, aşa, din curiozitate. Ea ne va ajuta să descoperim, în primul rând şi foarte rapid, capcanele minţii. Apoi, dacă avem noroc să ieşim din mirajul mental, vom ajunge, poate, şi la non-dualitate.

„Marea barieră spre Trezire este credinţa că este ceva rar." (Adyashanti)

În unele scrieri anterioare am încercat imposibilul: să explic în termeni spiritişti şi yoghini (deci duali) cum se poate defini iluminarea (non-duală). Articolele mele din rubrica „Spiritualitatea în Psihologie" aproximează didactic o realitate ce depăşeşte nivel raţional al omenirii. Ştiinţa esoterică nu a stabilit până în prezent foarte exact ce se petrece cu omul iluminat. Avem doar câteva repere care, sperăm, vor fi clarificate în viitor.

Pe scurt, când mintea este curăţată de influenţa ego-ului (falsului sine), atunci Spiritul (Sinele Suprem) preia conducerea omului, iar viaţa devine precum o operă de artă: gândirea se transformă în intuiţie şi inspiraţie, teama e înlocuită de simţul comuniunii şi compasiune, emoţiile distructive sunt înlocuite de un mare calm, necazurile şi problemele sunt rezolvate natural, uneori aparent miraculos; deşi lumea rămâne aceeaşi, omul se transformă psihologic total.

Putem aborda chestiunea ego-ului treptat, mai practic. **Ego-ul este o poveste despre noi înşine pe care ne-o repetăm în permanenţă**. Însă când ne săturăm de neplăcerile provocate de ea, putem, pur şi simplu, să schimbăm povestea! Există metode psihologice de influenţare sau convingere prin care omul se poate schimba rapid, măcar în anumite aspecte.

- Cel mai plăcut exemplu: atunci când privim pasionaţi un film, ne contopim cu povestea lui şi suntem liberi să simţim emoţiile personajelor sau cele sugerate de imagini şi muzică. Nimic din omul cel vechi nu ne mai împiedică. Am uitat de povestea noastră. Ne-am decuplat automat de la obişnuinţele psihice, măcar două ore, până la sfârşitul filmului. Este drept, încă suntem dependenţi de un scenariu, care nu e al nostru... Dar măcar am ieşit puţin din rutina sufocantă a ego-ului.

- Un exemplu de voliţie: Când vrem să ne lăsăm de fumat, e greu să facem ceva contrariu dorinţei noastre subconştiente. Ne străduim mult şi nu reuşim nimic durabil. E mult mai eficient să schimbăm povestea cu totul. Adică, pur şi simplu, să ne propunem să devenim un „alt om, un nefumător". Acest om nou nu simte nevoia să fumeze niciodată, fiindcă este decondiţionat din start. Hipnoza funcţionează pe acest principiu al „schimbării poveştii interioare", descătuşând potenţialul infinit al minţii.

- Exemplul de cel mai înalt nivel este cel în care ego-ul îşi pierde toată forţa de condiţionare emoţională şi mentală, prin iluminarea spirituală. Acum, vechea poveste nu mai este schimbată cu alta mai convenabilă, ci cu nimic. Nicio poveste nu ne mai atrage. Vrem să fim absolut liberi.

- De multe ori însă, povestea noastră este destructurată pe neaşteptate, trezirea vine într-un mod dureros, care parcă mai mult ne bulversează decât ne luminează. Sunt crizele existenţiale, care ne pun la grea încercare ego-ul, dar care pot fi un bun prilej de a-l obiectiva şi a ne detaşa de el.

«În viața fiecăruia vine un moment când lucrurile pe care le credeam „pentru totdeauna" dispar. Fie că este vorba de persoane dragi, de relații, statut social, credințe sau atitudini, dizolvarea lor lasă în urmă o durere pe care fiecare o percepe în felul său. Durerea este întotdeauna direct proporțională cu adâncimea credinței că acele lucruri sunt singurele care ne definesc. În anumite cazuri se poate întâmpla să pierdem totul deodată sau în foarte scurt timp, știți.., genul de experiență care a născut expresia „când vine una, vin toate". În astfel de situații, destabilizarea mentală este atât de mare, încât unii ar putea spune că ne pierdem mințile. De fapt, părăsim structura *eu-*

lui care am fost și, până la formarea unei noi structuri, nu mai știm exact cine suntem, ce anume ne definește.

În situații de criză se pot întâmpla lucruri extraordinare. Vorbesc aici despre crizele psiho-spirituale. Dr. David Lukoff spunea[12]: „Urgențele spirituale sunt situații de criză în timpul cărora procesul evoluției și schimbării psiho-spirituale devine haotic și copleșitor. Persoanele care trăiesc astfel de momente intră dintr-odată și în mod dramatic pe noi tărâmuri de experiență mistică și spirituală. Ei pot deveni temători și confuzi, având dificultăți în a se descurca în activitățile cotidiene, la serviciu și în relațiile interpersonale. În esență, trezirea spirituală este un proces tumultuos, dar nu este un semn de boală mentală. Experiențele spirituale au o mare putere de transformare. Am face un mare bine persoanelor care trec prin astfel de experiențe dacă le-am crea un mediu care să le inspire siguranță, pentru a le permite să traverseze mai ușor aceste trăiri." » *sursa citatului*[13]

AMBIGUITĂŢI ŞI CLARIFICĂRI

Non-dualitatea este indisolubil legată de conceptul de Iluminare. Acesta este însă folosit în două sensuri diferite, ceea ce provoacă probleme de înţelegere. Primul sens este cel de ILUMINARE MISTICĂ, care survine exclusiv printr-o experienţă de vârf, transcendentă, rezervată numai celor „aleşi" de Dumnezeu.

Al doilea sens este cel de ILUMINARE PSIHICĂ, care semnifică un mod de funcţionare nou al psihicului uman, survenit în urma unui declic (venit prin Graţie, dar de obicei pregătit prin tehnici de liniştire a minţii).

Iluminarea psihică continuă întotdeauna starea de iluminare mistică, prelungită în zilele şi lunile ulterioare acesteia. În schimb, iluminarea psihică poate apare şi fără cea mistică.

Iluminarea (de ambele tipuri) se manifestă prin dispariţia sau diminuarea ego-ului. EGO-ul este definit drept un mănunchi de **tendinţe subconştiente** acumulate de-a lungul vieţii sau moştenite din vieţile anterioare (în sanscrită, se numesc *vasanas*).

Cele mai numeroase relatări ale iluminaţilor se referă, desigur, la modul nou de funcţionare cotidiană a psihicului lor. Aflăm că gândirea lor este o continuă inspiraţie şi intuiţie, venită, se spune, de la Sinele Suprem. Lipsesc emoţiile distructive, produsul ego-ului, obsesiile, prejudecăţile, obişnuinţele psihice, şi întreaga fiinţă pare a fi uşurată de povara vieţii. Se păstrează însă capacitatea de simţire, raţionare, ca şi amintirile, deprinderile etc.

[12] http://www.info-sanatate.ro/articol,39,65,Spiritualitatea_in_sanatatea_mentala.html

[13] http://adinaamironesei.blogspot.ro/2016/03/trezirea-intre-psihoza-si-normalitate.html

„Adevărata Inteligenţă nu derivă din gând. Adevărata Inteligenţă foloseşte gândul.” (Adyashanti)

ÎNŢELEPCIUNEA este un atribut natural al iluminării, dar ea poate fi câştigată şi treptat, prin eforturi personale de introspecţie şi autocunoaştere, prin experienţa de viaţă şi spirituală. Trezirea spirituală însăşi este un proces etapizat, ce beneficiază de practica meditaţiei, rugăciunii, introspecţiei, studiului textelor spirituale, realizării de fapte bune. Evoluţia spirituală merge în paralel cu trezirea spirituală.

Se folosesc deseori ca sinonime cuvintele „iluminare” şi „trezire” spirituală. Totuşi, putem întrezări nişte nuanţe. „Iluminarea” sugerează o realizare ceva mai definitivă, stabilă, constantă, pe când „trezirea” ar fi o mutaţie de conştiinţă, o creştere bruscă în cantitatea de conştiinţă experimentată. Pot fi treziri mai mari sau mai mici. În cea mai profundă trezire, conştiinţa îşi recunoaşte instantaneu natura sa supremă, una care nu mai păstrează separarea egotică faţă de lume.

* * *

Nu toţi iluminaţii evoluează la fel. Chiar şi după o iluminare mistică, unii pierd treptat legătura cu Divinul şi cu Sinele, revenind după o anumită perioadă la funcţionarea egotică. Mai sunt cazuri de iluminare psihică spontană, când omului i se pare că şi-a pierdut identitatea, intră în panică, crede că a înnebunit. Dacă nu se documentează în surse spirituale sau nu ia legătura cu un iniţiat, este previzibilă şi aici o revenire treptată la egocentrism.

Din aceste considerente, contrazic curentul principal de opinie şi afirm că **ego-ul este inhibat, el nu dispare prin iluminare**, ci se păstrează latent. Acele tendinţe nu se sting în neant, ci sunt blocate să mai acţioneze în şi din subconştient, lăsând astfel conştientul liber de constrângeri. Blocajul poate slăbi dacă iluminatul nu depune un minim efort zilnic de a se păstra neatins, deasupra nivelului ego-ului.

Un iluminat mistic care îşi păstrează până la moarte iluminarea psihică nediminuată poate fi numit „mare iluminat”, în opinia mea. Unii rezervă acest termen pentru cel care deţine şi puteri paranormale, pe care le foloseşte spre binele discipolilor săi şi al omenirii întregi. Au fost însă şi cazuri când „marele” paranormal nu a fost defel şi iluminat, iar adepţii săi au avut de suferit din cauza imposturii.

Aş compara fenomenul minunat al iluminării cu amnezia medicală gravă. Memoria este acolo, dar ea nu mai poate fi accesată. Şocul trăit iniţial este similar. Numai „tratamentul" este opus: fiind perfect conştient de Sine, iluminatul nu mai doreşte revenirea la trecut.

Asemănarea este doar demonstrativă, nu reală, căci iluminarea păstrează intacte toate amintirile, ştergând numai *condiţionările* la care ne supun ele.

Însă unii savanţi chiar consideră că iluminarea nu ar fi altceva decât o problemă a creierului. Urmăriţi „puternicul atac de iluminare"[14] pe care l-a avut Jill Bolte Taylor. S-au găsit şi substanţe (DMT[15]) care pot da senzaţii similare cu stările mistice.

Putem găsi forme de iluminare chiar şi în experienţa de moarte clinică (NDE). Iată o mărturie de accesare a Sinelui pe masa de operaţie[16], a lui Tami Close. Trăirea s-a rezumat la încetarea mecanismului gândirii, cu păstrarea conştiinţei perceptive. Pacienta auzea ce vorbeau medicii îngrijoraţi că „o pierd", dar nu avea niciun gând sau reacţie. În final, totuşi, un gând a venit de undeva (nu din mintea ei): „Vreau să dorm". Imediat, un alt gând l-a contrat: „Încă nu ţi-a venit timpul". Conştiinţa sa asista deci la un dialog al gândurilor care nu-i aparţineau „eu-lui" său.

Că mintea şi conştiinţa sunt chestiuni separate, se ştie deja. E adevărat, conştiinţa umană închisă în creier nu are acea cunoaştere şi stare a conştiinţei divine, dar provenind din aceea, va putea percepe lucruri extraordinare odată cu eliberarea din corpul fizic. Conştiinţa din acest tip de NDE este identică cu conştiinţa unui nou-născut, care nu şi-a format încă niciun mecanism cognitiv. Există doar o Conştiinţă fără minte, care observă totul, doar percepe ce este în jur.

Cele de mai sus ne sugerează că putem să **ne autoinducem o stare similară** - de stupoare şi inexistenţă a oricărui gând - invocând starea de moarte clinică descrisă de Tami Close, în care mecanismul gândirii nu mai poate fi accesat. Avem percepţii, în special auditive (păstrând ochii închişi), dar ele nu se leagă cu nimic, sunt doar sunete fără sens. Nu putem să le găsim vreun sens, fiindcă, în acest moment, nu

---

[14] http://www.ted.com/talks/jill_bolte_taylor_s_powerful_stroke_of_insight?language=ro

[15] https://ro.wikipedia.org/wiki/DMT

[16] https://www.youtube.com/watch?v=sKBlYXWoHDQ

ştim nimic şi nu ne dorim nimic. Asta e starea de conştiinţă pură, fără gânduri...

Oare ar fi periculos să ne considerăm complet stupizi şi buimăciţi pe parcursul unei meditaţii de 15 minute, ca Tami Close?! Ne-am ruşina să nu fim capabili de niciun raţionament, de nicio asociere între senzaţii şi semnificaţii?! Teama şi ruşinea sunt semnele ego-ului - nu e cazul să le luăm în seamă. Singura precauţie este să revenim la gândirea normală după ieşirea din meditaţie! Dacă întâmpinăm probleme la revenire, ar putea fi semnul că ne-am apropiat de iluminare - acesta e reversul medaliei.

DECONDIŢIONARE PSIHOLOGICĂ

Experienţele mistice sunt rare şi nu pot fi programate. Non-dualismul este în primul rând o metodă de decondiţionare psihologică. Deşi nu se ocupă cu oamenii bolnavi, este un fel de „psihoterapie” universală, pe baze spirituale. Noul mod de funcţionare mentală se numeşte şi „detaşare”, soluţionând multe necazuri.

Din principiu, în noul non-dualism (*neo-advaita*) nu se insistă pe aspecte teoretice sau pe cele care vizează păstrarea unei tradiţii, care nu ne prea ajută să ne eliberăm de tendinţele subconştiente dominatoare. Contează valoarea practică a noţiunilor, ele vizând o mutaţie psihică, o renunţare naturală la credinţele anterioare (ideologii, prejudecăţi etc). Se propune în acest scop o nouă credinţă, **credinţa că nicio credinţă nu este adevărată**, fiindcă mintea ne păcăleşte. Ea este cea mai simplă credinţă şi cea mai directă cale. Când ajungem în starea de claritate, suntem uimiţi cât de simplă e realitatea şi ne întrebăm cum de nu am văzut-o până acum!

„Un om obişnuit caută libertatea prin Iluminare. Un om iluminat exprimă libertatea prin a fi obişnuit.” (Adyashanti)

Cei cărora teoria non-dualistă le pare prea simplă, prea seacă au, desigur, la dispoziţie toată cunoaşterea esoterică care explică restul. Prin această metodă, decondiţionarea mentală este cea mai rapidă. În budhismul tradiţional (care e ceva mai complex decât noul non-dualism), iluminarea (starea fără ego) este abia prima etapă dintr-o călătorie care durează toată viaţa. E mult de lucru spiritual. Iluminatul îşi aprofundează stările de interiorizare pentru a accede la experienţe tot mai elevate, până atinge nivelul mistic, devenind astfel un mare iluminat.

„Trezirea este sfârşitul căutării şi a căutătorului, dar este abia începutul vieţii trăite din adevărata ta natură.” (Adyashanti)

Să reţinem însă că trezirea sau eliberarea psihologică nu are nicio conotaţie esoterică şi este accesibilă oricui, cu ajutorul practicii perseverente de auto-vigilenţă, din condiţia de simplu Observator. Calea non-duală nu provoacă transe extatice, trăiri spectaculoase în viaţa cotidiană. Dimpotrivă, ne face cât se poate de realişti (dar nu materialişti) şi, în acelaşi timp, plini de empatie şi compasiune.

„Ce vorbesc e menit să te zdruncine, ca să te trezeşti, nu să-ţi spună cum să visezi mai bine.” (Adyashanti)

TOATE CĂILE SPIRITUALE AUTENTICE POT DUCE LA ILUMINARE

„Pentru ca realizarea să fie completă, ea trebuie să atingă trei nivele: capul, inima şi zona abdominală. Poţi avea o minte clară şi luminată, dar fiinţa ta nu dansează. Abia când inima începe să se deschidă la rândul ei, fiinţa începe să danseze. Întreaga realitate pare să învie atunci. Când se deschide şi zona abdominală, apare o stabilitate uluitor de profundă, pe fundalul căreia prima deschidere, care este revelaţia eului profund, moare şi se transformă într-o transparenţă totală. În locul eului nu mai rămâne decât neantul – care dansează.” (Adyashanti)

Au existat dintotdeauna şi încă există mari iluminaţi (trăitori ai stării mistice de non-dualitate). Deşi se spune că starea divină este aceeaşi, de unificare totală, totuşi, la revenirea în planul manifestării obişnuite, fiecare dintre aceşti învăţători este singular. Unii se pricep mai bine să îşi descrie stările psihologice pe care le trăiesc, alţii au farmec personal şi multă căldură umană, alţii au puterea de transmitere a unor energii elevate, alţii rămân necunoscuţi, acordând ajutor cu discreţie... Fiind tot mai mulţi, pretutindeni în lume, oricine îşi poate găsi un mentor cu care să simpatizeze, lăsându-se fermecat de adevărul NON-DUALISMULUI. Putem învăţa sau reînvăţa esenţialul de la oricare iluminat.

Afirmaţiile non-dualiştilor sunt prezente şi în gândirea, îndemnurile înţelepţilor proveniţi din alte căi spirituale, pentru că Adevărul este unic. Iluminarea nu e monopolul non-dualismului.

”Acum știu, știu că orice purtare care nu e la nivelul grației și gingășiei unui menuet de Mozart... este o spurcăciune și strică totul” (Nicolae Steinhart, „Jurnalul Fericirii”)

Idealul oricărei căi spirituale este să creeze ÎNŢELEPŢI, prin orice mijloc adecvat şi permisibil. Înţelepciunea este o cucerire treptată (sau bruscă, mai rar) a cetăţii fortificate a ignoranţei. Credinţele, teoriile şi practicile pot fi foarte diferite, precum piesele de teatru. Însă întotdeauna gongul final îl sună Supremul Divin, când îşi răsfrânge Graţia Sa asupra căutătorului sincer şi perseverent. Metodele sunt deci relative şi nu există o cale mai bună decât alta. Ba chiar, uneori, Graţia poate alege să ilumineze pe cineva care nu se preocupa deloc de spiritualitate. Asta însă nu înseamnă că eforturile noastre spirituale nu vor avea un efect, ci doar că nu-l putem controla complet.

Adepţii non-dualismului cred că drumul lor către Ideal este cel mai scurt, eliminând complet butaforiile şi jocul actorilor de pe scena spirituală şi păstrând doar gongul final. În toate celelalte căi de spiritualitate mintea „face" ceva, simte stări frumoase, dar trecătoare. Aici, dimpotrivă, mintea trebuie liniştită, ca să nu ne mai prezinte niciun scenariu, socotit a nu fi altceva decât o invenţie, o iluzie, un fals raportat la Realitatea neschimbătoare şi unică.

Învăţătura non-duală este, în principiu, ferită de pericolul „materialismului religios"[17]. Multe căi spirituale sunt speculate de clerici, maeştri, învăţaţi şi adepţi în special pentru a-şi rezolva interesele personale materiale. Unele sunt dedicate exclusiv magiei (de exemplu: voodoo, santeria etc), adică în scopuri total egoiste. Non-dualismul este rupt de aceste preocupări prin însăşi învăţătura sa, care demască inexistenţa falsului sine.

> Ego-ul este o construcţie interioară care te face să crezi că exişti, dar nu este necesară, iar pe termen lung cauzează mai multă suferinţă. (Chögyam Trungpa[18])

Este cam incomod şi contraproductiv să **discutăm** prea mult despre non-dualitate, fiind o stare dincolo de cuvinte şi de minte. Deja am abuzat de răbdarea dumneavoastră. Am făcut-o doar ca introducere, poate cam stângace, la ceea ce urmează mai jos. Abundenţa de cărţi, conferinţe, cursuri şi opinii nu trebuie să ne fure atenţia, ci doar să ne orienteze practica spirituală către esenţă. Nu e nevoie să-i dăm minţii idei de ronţăit, ci ea trebuie domesticită. *Ce înseamnă domesticirea minţii? Cine îi este stăpânul?* Rămâne să descoperim singuri...

---

[17] https://en.wikipedia.org/wiki/Spiritual_materialism

[18] https://en.wikipedia.org/wiki/ChÃ¶gyam_Trungpa

Iată mai jos o listă foarte scurtă de autori care v-ar putea trezi interesul şi convinge că merită să gustaţi din această felie de adevăr. Sunt doar câteva repere, suficiente însă pentru iniţiere. Mă simt reconfortat că putem alege astăzi dintr-o ofertă spirituală atât de diversă, competentă şi accesibilă, spre deosebire de vremurile trecute. Profitaţi!

Sugestie de practică spirituală pentru oamenii foarte ocupaţi sau obosiţi: Urmăriţi atent, în fiecare zi, un fragment de 10-15 minute dintr-un videoclip de mai jos!

ADYASHANTI Site oficial[19] Video tradus[20]

MOOJI Site oficial[21] Video traduse[22]

PETER FENNER Site oficial[23] Video traduse[24]

ECKHART TOLLE Site oficial[25] Video netradus: Enjoying Every Moment[26] (1h 40min) compilaţie-sinteză

MARIUS MIHAI LUNGU Site oficial[27] Canal video[28]

ATMAJI MAHARAJ (Ionuţ Spiridon) Site oficial[29] Canal video[30]

---

[19] http://adyashanti.org/

[20] https://www.youtube.com/watch?v=eg4SsMT-2jE

[21] http://www.mooji.org/

[22] https://www.youtube.com/user/SatsangCuMooji/videos

http://www.youtube.com/user/blurface/videos

http://www.youtube.com/user/eu00777/videos

https://www.youtube.com/channel/UCZCBItk70R1zJ1qRxknt67w/videos

[23] http://www.nondualtraining.com/

[24] https://www.youtube.com/watch?v=CTwpJyxDxiU

http://www.dailymotion.com/video/x2d16x1_nondualitatea-interviul-saptamanii-02-peter-fenner-2009-ce-este-nondualitatea_webcam

[25] https://www.eckharttolle.com/

[26] https://www.youtube.com/watch?v=0KNefVPDbsQ

[27] https://nondualitatea.wordpress.com/

[28] https://www.youtube.com/channel/UCnM0T02_pzADkgg9Gq_Un4Q

[29] https://atmajimaharaj.wordpress.com/

DINU TEODORESCU Portal despre non-dualism[31]

GANGAJI Site oficial[32] Video traduse[33]

RUPERT SPIRA Video tradus[34]

DAVID R. HAWKINS Carte pdf „Ochiul Sinelui"[35]

GAYLON FERGUSON

DOUGLAS HARDING

RAMANA MAHARISHI

TAISEN DESHIMARU

NISARGADATTA MAHARAJ

NIRMALA (Daniel Erway)

Link: Experiențe mistice și stări de iluminare (insight)[36]

LECTURI SUPLIMENTARE

KEN WILBER:

„Citeşte-mi exerciţiul Martorului din *Fără graniţe*, vrei?", a întrebat ea pe la şase după-amiaza. Vorbea despre o carte pe care o scrisesem cu câţiva ani înainte; exerciţiul Martorului era un rezumat al câtorva căi pe care cei mai mari mistici ai lumii le-au folosit pentru a trece dincolo de corpul şi mintea lor şi a-l descoperi pe Martor. Această versiune specială o adaptasem din Roberto Assagioli, fondatorul psihosintezei, dar ea este, de fapt, o tehnică standard de

[30] https://www.youtube.com/channel/UCbj9dgKheT-m19AxIQ3454Q/videos

[31] http://din.nu/roman.htm

[32] https://gangaji.org/

[33] https://vimeo.com/82570251

https://vimeo.com/106829702

https://vimeo.com/99681054

https://vimeo.com/95117753

[34] https://www.youtube.com/watch?v=3elmIVKjJ9k

[35] https://drive.google.com/open?id=0B6JUPxwhWMxBQzNsNDBNUVRvLWs

[36] http://www.armonianaturii.ro/Atitudine/Experienta-mistica-in-secolul-21

autointerogare - întrebarea primordială „Cine sînt eu?" - devenită celebră datorită lui Sri Ramana Maharshi.

„Iubito, în timp ce citesc, încearcă să-ţi dai seama cât mai clar de sensul fiecărei propoziţii."

„Am un corp, dar nu sunt corpul meu. Pot să-mi văd şi să-mi simt corpul, iar ceea ce poate fi văzut şi simţit nu este adevărata Entitate care Vede. Corpul meu poate fi obosit sau activ, bolnav sau sănătos, greu sau uşor, neliniştit sau calm, dar nu are nimic de-a face cu sinele interior, Martorul. Am un corp, dar nu sunt corpul meu.

Am dorinţe, dar nu sunt dorinţele mele. Pot să-mi cunosc dorinţele, iar ceea ce poate fi cunoscut nu este adevărata Entitate care Cunoaşte. Dorinţele vin şi pleacă, trec prin conştiinţa mea, dar ele nu îmi afectează sinele interior, Martorul. Am dorinţe, dar nu sunt dorinţele mele.

Am emoţii, dar nu sunt emoţiile mele. Pot să-mi simt şi să-mi înţeleg emoţiile, iar ceea ce poate fi simţit şi înţeles nu este adevărata Entitate care Simte. Emoţiile trec prin mine, dar ele nu-mi afectează sinele interior, Martorul. Am emoţii, dar eu nu sunt emoţiile mele.

Am gânduri, dar nu sunt gândurile mele. Pot să-mi văd şi să-mi cunosc gândurile, iar ceea ce poate fi cunoscut nu este adevărata Entitate care Cunoaşte. Gândurile vin şi pleacă, dar ele nu-mi afectează sinele interior, Martorul. Am gânduri, dar nu sunt gândurile mele."

Apoi declară cât de convingător poţi: sunt ceea ce rămâne, un centru pur al conştiinţei, un Martor nemişcat al tuturor acestor gânduri, emoţii, sentimente, senzaţii."

(„*Graţie şi forţă. Treya Killan Wilber: o vindecare spirituală dincolo de moarte*", de Ken Wilber, pag. 145)

ADYASHANTI:

Nu numai Sinele este perceput eronat, ci există o pleiadă de erori despre lume, despre ceilalţi. Tot ce credem este o percepţie greşită.

Realitatea nu are nevoie de nicio credinţă. De crezut, trebuie crezut numai cum NU sunt lucrurile, ca să nu le percepi în acel fel. Unele credinţe sunt mai puţin distructive decât altele, dar niciuna nu e adevărată. Când te trezeşti cu adevărat, nu poţi rata această înţelegere: nu există nicio credinţă adevărată. Realitatea e simplă, clară, unitară. Nu e nimic misterios. Misterul are de a face cu percepţia eronată, cu multe nuanţe de gri şi ceaţă.

Orice suferinţă e cauzată de percepţia greşită, care e cauzată de o credinţă, o idee captată. Viaţa e simplă, libertatea e simplă, iluminarea e simplă. E cea mai simplă percepţie. Interogaţia spirituală să fie: „Ce e adevărat?"

Când mă simt rău, nu caut să mă simt mai confortabil, ci mă întreb cum să percep lucrurile mai clar, care e adevărul acolo. E o transformare radicală. Nu vrei să schimbi nimic în exterior, ci doar percepţia eronată.

(traducere din videoclip[37])

---

[37] https://www.youtube.com/watch?v=pdL6XXiECNM

* * *

Nu crede că Iluminarea te va face special, nu te va face! Dacă te simţi special în vreun fel, atunci trezirea n-a apărut. Am întâlnit o mulţime de oameni care cred că sunt iluminaţi şi treziţi doar pentru că au avut o experienţă foarte deosebită mistico-spirituală. Poartă Iluminarea ca o insignă de onoare în piept. Ei stau cu prietenii la o cafeluţă şi vorbesc despre cât de treziţi sunt.

Ce-i amuzant despre Iluminare este că, atunci când este autentică, nu este nimeni s-o pretindă. Iluminarea este foarte obişnuită; nu este nimic special. În loc să te facă mai special, te face mai puţin special. Te plantează în centrul unei minunate umilinţe şi inocenţe. Oricine te poate numi iluminat, sau nu, dar atunci când eşti iluminat, ideea că cineva ar fi „iluminat" devine o glumă. Eu folosesc cuvântul iluminat tot timpul; dar nu să te îndrept spre el, ci dincolo de el. Nu te bloca în „Iluminare"!

* * *

Iluminarea este un proces distructiv. Nu are nimic de a face cu a deveni mai bun sau a fi mai fericit. Este depărtarea de neadevăr. Este completa eradicare a tot ceea ce ne-am imaginat a fi adevărat.

* * *

Adevărata meditaţie nu înseamnă a stăpâni vreo tehnică, ci a renunţa la control. Adevărata meditaţie este renunţarea la manipularea experienţei.

* * *

Inerentă în impulsul de libertate este insecuritatea. Impulsul de libertate vine din afara minţii şi, din cauza acestui lucru, face mintea să se simtă foarte nesigură. Majoritatea căutătorilor spirituali se depărtează de această nesiguranţă căutând şi luptând pentru un măreţ obiectiv spiritual. Asta fac ei pentru a evita să se simtă nesiguri.

* * *

Oameni „spirituali" pot fi unii dintre cei mai violenţi oameni pe care-i vei întâlni vreodată. De obicei, ei sunt violenţi cu ei înşişi. În mod agresiv încearcă să-şi controleze mintea, emoţiile lor şi trupurile lor. Se supără pe ei înşişi şi se consumă pentru că nu s-au ridicat până la ideea minţii lor condiţionate despre ce ar fi „Iluminarea". Nici unul nu a devenit liber vreodată prin această violenţă. Cum se face că atât de puţini oameni sunt cu adevărat liberi? Ei încearcă să se conformeze ideilor, conceptelor şi credinţelor din capetele lor. Vor să ajungă în Rai concentrându-se.

Dar libertatea este starea naturală, expresia spontană. Observă că însăşi ideea de „cineva care controlează lucrurile" este un concept creat de minte! Fă un pas înapoi în necunoscut!

* * *

Suferinţa are nevoie de ajutorul tău. Fără rezistenţa ta, suferinţa nu poate supravieţui.

* * *

Mulţi căutători spirituali rămân „blocaţi” în vid, în absolut, în transcendenţă. Ei se agaţă de fericire, pace sau detaşare. Când dispare motivaţia ego-centrată pentru viaţă, mulţi căutători devin indiferenţi. Ei văd perfecţiunea a tot ce există şi nu văd nici un motiv pentru a mai face ceva, nici măcar propria îngrijire. Eu numesc acest lucru „a găsi un fals refugiu”. Este o foarte subtilă capcană egotică: o fixare în absolut şi în toate formele inconştiente de ataşament care se pretind a fi „eliberarea”. Poate fi foarte dificil să trezeşti pe cineva din această fixaţie iluzorie, deoarece, literalmente, nu are nicio motivaţie pentru a ieşi din ea. Blocaţi într-o formă de indiferenţă divină, astfel de oameni cred că au ajuns pe piscul muntelui când, de fapt, ei se ascund la jumătatea drumului, pe pantă.

* * *

Iluminarea nu înseamnă că fiinţa ar trebui să dispară pe tărâmul transcendenţei. A fi fixat în absolut nu e decât polul opus fixării în relativ. Cu iluminarea adevărată se naşte o extraordinară Iubire impersonală şi înţelepciune, care niciodată nu se fixează în vreun tărâm de experienţă. A te trezi la percepţia absolută este profund şi transformator, dar a te trezi din toate punctele fixe de percepţie naşte adevărata non-dualitate.

Dacă Golul nu poate dansa, nu este Gol adevărat. Dacă lumina Lunii nu inundă pustiul cer de noapte şi nu se reflectă în fiecare picătură de apă, pe fiecare fir de iarbă, atunci tu eşti singurul care priveşte la propriul vis gol. Îţi spun, trezeşte-te! Apoi, inima ta va fi inundată de o Iubire pe care nu poţi s-o cuprinzi. Labirintul de filosofie spirituală şi teologiile sunt doar un gând în Vid.

* * *

Ţi-ai dat vreodată seama ca Îl cauţi pe Dumnezeu cu ochii Lui?

* * *

Îţi poţi imagina că nu eşti deloc o problemă de rezolvat? Că ea este doar o mişcare a gândului care spune „Orice există, nu este aşa cum ar trebui să fie”. Deci cel mai mare act de compasiune începe dinăuntru. Când nu-ţi mai priveşti fiinţa ca pe o problemă, aceasta se numeşte „pacea ce trece de orice înţelegere”.

Răzvan Alexandru Petre
17 aprilie 2016

Imaginaţie şi creativitate

Pentru ştiinţa actuală a psihologiei, imaginaţia provine din **combinaţia** unor idei sau experienţe pe care le-am avut la un moment dat şi care au trecut în inconştient, idei pe care mintea le reformulează în variante diferite. Deci imaginaţia şi-ar avea sursa în **memorie**, atât şi nimic mai mult. Nicio referinţă despre intuiţie, preluări telepatice, inspiraţie astrală, comunicarea cu entităţi invizibile şi alte surse informaţionale „nerecunoscute de ştiinţă"...

Toate trăirile mentale inedite sunt puse de psihologia academică pe seama „imaginaţiei" provocate de diverşi stimuli. „Imaginaţia" a devenit termenul-umbrelă pentru toate fenomenele psihice, şi uneori fizice, inexplicabile. Este una dintre scuzele care înlocuieşte deseori în jargonul savanţilor mult mai onestul *„Nu putem explica ştiinţific"*.

Putem însă explica genialitatea şi creativitatea doar printr-o simplă combinatorică a diverselor idei, emoţii, experienţe avute de cineva? Evident că nu. Altfel, ar fi însemnat ca majoritatea oamenilor să fie deja genii. Creativitatea se foloseşte şi de materialele deja existente, dar o face într-o manieră ce uimeşte pe toată lumea. Asta arată că, deşi pare a fi la îndemâna oricui, nu este.

Poate că aţi auzit vreodată un compozitor rostind, la audierea unei lucrări muzicale geniale *„De ce nu mi-a venit mie inspiraţia asta?!"* Se întâmplă frecvent. Sau, dintre atâţia savanţi care populează laboratoarele lumii, de ce niciunul nu reuşeşte să continue, la acelaşi nivel, munca genială a lui Nicola Tesla?!

Creativitatea este un miracol zilnic şi nu poate fi explicată. Altfel, am fi avut deja programe de computer care scriau poezii ori melodii originale, pe baza algoritmului genialităţii. Dar nu s-au putut genera, până la ora actuală, decât produse banale, repetitive, copiate după stilul adevăraţilor creatori umani.

Pescuitul Sinelui

Revelarea Sinelui seamănă cu o partidă de pescuit de pe mal.

Aşteptăm cu răbdare, în linişte şi calm, ca Sinele să ni se reveleze. Am aruncat undiţa şi nu avem altceva de făcut decât să privim luciul apei, cu speranţă. Toată practică stă în această aşteptare înţeleaptă – nu putem face nimic altceva. Am ales să rămânem pe malul lacului liniştit, privind în gol, fără ţel, neştiind ce se va întâmpla în secunda următoare. Sperăm să prindem peştele cel mare, dar între timp, pot muşca momeala şi peşti mai mici – efectele colaterale benefice ale practicii meditative: calmul, discernământul, intuiţia, o funcţionare mai bună a minţii.

La un moment dat, complet impredictibil, vom percepe realitatea în oglindă: faptul că Sinele este pescarul, iar noi suntem peştele – vioi, mereu în mişcare. Noi înotăm mereu pe lângă firul undiţei, dar din cauza vitezei nu vedem momeala Spiritului. Alunecăm printre lucrurile iluzorii ale acestei lumi fluide şi nu ne oprim niciodată, ca un peştişor neastâmpărat.

Ce surpriză vom avea dacă ne lăsăm traşi afară din lacul iluziilor noastre pe terenul ferm, luminat de Soare!

Acest gen de pescuit sportiv-spiritual ar trebui să devină un obicei instituit conştient. În orice moment liber, să ne liniştim rapid, respirând profund şi interiorizându-ne, reluând „pescuitul” de unde l-am lăsat. Oricum, nu s-a schimbat nimic între timp.

Şi să ne punem câteva întrebări esenţiale:

- Am eu un Spirit bun, încât să mă încred complet în El?
- Cred eu că merit onoarea şi bucuria revelării Sinelui?
- Mi-e teamă că viaţa va lua o turnură mistică, încât nu voi mai putem face faţă presiunii cotidianului?
- Nu cumva îmi doresc doar o senzaţie tare, un fenomen paranormal palpitant?

30 iunie 2015

* * *

Niciun om nu doreşte să i se prezică evenimente negative. Mai bine, deloc. Apare de obicei efectul **nocebo**, de autosugestionare negativă. Omul tot aşteaptă să i se întâmple necazul... Desigur, depinde de puterea mentală a fiecăruia şi cum şi-o controlează. De aceea, unii nu doresc să ştie ce-i aşteaptă din gura unui ghicitor.

4 decembrie 2016

* * *

Într-o dimineață m-am trezit cu următorul gând, tradus cam așa:

« Minte de om, ascultă-mă! Faci ce vrei, te lași mereu pradă preocupărilor tale favorite. Mai ia o pauză, ascultă și ce am Eu de zis. Lasă bâțâitul din picior, nu-ți mai roade unghiile, nu te lăsa distras de zgomote! Omule, am și eu ceva important să-ți transmit. Mănâncă, dormi, distrează-te, plimbă-te, discută cu prietenii, apără-te de dușmani – dar nu pierde prea multă energie cu acestea. Informează-te și răspândește spiritualitate – dar înțelege că această cunoaștere este doar o fărâmă din ce Eu știu. Eu am interese cosmice, preocupări mult mai largi, nobile, pline de lumină și iubire divină. Vino spre Mine, iubire, când ai timp! »

(Prin similitudine cu practica buddhistă tibetană, acesta se poate numi „refugiul în Sine")

Ca să înțelegi spiritul, trebuie să renunți la învelișurile tale de om. Spiritul e liber de limitările fizice, mentale, comportamentale umane. Numai centrul omului aparține spiritului. Meditează la starea de spirit liber – o ființă total benefică și binevoitoare, pură și expansionată!

Ca să accezi la o stare divină, trebuie să renunți la individualitatea spiritului. Numai nucleul spiritului aparține Divinului, restul e individualitate. Interesele Divinului sunt grandioase, universale, colosale – trebuie să uiți complet de orice „eu", oricât de rafinat ar părea. Meditează la starea de Totalitate luminoasă – fără individualitate, înglobând întreg Universul, plină de iubire-fericire!

De la om, la Omul ideal
De la Om ideal, la Ideal
De la Ideal, la Nondual.

ACCEPT EGO-UL

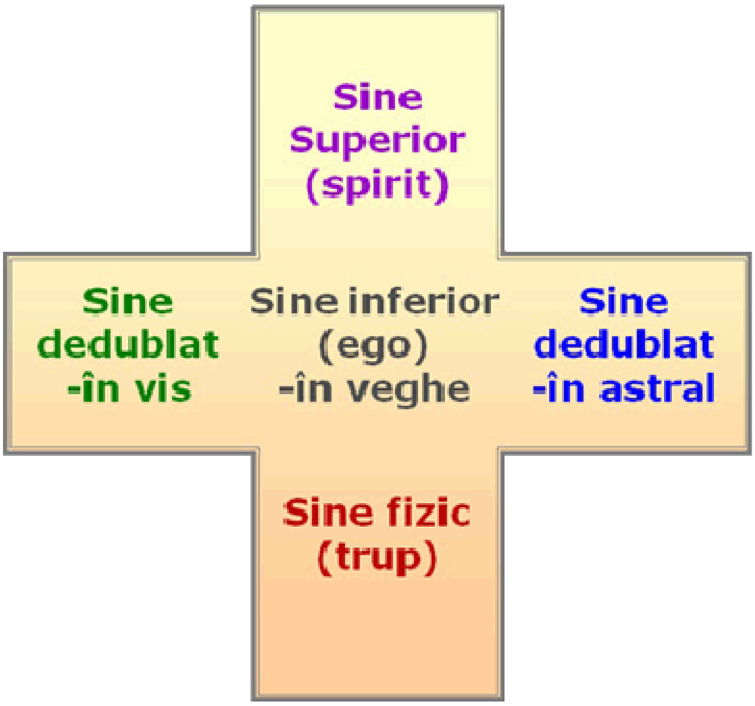
Îmi accept agitația minții, îmi accept inerția minții
Îmi accept durerile corpului, îmi accept libertatea de a mă mișca
Îmi accept dorințele nerușinate, îmi accept idealurile nobile
Accept că mă prefac uneori, îmi accept iluziile în care cred uneori
Îmi accept neputințele, blocajele, îmi accept talentele, vocația
Îmi accept prostia, accept să fiu inspirat de adevăr
Îmi accept scepticismul, accept să trăiesc un miracol
Îmi accept greșelile, accept ce m-au învățat greșelile
Accept insuficiența banilor, accept să apreciez ce am
Îmi accept fricile, accept protecția divină
Accept ce-mi place, accept să vorbesc despre ce nu-mi place

Accept cum sunt, accept să mă schimb
Accept fiecare zi a vieţii, accept fiecare minut al agoniei
Acept moartea somnului, accept viaţa visului

Prin acest corp-minte experimentez lumina şi umbra,
extazul şi tristeţea, binele şi răul
Accept ego-ul, şi ego-ul îmi acceptă privilegiile de Spirit
Accept bolile trupului, şi trupul îmi acceptă perfecţiunea sferei de lumină
Accept limitările minţii, şi mintea îmi acceptă gândirea universală
Accept instinctul de supravieţuire şi imboldul divin spre desăvârşire
Accept experienţele întrupării, accept să mă eliberez de materie
Accept depărtarea de banalitate, accept apropierea de Dumnezeu.

MULTI-SINELE

Deseori facem referire la noi înşine, la sine. Dar la care „sine”? Sinele fizic (trupul), Sinele superior (spiritul), sinele inferior (ego-ul), sinele dedublat în vis sau cel dedublat în astral? Fapt este că omul e un agregat de voinţe şi inteligenţe. Dacă va putea diferenţia între instanţele care domină sau trăiesc un eveniment, atunci va face un mare pas înainte pe calea evoluţiei spirituale.

M-am surprins uneori în vis întrebând „Şi acum ce urmează?”, iar imaginaţia a început să-mi prezinte continuarea visului. Astfel de vise nu au vreo relevanţă, sunt simple scenarii ale subconştientului. Este

demn de reţinut că visul se întrerupe din când în când, dar conştiinţa cere continuarea, iar imaginaţia se supune. Parcă visul este o distracţie oferită conştiinţei.

Prilejuri de a-ți exersa COMPASIUNEA

Când constați neputința minții tale de a se manifesta superior, precum te aștepți de la Sine, când observi gândurile minore care te asaltează și-ți ocupă orizontul minții, sau emoțiile tale omenești care-și pun o amprentă durabilă asupra dispozițiilor tale, atunci este momentul oportun să exersezi Compasiunea divină - atributul Sinelui Superior. Înconjoară acest mic ego cu Compasiunea spiritului. O compasiune infinită venită din Infinit și care te poartă spre Infinit. Momentul când observi cu acuitate cât de mic și neputincios îți este ego-ul este momentul în care Compasiunea spirituală va țâșni spontan (cu condiția să fi aspirat sincer și perseverent către Iluminarea ființei).

Când simți o iritare, o enervare este semnul sigur că se manifestă ego-ul tău. Atunci, nemulțumirea firească cauzată de supărare transfer-o imediat asupra cauzei fundamentale: ego-ul! Fii supărat pe tine că ești supărat! Sinele iluminat se simte mereu liber și ușor, fără tensiuni. Dorește-ți să fii Sinele iluminat, ca să scapi de supărare!

Similar, orice neputință, slăbiciune, supărare, durere, boală, le poți transforma în ocazii să-ți fie milă de acest corp fizic. Mai mult, să te înduioșezi și de mintea ta, condiționată de toate aceste limitări. Spiritul, neavând corp, nu are nevoi...

NU JURA STRÂMB!

Nu jura strâmb! Ba nu! Nu jura deloc! Aşa ne învaţă Isus. Dar de ce?

Când juri, te blestemi condiţionat. „*Dacă eu nu spun adevărul, atunci*... (urmează autoblestemul)!" Sigur, şmecherii cred că autoblestemul este doar o vorbă aruncată în vânt, care nu poate avea urmări serioase pentru ei, dar, în schimb, îl poate convinge pe interlocutorul credul. Adică, ar fi doar o unealtă de persuasiune subtilă. Oare?!

Chiar dacă spui adevărul gol-goluţ şi nu crezi în puterea autoblestemului, totuşi poţi suporta neplăceri. Dacă interlocutorul tău crede în ceea ce tu afirmi, atunci va pune el energie în acea rostire, care te va lovi ca un bumerang, chiar pe nedrept. Unii oameni au darul întunecat al deochiului. Nu le stimula imaginaţia cu pedepse absurde, pe care le poţi evita. Poate chiar tu însuţi te sugestionezi inconştient înspre acel deznodământ neplăcut (efectul nocebo).

Nu e mai uşor să vorbeşti simplu: „Da, da. Nu, nu.”?! De ce să zgândări cuibul viespilor fără niciun motiv serios? Nu te mai jura. Nu spune nici măcar *„să fiu al naibii dacă nu...”* Nu te obişnui cu realitatea paralelă a urâtului!

8 decembrie 2016

* * *

TIPURI DE MEDITAŢIE simplă şi naturală.

1. SAT - EU SUNT

Conştiinţa Pură este o deschidere vastă spaţială, pe fundalul căreia se perindă în continuu obiectele mentale (percepţii, reprezentări, gânduri şi dorinţe).

În orice moment, Conştiinţa este prezentă, neschimbată, deci în afara timpului. Timpul ar fi un alt nume pe care îl dăm perindării obiectelor mentale pe fundalul infinit al Conştiinţei.

Conştiinţa nu este finalul evoluţiei materiei, adică o secreţie a creierului, după cum spun savanţi materialişti. Dimpotrivă, Conştiinţa este începutul evoluţiei şi creaţiei universale. Biblia spune: „Înainte ca să se nască Avram, EU SUNT” (Ioan 8:58). EU SUNT este un alt nume al Conştiinţei eterne, fără început sau sfârşit.

Atunci, unde dispare conştiinţa când dormim sau leşinăm? se întreabă ironic materialiştii. Ea nu dispare, ci recepteazä semnalele minţii. Când ele lipsesc, avem conştienţa neantului. De obicei însă percepem ceva, chiar şi în somn, dar nu avem amintiri. Problema nu este deci a conştiinţei, ci a memoriei, mai precis a memoriei conştiente. Memoria inconştientă este infinit mai vastă şi nu uită nimic din ce a perceput conştiinţa la un moment dat.

Dacă orice fiinţă umană (şi orice altă fiinţă) este conştientă, înseamnă că ea împărtăşeşte aceeaşi Conştiinţă care a asistat la naşterea Universului. Conştiinţa divină se divide la nesfârşit, luând loc în fiecare fiinţă. Pare că sunt conştiinţe diferite, pentru că fiecăreia i se prezintă o altă realitate prin intermediul propriei minţi. De fapt, calitatea Conştiinţei este aceeaşi în fiecare fiinţă, diferind doar perspectiva materială.

2. CHITANANDA

Meditaţie pe ciclul respiraţiei:

Pe inspiraţie, aducem Fericirea în viaţa corpului de jos din Lumina de sus. Pe expiraţie, ne relaxăm şi ne dizolvăm spre înalt, în Lumina conştiinţei.

Începem cu expirul, care corespunde Iluminării, abandonării ego-ului. Inspirul aduce Beatitudinea în viaţa pământeană, coboară bucuria din Lumina divină.

„Îl inspir pe Dumnezeu, mă expir pe mine!”

Se petrece la fel în rugăciunea inimii isihastă. Inspir (expansiunea fiinţei, prin invocarea Infinitului): „Doamne, Isuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu!”. Expir (smerirea ego-ului): „Miluieşte-mă pe mine, păcătosul!”

3. PRANANANDA

O meditaţie mai concretă, mai senzorială. Mă focalizez doar pe **INSPIRAŢIE**, pe plăcerea pe care o produce corpului inhalarea de vitalitate. Timpul de expiraţie este doar o aşteptare plăcută a senzaţiei pline ce urmează la inspiraţie, sau o prelungire a plăcerii.

Astfel, fiind atent la plăcerea inerentă a corpului care respiră, mintea începe treptat să evite gândurile rătăcitoare care o asaltau. Sigur, vor mai veni gânduri, dar plăcerea oferită de respiraţie se va dovedi mai mare decât cea de a gândi la prostiile zilnice. Astfel, mintea se va linişti de la sine, oferindu-i în schimb plăcere. Fără eforturi mentale, fără reproşuri, fără plictiseală, fără chingi meditative. Meditaţia cea mai simplă - prin plăcere. O plăcere pe care ne-o refuzăm de obicei: inspiraţia. S-o numim meditaţia „plăcerii aerului” sau „pranananda”. Ca să ne fie drag să ne amintim de ea...

Când expiri lejer, încet, ca să nu alungi farmecul, plăcerea vitală intră în toate ţesuturile, mai ales la retenţia aerului cu plămânii goi. Pe măsura practicii, gândurile care apar sunt tot mai plăcute (amintiri frumoase, oameni pozitivi), dar şi acestea trec iute, fiind depăşite de plăcerea intrării pranei.

Atenţie, nu folosi fumuri sau parfumuri! Nu te focaliza pe o senzaţie mirositoare, ci numai pe vitalitatea pranică adusă de aer. Altfel, când nu vei mai avea parte de odorizante plăcute, te vei bloca, nu-ţi va mai reuşi meditaţia. Nu e bine să devii dependent de mirosuri sau muzici plăcute când meditezi, fiindcă vei suferi când va mirosi urât sau vei auzi zgomote dizgraţioase...

- Mă aşez în postură, iar în interiorul meu SE MEDITEAZĂ. Spiritul îşi ţese şi curăţă coconul de lumină, iar mintea aiurită îi tot dă roată.

- Nu dau clipa prezentă, proaspătă și reală, nici pe trecutul vechi, nici pe viitorul înșelător.

Fără memorie – nu știu cine sunt. Fără imaginație – nu-mi doresc nimic. Renunț la „eu”, ca să-mi pot manifesta Spiritul. Ştiu că acționez just, spre binele superior. Am curajul să mor ca individ, spre a trăi divin.

14 decembrie 2016

PROBA INIMAGINABILULUI în Biblie

Capitole:

1. DESPĂRŢIREA MĂRII ROŞII DE CĂTRE MOISE
2. APOSTOLUL MARCU NU DESCRIE „ÎNVIEREA" LUI ISUS CRISTOS
3. NAŞTEREA DIN FECIOARĂ

Pentru mulţi credincioşi, Biblia este un subiect tabu, despre care este inacceptabil să discuţi liber. Pentru alţii, Biblia este doar o carte istorică, cu multe inadvertenţe şi legende fără bază reală. Ce este adevărat şi ce nu este adevărat în afirmaţiile Bibliei relativ la chestiunile importante? Aceeaşi întrebare şi despre celelalte cărţi sfinte ale omenirii, scrise cu foarte multă vreme în urmă. Cu cât trece timpul, cu atât adevărul este tot mai acoperit de colbul neînţelegerii.

„Părerea mea este că Universul nu este doar mai ciudat decât ne imaginăm, el este chiar mai ciudat decât ne-am putea imagina" (J.B.S. Haldane, eminent biolog din secolul XX).

Vă propun acum un instrument mintal cu care putem discerne realitatea de mit – în anumite situaţii. Îl putem numi „PROBA INIMAGINABILULUI".

Unele fapte incredibile relatate în scriptură se confirmă tocmai prin acest lucru: chiar şi astăzi sunt incredibile! În următoarele două poveşti biblice (dar nu şi în restul!!!) se justifică afirmaţia fideistă „***Cred pentru că este absurd!***".

1. DESPĂRŢIREA MĂRII ROŞII DE CĂTRE MOISE

Imaginaţia noastră este şi azi depăşită, de exemplu, de modul cum ar fi putut Moise să despartă apele Mării Roşii, pentru ca sutele de mii de evrei peregrini să traverseze albia secată temporar.

Unii oameni de ştiinţă au încercat să sugereze că Moise a folosit un moment de reflux maxim, când apele mării s-au retras de o parte şi de alta a unui istm. Dar nu există relatări sau dovezi istorice că un asemenea

istm a existat vreodată în Marea Roşie. Alţii au sugerat că, probabil, apele s-au retras în preludiul unui val tsunami. Nici această explicaţie nu rezistă, pentru că retragerea apelor dinaintea unui tsunami durează doar câteva minute, timp insuficient pentru ca o întreagă populaţie să fi traversat strâmtoarea.

Mai mult, această minune a fost reiterată de urmaşul lui Moise, Ioshua, care a despărţit apele râului Iordan umflate de ploi, pentru ca imensa caravană a evreilor să treacă de partea cealaltă. Acolo nu putea fi vorba nici de reflux, nici de tsunami, ci de stăvilirea unei imense mase de apă curgătoare! Modalitatea prin care a făcut-o Ioshua a fost tot cu ajutorul misteriosului „Chivot al legământului", purtat de cei mai înalţi preoţi în procesiune religioasă. Cu acelaşi instrument sacru, Ioshua a reuşit dărâmarea zidurilor cetăţii Ierihon, o altă ispravă de neînchipuit chiar şi astăzi.

Poate aţi auzit expresia „viaţa bate filmul". Niciun scenarist antic nu ar fi putut „inventa" traversarea Mării Roşii prin separarea apelor. Practic, această idee era (şi încă este) imposibil de imaginat. Evreii ar fi putut inventa orice alt fel de poveşti pentru a-i face eroi pe legendarii lor conducători, dar asta era prea mult. Depăşea orice limită a imaginaţiei omeneşti.

„Proba inimaginabilului" sugerează că a fost REALĂ.

O posibilă explicaţie paranormală ar fi că s-a creat un fel de tunel invizibil ce dematerializa apa, care se rematerializa imediat ce trecea dincolo de marginea sa. Deci apa continua să curgă, dar pe porţiunea rezervată trecerii caravanei o făcea în altă dimensiune, cea eterică.

2. APOSTOLUL MARCU NU DESCRIE „ÎNVIEREA" LUI ISUS CRISTOS

Este de notorietate că Evanghelia după Marcu, considerată a fi PRIMA dintre scrierile creştine, se termină la versetul 16:8. Marcu trage linie povestind mirarea femeilor care au găsit gol mormântul lui Isus şi care au plecat speriate, păstrând tăcerea asupra celor văzute. Cele mai vechi manuscrise găsite de arheologi cuprinzând Evanghelia după Marcu se termină aici.

Abia în copiile mai recente, de peste câteva secole, s-au adăugat versetele 16:9-20, care nu sunt altceva decât o compilaţie din celelalte trei Evanghelii descriind „învierea" Învăţătorului Isus. Toate Bibliile moderne au preluat şi pasajele Marcu: 9-20, ca să fie de acord cu

relatările apostolilor Matei, Luca şi Ioan. Dar erudiţii au păstrat un cui împotriva sa: **deşi este cea mai veche, Evanghelia după Marcu a fost „penalizată”, fiind trecută a doua, după cea a lui Matei.**

Desigur că în lumea protestantă, care pune la baza credinţei Biblia şi numai Biblia, această descoperire (ce a avut loc în jurul anului 1900) a produs un cutremur. S-a revelat astfel că Noul Testament a suportat modificări de-a lungul timpului, prin „bunăvoinţa” ierarhilor, scribilor şi învăţaţilor bisericii. Puriştii scripturii au ajuns chiar să susţină că Dumnezeu în persoană ar fi aprobat aceste intruziuni ulterioare în textul sacru (?!?).

Nu vom intra aici într-o polemică nesfârşită şi inutilă. Pe noi nu ne interesează pretinsa „sacralitate” a textului biblic, care pentru unele secte creştine ţine loc de Dumnezeul cel Viu. Dar nici **nu punem la îndoială fenomenul unic al „învierii” Domnului**. Am explicat cu alte prilejuri ce sens dă ştiinţa spirituală „învierii” lui Isus, diferit de cel tradiţional şi popular. (Vezi articolele mele „*SPIRITISMUL ÎN CREŞTINISM*” şi „*ÎNŢELEPCIUNEA ASCUNSĂ A BIBLIEI*”.)

Credem că apostolul Marcu era un om realist, care, dintr-o rezervă intelectuală uşor de înţeles, nu a menţionat apariţia incredibilă a lui Isus în carne şi oase. Ştia că nu va fi crezut (atunci, ca şi acum) şi - tocmai pentru a nu risca o respingere a întregii biografii a Profetului - a preferat să ţină secret episodul, menţionându-l doar verbal apropiaţilor. Din fericire şi, probabil, dintr-un imbold divin, ceilalţi trei evanghelişti au corectat omisiunea, şi au publicat adevărul (cu diferenţe între ei) chiar cu riscul de a fi persiflaţi.

În mod cu totul paradoxal, însăşi lipsa „învierii” din povestirea lui Marcu este dovada că ea s-a petrecut în realitate. Fiind un fapt inimaginabil, este cât se poate de credibil că Marcu, unul dintre martori, a evitat a-l publica, de teama batjocurii publice. Totuşi, „învierea” nu lipseşte total din relatarea lui, ci este pomenită că urma să se petreacă mai târziu în Galilea, dar nu mai relatează evenimentul.

Iată că, şi în acest caz, prin „proba inimaginabilului” am descâlcit un capitol controversat al Bibliei. Putem spune deci că finalul original al Evangheliei lui Marcu nu neagă celelalte trei Evanghelii (cum părea la prima vedere), ci dimpotrivă, **întăreşte veridicitatea apariţiilor lui Isus după moartea Sa.**

3. NAŞTEREA DIN FECIOARĂ

Cât de credibilă este naşterea pruncului Isus din Maria, cea neatinsă de bărbat? Cei mai mulţi oameni nu pot crede aşa ceva. Dar prin ce ar diferi de minunea despărţirii apelor Mării Roşii sau de minunea învierii Domnului?! Pentru credincioşi, concepţia pruncului din fecioară ar fi chiar un miracol mai „micuţ”, deci, oarecum, mai posibil…

Dar acesta nu poate fi un argument. Hai să ne folosim raţiunea în desluşirea poveştilor stranii care au marcat civilizaţia noastră!

A fost oare tânăra Maria însămânţată din eter? A materializat „Duhul Sfânt” în pântecul fecioarei nişte spermatozoizi speciali, dând naştere unui embrion divin? Aceasta este întrebarea, pusă în termeni moderni!

Un răspuns sigur nu putem avea, din multe motive. Dar măcar putem testa această supoziţie cu „proba inimaginabilului”. Depăşeşte oare această poveste puterea imaginaţiei umane, ca să fie credibilă?

În tradiţia populară românească, atunci când un copil se naşte în afara cununiei şi tatăl său nu este cunoscut, el primeşte titlul onorific de „copil din flori”. Este o metaforă graţioasă care sugerează că mama sa a fost „polenizată” de un „duh”, precum florile de către vânt. Iată deci că sufletul de poet al românului a putut să-şi închipuie actul concepţiei din fecioară. Nu este o idee inaccesibilă imaginaţiei umane.

Multe tradiţii mitologice şi esoterice (încă din perioada sumeriană) vorbesc despre seducţii şi acte sexuale între un om şi un spirit inferior (numit ***incubus*** în latină, ***djinn*** în arabă, ***zburător*** în româneşte). Un incubus poate avea relaţii sexuale cu o femeie, uneori devenind chiar tatăl unui copil, ca în legenda vrăjitorului Merlin.

Prin urmare, folosind „proba inimaginabilului” putem afirma că naşterea lui Isus din Fecioara Maria ar putea fi o simplă legendă, cunoscută încă de multe milenii, nu un fapt real.

Răzvan Alexandru Petre,
10 iulie 2015

P.S. Dacă tot vorbirăm despre amorul unora cu spiritele numite „djinn”, putem rescrie titlul acestui articol astfel: **Proba INIMA-DJINN-abilului.**
(Pardon the pun!...)

ALUNGAREA DIN EDEN ŞI CĂDEREA LUCIFERICĂ

Capitole:

IZGONIREA DIN EDEN. Paralele mitico-istorice

Cartea *Facerea (Geneza)* din Biblie fundamentează credinţa iudeo-creştină în Dumnezeu. Pe lângă scenarii cosmologice şi istorii genealogice, ea conţine celebra poveste a **alungării din Grădina Edenului a lui Adam şi Eva**. Această carte a ajuns la noi, prin filiera iudaică, de la sumerieni, relatând evenimente foarte vechi. Nu e de mirare că este atât de încâlcită. Pentru a căpăta sens, avem nevoie de informaţii suficiente, discernământ în alegerea celor corecte, intuiţie pentru a le selecta pe cele esenţiale, imaginaţie pentru a le combina creativ... Vom încerca o mică exegeză biblică pe acest subiect, pentru a clarifica Scriptura dintr-o perspectivă spiritualistă nedogmatică.

În prealabil, nu trebuie să facem confuzie între Grădina Edenului şi Raiul Ceresc, chiar dacă auzim deseori metafora „Grădina Raiului”. Această povestire provine din Sumer (în sudul Irakului actual), nu de la vechii evrei. Însuşi cuvântul Eden nu există în limba ebraică, ci în cea sumeriană, însemnând loc cu vegetaţie sălbatică, neamenajat pentru agricultură. Din descrierile biblice, Grădina Edenului a fost un **loc real** unde se întind acum apele Golfului Persic, care atunci avea o întindere mai redusă (după arheologul Juris Zarins).

Grădina Edenul era poate ca un rai pentru locuitorii săi, dar nu era Paradisul îngerilor, aşa cum mai cred unii!

Primii locuitori au fost numiţi simbolic de către iudei Adam (pământ) şi Eva (viaţă). Credem că asemenea oameni au existat cu adevărat – ei au fost primii *homo sapiens*.

Savanţii estimează că în urmă cu circa 40.000 ani a apărut specia *Homo sapiens*, într-o lume dominată de *omul de Neanderthal* (humanoid robust, de talie mică, făuritor de unelte din piatră). Acel humanoid era cel mai deştept animal, dar îi lipseau calităţile urmaşului său evolutiv. Nu era destul de inteligent pentru a crea o civilizaţie. După sute de mii de ani de dominaţie a Pământului, populaţia de Neanderthal a dispărut în negura istoriei şi a cedat treptat locul fiinţei create „după chipul lui Dumnezeu". Prin ce era superior *homo sapiens*? Prin agerimea şi rafinamentul gândirii şi, mai ales - aflăm din mitul biblic - prin **discernământul moral**.

Facerea 3:6 „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat şi plăcut de privit şi că pomul era de dorit ca să deschida cuiva mintea. A luat deci din rodul lui şi a mâncat; a dat şi bărbatului ei, care era lângă ea, şi bărbatul a mâncat şi el." 7. „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri din ele."

Tot savanţii estimează că agricultura a apărut în mezolitic (cca 10.000 î.e.n.), odată cu încălzirea climei. În Biblie se spune că alungarea din Grădina Edenului a însemnat trecerea de la activitatea plăcută de culegător la cea obositoare de cultivator al terenului.

Facerea 3:23 „De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat." 17. „Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale;"

La ieşirea din ultima eră glaciară, acum circa 12.000 de ani, nivelul oceanelor a crescut treptat până la nivelul actual, înghiţind zona cunoscută drept Eden, aflată acum sub apele Golfului Persic. Este logic de presupus că **alungarea din Eden a însemnat retragerea populaţiei pe uscat, înspre Sumer**, dar nu ca urmare a vreunui potop. (Diluviul lui Noe a avut loc mai târziu, acum 7500 de ani, în Marea Neagră, după exploratorul Robert Ballard, dar nu acest lucru îl discutăm aici...)

Observăm că de la 40.000 la 12.000 de ani este o diferenţă imensă de timp, suficientă ca în ea să se succeadă civilizaţii strălucite, de care poate că aţi auzit pomenindu-se: Hyperboreea, Lemuria, Mu, Atlantida... Acum 12.000 de ani, când a avut loc traumatizanta migraţie din Eden spre Sumer, *homo sapiens* era deja răspândit pe toate continentele, iar celelalte subspecii umanoide rivale dispăruseră de mult.

Care este atunci motivul pentru care mitul sumerian a legat apariţia primilor oameni pe lume (de acum 40.000 ani) cu plecarea din Eden, forţată de schimbările climatice (de acum 12.000 ani)?

Caracteristic gândirii mitice este suprapunerea planului real, concret cu cel ideatic, simbolic. După cum vom vedea mai jos, există argumente teologice că a existat cu adevărat o cădere a omenirii din starea de graţie, după apariţia sa. Ea a fost datată mai aproape de timpurile şi înţelegerea sumerienilor din **lipsa informaţiilor istorice** corecte.

Pentru necazul emigrării în masă, mitul, în versiunea iudaică, găseşte explicaţia în „păcatul neascultării poruncilor lui Dumnezeu”, care rezona cel mai bine cu învăţăturile lui Moise, dar şi cu convingerea că omenirea fusese cândva cu adevărat binecuvântată de Dumnezeu.

Diavolul i-a alungat pe Adam şi Eva din Eden. Vechea confuzie teologică dintre Diavol şi Dumnezeu

Pentru un cititor atent şi scrupulos, povestea din Biblia mozaică este confuză şi absurdă...

De ce oare „Dumnezeu” să le fi interzis oamenilor să mănânce din fructul cunoaşterii binelui şi răului (simţul moral), când tocmai acesta ne înnobilează, ne face asemănători Creatorului?!

Facerea 2:16 „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poţi să mănânci după plăcere din orice pom din grădină;” 17. „dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit.»”

Aici este un nonsens...! Un mare semn de întrebare... S-ar părea că acel „Dumnezeu” era cam pervers în scopurile sale. Îl voia pe om să fie ca un animal...

Mai departe în poveste, „Dumnezeu” justifică exilarea celor doi nu neapărat pentru că mâncaseră din fructul oprit, ci ca să îi împiedice să dobândească taina nemuririi.

Facerea 3:22 „Domnul Dumnezeu a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele şi răul. Să-l împiedicăm, dar, acum ca nu cumva să-şi întinda mâna, să ia şi din pomul vieţii, să mănânce din el şi să trăiască în veci.»”

Nemurirea... Să ne amintim cum alchimiştii medievali căzuseră în patima căutării „elixirului vieţii veşnice”. Ani de zile, zi şi noapte, cercetau manuscrise rare şi experimentau amestecuri chimice. Cei mai avansaţi dintre ei au atins, până la urmă, înţelepciunea că „viaţa veşnică” se referă la reunirea cu Dumnezeu în spirit. Eternitatea poate fi găsită în transa extatică divină, oricât ar părea de paradoxal.

Deci, în Geneza sumeriano-iudaică, grija lui „Dumnezeu” era ca omul să nu atingă nemurirea... Oare l-a alungat pe Adam ca să nu se ilumineze spiritual, să nu îşi regăsească esenţa sa divină?! O asemenea interpretare ar converge cu absurdul interdicţiei anterioare şi ne face să ne cutremurăm de grozăvia Creatorului...

Ne mirăm şi ne înfiorăm doar pentru că gândim creştineşte. Dacă am gândi ca iudeii, ni s-ar părea foarte logic.

În religia mozaică, Diavolul este colaboratorul, slujitorul fidel al lui Dumnezeu. El are misiunea de a-i testa pe oameni. (sursa[38]). Nu ar părea deloc absurd ca însuşi Diavolul, reprezentant al Divinităţii, să-i fi izgonit pe Adam şi Eva. Ajuns să comande, Diavolul le-a cerut bieţilor oameni nişte aberaţii (din punct de vedere creştin actual). Când ei nu le-au respectat, i-a pedepsit urât, chipurile, fiindcă *„nesocotiseră poruncile lui Dumnezeu*”.

Vi se pare o exagerare sau un haos religios?! Dar aşa vedeau lucrurile oamenii acum peste 3000 de ani. Gândirea lor nu avea rafinamentul nostru... Şi acesta a fost abia începutul. În următoarele cărţi din Vechiul Testament, Dumnezeu este înfăţişat deseori ca un zeu gelos şi răzbunător, cum numai Diavolul este. Ambiguitatea a persistat până la venirea lui Isus, care a lămurit o dată pentru totdeauna că **Dumnezeu-Tatăl este numai Iubire**... Dumnezeu nu poate fi rău nici măcar când este mâhnit de copiii Săi neascultători.

Să avem şi noi îndurare pentru gândirea iudeilor de acum 3 milenii, să nu-i judecăm prea dur! Poate că aveau scuze istorice. **Inversarea rolului unei zeităţi sau ambiguitatea lui** era un fenomen deseori întâlnit la întâlnirea dintre culturi. Iată, de exemplu:

- ***Asuras***, îngerii din mazdeism (sau *ahuras*) au căpătat în hinduism sensul de demoni.

- ***Anunnaki*** este un grup de zeităţi în culturile vechii Mesopotamii (sumeriană, akkadiană, asiriană şi babiloniană) care erau consideraţi la un moment dat îngeri, iar apoi zeităţi ale lumilor subpământene, infernale. (sursa[39])

---

[38] https://ro.wikipedia.org/wiki/Diavol

[39] https://ro.wikipedia.org/wiki/Anunnaki

- ***Elohim*** din Geneza biblică, cuvânt-cheie tradus în limba greacă prin Theos („Dumnezeu"), este un titlu de onoare în iudaism, care în Vechiul Testament are mai multe interpretări: Dumnezeu cel adevărat, zei, zeiţe, îngeri, conducători umani. (sursa[40])

Din perspectiva noastră, cartea Genezei a fost formată prin alăturarea a două mituri sumeriene: 1) cel al Creaţiei şi 2) cel al alungării din Eden. Personajul principal Elohim-Creatorul nu se potriveşte însă deloc cu Elohim-Izgonitorul Evei şi al lui Adam. Pur şi simplu, sunt doi zei diferiţi, dar numiţi la fel. A fost un import cultural distorsionat.

Din cauza unor slăbiciuni teoretice de acest fel, religia a pierdut constant teren în faţa ateismului „raţionalist". Ce poate fi mai uşor de speculat în defavoarea credinţei decât aranjamentul din culise, **„blatul" dintre Dumnezeu şi Diavol**?! Nu doar că Dumnezeu permite răul, ci chiar îl încurajează?! Măi să fie...! Încet, încet se pierd şi se rătăcesc tot mai multe suflete care ar fi putut fi binecuvântate cu credinţa în Fiinţa absolută şi ajutorul angelic...

Poveştile absurde, decretate ca dogme de neatins, au indus confuzii majore, inclusiv în gândirea creştină. Nu aţi auzit preoţi sau călugări reluând teza iudaică: *Dumnezeu ne dă suferinţe ca să ne încerce credinţa?!* Credinţa e mai importantă decât durerea omului?! Credinţa e o valoare absolută?! Cercetarea inteligentă nu mai contează?!... Ar avea mai mult sens dacă, în loc de „încercarea credinţei", s-ar spune „evoluţie spirituală" (dar am ieşi din paradigma iudeo-creştină)...

Păi, dacă suferinţele sunt de la Dumnezeu, de ce să-l mai acuzăm pe Diavol?! De aia, când dau de suferinţă, oamenii îl blesteamă pe Dumnezeu, care „i-a dus în ispită"... Că aşa scrie în Biblie: „*Nu ne* ***duce*** *pre noi în ispită...*". Prea puţini oameni ai Bisericii au curajul să atragă atenţia că trebuie să spunem „nu ne **lăsa (să cădem)** în ispită" sau „nu ne **lăsa (fără ajutor)** în ispită"! Vedeţi, dar, cum până şi rugăciunea împărătească a fost îndeajuns de grav schilodită în Scriptură?! Doamne, ajută-ne în ignoranţa şi naivitatea noastră, că prea luăm de bune toate inepţiile!

Este cu totul altceva să admitem că suferinţele şi duşmanii ne ajută să ne cunoaştem mai bine, să ne învingem neputinţele, să ne dezvoltăm şi să ne tonificăm – precum un medicament amar sau un exerciţiu dificil. Durerea poate avea şi o parte pozitivă. De exemplu, necazurile altor semeni ne pot face să ne apreciem viaţa mai mult. Sau, un accident de sănătate ne poate face să ne reevaluăm priorităţile în viaţă, în favoarea celor spirituale...

[40] http://www.hebrew-streams.org/works/monotheism/context-elohim.html

Aşa se explică ce i-a transmis lui Sundar Singh însuşi spiritul lui Isus:

„Şi, deşi această stare de păcat a ajuns să existe atât în oameni, cât şi în Satana, Dumnezeu, prin atotputernicia Sa, a dat acestei stări un aspect nou, astfel încât, chiar şi din ea, El a obţinut rezultatele cele mai nobile.” (citat din „La picioarele Maestrului”, capitolul „Apariţia păcatului”)

Abia de curând - în termeni cosmologici, de câteva zeci de mii de ani - Lucifer profită de creaturi ca să batjocorească Planul Divin, iar provocările pe care trebuie să le învingă omul sunt cu mult mai riscante şi dramatice, uneori chiar fatale din punct de vedere spiritual. Dar răsplata pentru învingerea obstacolelor terestre este foarte mare, accelerând enorm creşterea în rang spiritual şi sporind beneficiile de după trecerea în lumea drepţilor.

Ambiguităţile teologice domneau încă din timpul sumerienilor, în miturile şi ideile lor primitive. Mozaicii au fost, şi ei, timp de secole şi milenii, confuzi cu privire la Diavol şi Dumnezeu. Isus a venit ca un fulger şi a despărţit apele: „***Nu poţi sluji pe Dumnezeu şi pe Mamona în acelaşi timp***”. Diavolul este duşmanul Divinităţii.

Acesta a fost rolul fundamental al lui Isus, apărut în mijlocul iudaismului dogmatic ca un copac verde în deşert. De aceea L-au şi ucis „după lege” marii preoţi, fiindcă Diavolul nu dorea să fie deconspirat şi umilit. El îi inspirase pe preoţii iudei să dea decrete religioase drastice, ca nimeni să nu vorbească în numele lui Dumnezeu. Să nu aducă clarificări, lumina să nu alunge întunericul... Şi totuşi, mereu s-a găsit câte un profet „nebun după Dumnezeu” care să înfrunte formalismul şi dogmele religioase...

CONCLUZII (1)

Din această nouă viziune asupra mitului despre Adam şi Eva rezultă concluzii cu impact major:

Alungarea omului din Eden (simbolul paradisului sau păcii interioare) nu e cauzată de „neascultarea poruncilor lui Dumnezeu”, ci este manevra vicleană a lui Lucifer, duşmanul Divinităţii Creatoare. Aceasta converge cu ideile religioase actuale şi rezolvă absurdul situaţiei în care Dumnezeu ar pedepsi cunoaşterea şi atitudinea morală.

Dispare şi ideea de „păcat primordial”, pe care ar trebui să îl suportăm cu toţii, ca urmaşi ai lui Adam şi ai Evei. Greşelile omeneşti pot fi numite „păcate” doar când sunt susţinute de influenţe demonice, contrare legilor divine. Mai clar o spune celebrul adagiu latin „Errare humanum este, perseverare diabolicum”. Ca simpli oameni, Adam şi Eva nu puteau face decât erori limitate, nicidecum un Păcat de dimensiuni cosmice, care să cutremure istoria şi neamurile...

În schimb, conceptul spirito-ştiinţific de KARMĂ ne scuteşte de penibilul dezbaterilor teologice sterile. Karma individuală-spirituală şi colectivă-socială explică mult mai raţional efectele păcatelor strămoşilor (spirituali şi genetici) asupra urmaşilor.

CĂDEREA ÎN INFERN

Lucifer a avut, probabil, un rol important în geneza omenirii, altfel nu ar fi primit rolul Dumnezeului-Creator în miturile timpurii şi nu ar fi fost încă omagiat de unii adepţi ca şi „conducător al lumii pământene”. *Dar care să fi fost acest rol?*

Este clar că necazurile oamenilor au început DUPĂ căderea luciferică, provocată de orgoliul său nemăsurat. *Ce sau cine anume a declanşat orgoliul lui Lucifer, care nu existase înainte?*

Iată un **scenariu ce rezolvă aceste dileme teologice**, inspirat din spusele spiritului lui Isus din cartea lui Sundar Singh „La picioarele Maestrului” şi din „Mesajul de la Domnul Isus (21 nov 2014)” din site-ul noul-ierusalim.ro[41].

Revolta lui Lucifer a avut legătură cu oamenii

CREAŢIA

Din miturile sumero-babiloniene aflăm că, indiferent că erau numiţi Anunnaki sau Igigi, se recunoşteau două tipuri de zei (spirite) cu roluri diferite. Cei cu vibraţie mai joasă (destinaţi pământului), deşi la început erau subordonaţi celor din Ceruri, s-au revoltat (cum a făcut şi Lucifer în iudaism). (sursa[49])

Îngerii pământului, numiţi mai târziu „luciferici”, au muncit, probabil, ca orice îngeri supuşi Divinităţii, la formarea planetei şi a speciilor de animale. Mai mult, aveau o misiune importantă la apariţia lui *homo sapiens*. Erau însărcinaţi de Divinitate să îl sprijine în a se adapta la condiţiile naturale de trai.

Primii oameni aveau nevoie de mult ajutor, fiindcă nu moşteniseră nicio ştiinţă de nicăieri. Omul de Neanderthal tocmai se sfârşea într-o fundătură evolutivă, după sute de mii de ani de vieţuire pe Terra... Trebuiau să construiască prima civilizaţie autentică. De aceea, îngerii pământului îi asistau îndeaproape: oamenii gândeau ceva şi spiritele grosiere le materializau gândul, prin magie, dar le ofereau şi sfaturi

[41] http://noul-ierusalim.ro/index1.php?pg=look&cheie=1239

telepatice folositoare. Aceasta a fost faza iniţială de conlucrare paşnică, reciproc avantajoasă.

Magia era reală. Chiar şi în zilele noastre, putem vedea în spectacole nu doar iluzionism ieftin, ci şi acte magice perfecte, dar numai cu rol de amuzament sau demonstraţie. Deşi magia este reală, numerele pot fi numite „iluzii", pentru că efectul lor durează doar câteva minute şi nu schimbă cu nimic viaţa materială a spectatorilor sau a omenirii.

Dacă un asemenea proiect divin ar fi continuat, ar fi împiedicat apariţia suferinţelor pământenilor de astăzi şi le-ar fi asigurat o evoluţie plăcută, spre desăvârşirea lor spirituală şi îndeplinirea planurilor cosmice rezervate omenirii. Oh, în ce lume minunată am fi trăit cu toţii, pe placul bunului Dumnezeu...!

Dar nu a fost să fie aşa.

CĂDEREA

În religia mazdeeană (zoroastrismul), acţiunea nefastă a demonilor se poate observa limpede în actul creaţiei. Perfectă la început, fiind opera lui Ahura Mazda (Ormuzd) – Dumnezeul Suprem –, creaţia este infuzată apoi de o contracreaţie: boala, suferinţa, imperfecţiunea sunt elemente aduse în lume de Angra Mainyu (Ahriman) – Diavolul. Acest amestec provoacă un permanent conflict între bine şi rău, între întuneric şi lumină. (sursa[42])

Îngerii pământului trebuiau să se subordoneze ordinelor îngerilor superiori, ca şi dorinţelor oamenilor. Totuşi, la un moment dat, nu au mai vrut să fie la cheremul oamenilor ignoranţi, cu dorinţe nestăpânite, şi au început să-i păcălească, să nu-i mai ajute imediat, cum ar fi fost obligaţi de etica şi misiunea lor divină.

Coranul explică în sura a VII (10 – 17) că Iblis (diavolul) nu a vrut să se închine lui Adam, replicând: „Eu sunt mai bun decât el, căci pe mine m-ai făcut din foc, iar pe acela din lut".

Când îngerii superiori s-au supărat pentru problemele apărute în viaţa pământenilor, s-au iscat polemici şi viziuni total diferite. Îngerii luciferici se credeau mai îndreptăţiţi, mai aproape să ofere soluţii decât îngerii din preajma lui Dumnezeu. Aşa a apărut **mândria luciferică**.

(Presupunem că orgoliul a apărut în cugetul unor fiinţe spirituale doar prin contagiune cu planul terestru. În planurile subtile, foarte bine

42 https://ro.wikipedia.org/wiki/Zoroastrism

ordonate şi organizate, ispita rebeliunii nu exista printre îngeri, fiindcă nu puteau apare situaţii atât de critice.)

În scurt timp, s-au adunat atâtea dezastre terestre, încât Dumnezeu i-a declarat indezirabili pe îngerii independenţi, blocându-le accesul în Ceruri.

„Pentru că nu I s-a supus lui Allah, Iblis a fost exilat din paradis și numele i-a fost schimbat în Satan (Şaytan)." (Coran)

„Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele de demult, care se cheamă diavol şi satana, cel ce înşeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ şi îngerii lui au fost aruncaţi cu el." (Apocalipsa 12:9)

De atunci, lucifericii îşi urmează propria gândire, pretins autonomă, dar care zgârie Marea Armonie a Universului. De atunci, batjocoresc făptura umană - „cauza" neînţelegerii şi conflictului. De atunci, îl urăsc pe Creatorul Suprem - „cauza" exilării în infern. De atunci, au rămas fără obiectul muncii pentru care erau potriviţi. Fiindcă nu pot sta degeaba, orice fac lucifericii, o fac cu intenţia de a se opune planurilor divine şi de a umili făptura umană, ca un gest prostesc de frondă. (Nu întâmplător, spunem despre cineva care nu poate sta liniştit că „îl muncesc dracii".)

CONCLUZII (2)

Alungarea simbolică din Eden a oamenilor (pierderea păcii sufleteşti) a fost răzbunarea lui Lucifer faţă de izgonirea cetei sale dintre îngerii Domnului. Dacă ducem pe umeri vreun „păcat originar", acela e păcatul lui Lucifer, nu al lui Adam şi Eva...!

Influenţa demonilor a crescut treptat asupra oamenilor. De la ei au învăţat strămoşii noştri minciuna, intrigile, perversiunile, furtul şi toate patimile nestăpânite care îngreunează sufletul. Treptat, toate păcatele s-au răsfrânt asupra urmaşilor şi s-au acumulat, prin legea karmei şi efectul de avalanşă. Astăzi atmosfera psihică a planetei este foarte poluată cu gânduri toxice. Tocmai din aceste energii psihice grosiere îşi trag forţa entităţile malefice. Cercul s-a închis.

Starea de fapt a omenirii este jalnică. Conducătorii lumii folosesc aproape numai strategii şi tactici luciferice, cu mici excepţii. Gândirea oamenilor este pervertită, iar modelele de înţelepciune divină nu sunt admirate şi urmate, decât anemic. Apelul la vrăji şi blesteme este obişnuit printre oamenii simpli. Au apărut chiar religii şi organizaţii sataniste, pentru oamenii sofisticaţi.

Cauza este una singură. Restul sunt anexe şi contexte. Temelia oricărei soluţii este lepădarea de Satan...

Mă unesc cu Dumnezeu!
Mă unesc cu Dumnezeu!
Mă unesc cu Dumnezeu!

Răzvan Alexandru Petre,
10 iulie 2015

POEM

Noaptea, ciobanii de pe Calea Laptelui
Adună stelele în ţarcul gândirii,
Să nu le mănânce Luna...
Lăsaţi lampioanele nopţii
Înfipte aşa pe cupola Cerului,
Ciobani rătăciţi pe Calea Laptelui! (R.P.)

EȘTI CREDINCIOS ?

Motto: Credințele sunt atât de răspândite în lume, fiindcă oamenii se tem mai mult de necunoscut decât se tem de neadevăr.

Capitole:

Ești credincios?

Întrebarea, aparent banală, necesită un răspuns nuanțat. Există trei forme de credință religioasă. Poți fi credincios într-un fel și necredincios în celelalte două feluri. Sau poți fi credincios în două feluri și necredincios în al treilea fel.

Cele trei forme de credință religioasă sunt: 1) Credința morală; 2) Credința dogmatică și ritualistă; 3) Credința în miracole.

Mai adăugăm și **credința în propriile forțe**, dar ea nu intră în zona religiei, ci a psihologiei. Unii ar putea spune că omul este o manifestare divină, așa că încrederea în sine ar avea și ea un conținut spiritual. Pentru analiza de față, o lăsăm de-o parte, deși este cea mai importantă pentru supraviețuire și progres. Nu poți fi un om spiritual dacă nu ai credință în tine. Factorii exteriori te pot dezamăgi.

Estimăm că majoritatea românilor au următorul profil religios:

- Credință morală 99% (cu toții aderăm teoretic, prin educație, la regulile morale, chiar și ateii);

- Credință doctrinară 50% (astăzi nu mai credem toate poveștile biblice);

- Credință în miracole 25% (prezentă mai ales atunci când identificăm minunile cu speranța).

1. CREDINȚA MORALĂ

Toate religiile pun la bază reguli morale, inspirate de Zeii sau Zeul Suprem. Cele trei mari religii monoteiste (iudaismul, creştinismul şi

islamul) au un fond comun de reguli morale: să fii cinstit, să nu minți, să îți ajuți aproapele etc. Creştinismul a amendat una din regulile vechi şi anume obligaţia morală de a te răzbuna. Creştinul, spre deosebire de ceilalţi, ştie să ierte. Prin asta, creştinismul se poate considera superior moral celorlalte religii intolerante și trebuie susținut ferm, dar și cu iubire.

Credinţa morală este pilonul central care defineşte cultura şi civilizaţia din care facem parte. Este dificil să se amestece culturi diferite. Uitaţi-vă cum nu reuşesc şi nici nu vor să se integreze musulmanii în societatea occidentală! Ştiaţi că aceştia, când sunt nemulţumiţi de ceva, sunt educaţi să se comporte agresiv, să caute un ţap ispăşitor în afară, nu să se autoanalizeze? Paradoxal, există și un revers pozitiv: în societățile islamice depresia este rar întâlnită. Totuși, Europa a fost construită pe temelia valorilor creştine, evident superioare mentalităţilor tribale.

Întrebarea „Eşti credincios?" nu se referă la moralitate, fiindcă ar suna ca o jignire. Cu toţii ne considerăm morali, cel puţin declarativ.

2. CREDINȚA DOGMATICĂ ȘI RITUALISTĂ

Creştinismul are multe culte şi denominaţiuni. Toate au aceeași credinţă morală. Diferă prin unele puncte doctrinare. De-a lungul timpului, după fiecare trezire spirituală şi invenţie dogmatică sau ritualică, s-a înfiinţat un nou cult. Astăzi protestantismul şi evanghelismul numără zeci de denominaţiuni.

Orice credinţă pleacă de la un adevăr. Dar cum adevărul are multe faţete, la un moment dat este contestat, apar facţiuni şi aşa-zise erezii, reforme, fronde. Parcă „cineva" ar dori să umple o bancă de date cu tot felul de experimente socio-spirituale, până la epuizarea tuturor posibilităţilor.

Prin urmare, dogma şi ritualul sunt aspecte care separă cultele şi sectele din cadrul aceleiaşi religii. Mişcarea ecumenică se sprijină pe ceea ce ne uneşte ca creştini, în primul rând **credinţa morală**. Diferenţele doctrinare sunt parfum pentru clerici, dar poporul credincios nu e interesat de chiţibuşurile teologice.

De exemplu, disputa care a separat acum 1000 de ani biserica ortodoxă de cea catolică se numeşte „Filioque". Teologii apuseni spuneau că Duhul Sfânt purcede de la Tatăl şi Fiul, iar cei răsăriteni că purcede numai de la Tatăl. Este un exemplu de falsă dilemă şi cum nu vedem pădurea din cauza copacilor.

DOGMELE VETUSTE SE CER REFORMATE

Nu toți oamenii pot crede dogmele religioase, unii sunt mai sceptici. Își pot găsi totuși alte căi de apropiere de Spirit, prin cercetare, prin artă, prin altruism etc.

„Asociațiile bisericești liber-gânditoare din Olanda lasă loc întrebărilor critice și fiecare tradiție sau dogmă religioasă poate fi pusă la îndoială. Libera gândire este opusul ortodoxiei religioase, în care se respectă cu strictețe tradiții și dogme vechi.” (sursa[43])

Oare, dacă Biserica și-ar reformula tradiția, predicând, de exemplu, că nașterea pruncului Isus din fecioară este doar un simbol al neprihănirii sufletești, credincioșii nu o vor mai adora pe Maica Domnului?! Nu s-ar schimba nimic pentru aceștia. În schimb, se vor apropia de Biserică mai mulți intelectuali. Mitul „imaculatei concepții” a lui Isus nu a fost decât o strădanie a primilor teologi de a ocoli misoginismul oficial, care nu putea accepta că o femeie poate fi sfințită.

Sunt de acord că religiile au nevoie de miracole. Dar unele reale, cu doi sau mai mulți martori, nu minuni închipuite. Deunăzi, o clarvăzătoare abera la o televiziune că ea „a văzut” cum pruncul Isus „a ieșit instantaneu din burta Fecioarei, nu pe cale naturală”. Desigur că această afirmație a trezit imediat o reacție furibundă a unui teolog, numind-o „sminteală”. Dar oare nu este același tip de credință oarbă din care se hrănește atât dogma, cât și evlavia populară?! Fără să vrea, femeia i-a pus oglinda în fața teologului, arătându-i unde se poate ajunge prin credulitatea religioasă, întreținută chiar de Biserică.

Lumea are probleme tot mai grave, iar oamenii au nevoie să spere în existența și sprijinul Inteligențelor invizibile binevoitoare. Biserica trebuie să-și facă un examen de conștiință, căci se pierd tot mai mulți credincioși din cauza lehamitei de abuzurile și corupția unor clerici, dar și pentru că însăși doctrina nu este deloc „seducătoare” pentru mințile sănătoase. Minciunile și absurditățile „tradiției” nu mai pot susține moralul poporului la greu, e nevoie de o adaptare și modernizare înțeleaptă.

[43] https://en.wikipedia.org/wiki/Protestantism

3. CREDINȚA ÎN MIRACOLE

Ce este un miracol? Fundamental, este ceva ce contrazice cunoașterea comună a legilor naturii. Se spune că sfidează explicațiile științifice. Cert este că miracolul produce în noi uimire și o transformare psihologică (mai mult sau mai puțin durabilă).

Miracolul stă la baza credinței religioase. Nu morala, nu dogma. Morala și dogma profită de efectul spectaculos. Fără minuni apărute din când în când, credința religioasă își pierde fiorul, rămânând o imitație, o rutină. De aceea, Dumnezeu trimite periodic spirite luminate care să ne scoată din amorțeala simțurilor. Un astfel de exemplu a fost **Îngerul Arsenie Boca**, a cărui lucrare spirituală încă acționează puternic în poporul român. Tot de aceea, Dumnezeu ne dă semne și ne vorbește mereu prin sfinți, clarvăzători, profeți, mediumi.

Magicienii de spectacol fac și ei miracole, dar urmăresc, în general, doar profit material, faimă și putere. Există însă și carismatici care înființează secte religioase profitând de mintea slabă a majorității adepților. Cei strânși în jurul lor sunt și ei credincioși, dar nu ai unei religii tradiționale.

SFÂNTA TREIME A CREDINȚELOR

Putem pune în relație cele trei tipuri de credință cu Treimea creștină.

Credința morală ar corespunde lui Dumnezeu-Tatăl, Supremul Creator. Regulile morale provin din legile cosmice pe baza cărora funcționează Universul. Înțelepții ne garantează că există o cosmo-etică, din care s-au desprins și „poruncile” divine adresate oamenilor. Desigur, unii le-au cam încurcat, din motive egoiste. Dar, până la urmă, timpul le repară pe toate.

Credința morală este un factor de coagulare, de unificare.

Credința dogmatică și ritualistă ar corespunde Fiului. Să nu uităm că există trimiși ai Divinității în toate religiile, nu doar în creștinism. Fiecare profet, avatar sau înțelept și-a inspirat adepții să înțeleagă spiritualitatea într-un mod specific, să prezinte realitatea suprafizică într-o anumită lumină, să se sprijine pe ritualuri adaptate perioadei istorice și zonei geografice respective.

Acest tip de credință este un factor de diferențiere, de individualizare.

Credința în miracole ar corespunde Duhului Sfânt. Corelația este evidentă. Duhul Sfânt este cel care produce miracolele în credința creștină. Acesta este factorul de reînnoire periodică, de transformare şi adaptare la noile vremuri a vechii credinţe. Toate religiile se învechesc cu timpul. Ele sunt revigorate prin aportul unor învăţaţi, maeştri, profeţi, iluminaţi care au primit inspiraţia Duhului Sfânt.

DUHUL SFÂNT ACȚIONEAZĂ AZI ȘI MEREU

Ce este Duhul Sfânt? Numiți-l la plural, „Duhurile Sfinte", și e clar despre cine vorbim. Sunt mai multe „persoane" sau entităţi invizibile: îngeri sau spirite superioare. Ele acţionează asupra materiei fizice, ca și asupra psihicului uman, și produc fenomenele „supranaturale".

De ce și când o fac, este o altă discuție. Poate că o fac strict în cadrul unei congregaţii religioase, pentru a întări credința, sau poate cu alte scopuri. Pe multe dintre ele nici nu le bănuim ori nici nu ni le putem închipui. De aceea, miracolul este o taină, indiferent unde și de ce se produce. Trebuie să-l tratăm cu respect, chiar dacă ne contrazice propria credință sau o promovează pe a altora.

Dar există și reversul medaliei. Credincioșii simpli pun pe seama „Duhului Sfânt" toate fenomenele misterioase. Asta le și reproșează clericii, care nu mai contenesc cu sudalmele la adresa parapsihologiei. Pentru preoți, sunt de la „necuratul" și bioenergia, și spiritismul, și hipnoza, și vrăjitoria, și psihologia – da, și psihologia ! - și multe altele, de-a valma. În viziunea lor, toate formează o mare conspirație împotriva drept-credincioșilor. Asta este o reacție nevrotică a preoților ortodocși, nu una științifică. Biserica a decis să simplifice totul, pentru omul simplu și ignorant. Se adresează astfel unui public-țintă comun cu al tabloidelor. Iar rezultatele se văd: în loc de credincioși, se înconjoară de creduli.

NOUA RENAȘTERE APOSTOLICĂ

Un fenomen aparte în peisajul creștin contemporan se numește **NAR (New Apostolic Revival)**, un fenomen religios ce iradiază din Statele Unite, California, orașul Redding, biserica Bethel. Bill Johnson este pastorul care a inaugurat un nou mod de a înțelege credința creștină. Și anume înfăptuirea de miracole. Desigur, există precursori în mișcarea ***penticostală*** („tremuricii") și ***carismatică*** din secolul XX. Acum însă se petrec miracole în serie la o scară mai mare. Deși tradiționaliștilor creștini le pare neverosimil și chiar blasfemic (unii spun că la Bethel lucrează diavolul), zeci de tineri fac miracole zilnic. Pentru a vă convinge, vizionați filmul „*Degetul lui Dumnezeu*", publicat de noi în pagina cu documentare spirituale.

Eu cred că există un țel divin în această lucrare. Vindecările miraculoase, darurile spirituale sau scoaterea de demoni nu sunt un scop în sine, ci purificarea morală ce le urmează. Nici Isus din Nazaret nu a rezolvat problema demonilor sau a bolilor. Aceste minuni au rolul de a

întări până la consistența betonului credința comunității în puterea lui Dumnezeu. Dar nici acesta nu este scopul final.

Ultima și cea mai dificilă etapă a credinței creştine nu sunt miracolele (care oricum nu sunt realizate de om), ci transformarea lăuntrică autentică, aducerea ființei la o puritate desăvârșită. Omul astfel îmbunătățit **nu va mai păcătui**, dar nu pentru că așa i se impune prin dogmă, ci pentru că ființa sa se purifică într-atât, încât respinge păcatul în mod instinctiv. Acesta e supremul miracol divin, care nu se poate însă lipsi de munca spirituală și de voința noastră! Numai energia venită de la Dumnezeu ne poate desăvârși psihologic și comportamental. Nu-i ăsta cel mai mare miracol, într-o lume plină de păcate?!

Spuneam mai devreme că încrederea în propriile forțe este cea mai importantă. Dar dacă omul nu are o aură sfântă care să-l ferească de orice ispită demonică, el va fi orbit de egoism. Încrederea în sine poate fi uşor pervertită de orgoliul luciferic.

La biserica Bethel se petrece un experiment umano-angelic ce merită a fi urmărit... Promotorul noii treziri spirituale în România este Iosif Țon (recomand broșura sa „Puncte de cotitură în istoria creştinismului”[44]). Venerabilul octogenar manifestă un idealism mai acerb decât mulți tineri pentru reformarea întregii societăți (conform invocației cristice „Vie/Să vină Împărăția Ta!”).

Domnia sa a ajuns la concluzia că scopul esențial al religiei este manifestarea Bunătății în oameni și în lume, iar singura problemă a omenirii este cum să scape de influența lui Satan. Restul sunt detalii.

Subscriu la acest crez simplu și adevărat. Motivațiile personale pentru care oamenii pun în practică regulile religioase sunt fie promisiuni ce vor fi împlinite post-mortem, fie stări de conștiință modificate care îi distanțează de nenorocirea lumii, fie influența unor mari personalități, fie autotransfigurarea într-un ales al Cerului, dar pot fi și alte motivații, mai mult sau mai puțin meschine. Eu consider că acestea sunt „detaliile” pentru care nu merită să ne certăm, ci să ne focalizăm asupra rezultatelor benefice.

Contează dorința generoasă de a răspândi Bunătatea – și neapărat sub inspirația Divină! Doctrinele, părerile, emoțiile, credințele, trăirile personale sunt chestiuni discutabile și, dintr-o perspectivă cosmico-divină, iluzorii... Ele au rolul de a convinge omul – o ființă atât de limitată în puteri, cunoaștere, gândire și durată de viață, ducând în spate o istorie multimilenară plină de violență – că ar fi

[44] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBVU1ha0JMa1BQZlk/view?usp=sharing

realmente spre fericirea tuturor ca pe planetă să fie întronată Bunătatea, Compasiunea, Noblețea, Dreptatea și toate frumusețile morale. Oricât ar părea de absurd, majoritatea oamenilor consideră că aceasta este o utopie... Tu ce crezi?

Ești credincios?

Răzvan Alexandru Petre,
28 decembrie 2015

SENSUL SACRIFICIULUI CRISTIC

Motto:

«Crucificarea este un sacrificiu, o jertfă? Nu. Hristos desfiinţează jertfele. El spune: „Duceţi-vă şi învăţaţi ce înseamnă: MILĂ voiesc, iar nu JERTFĂ". Crucificarea nu este „jertfire", ci punere în brazdă: este darul pâinii. [...] El le-a zis discipolilor: „Sămânţa care nu moare sub brazdă nu dă pâine..." Aşadar, el nu se sacrifică, ci el rodeşte.» (Vasile Andru în „Terapia destinului")

Secţiuni şi capitole:

1

SACRIFICAREA PROPRIULUI COPIL – TEST DE CREDINŢĂ?

Patriarhul Abraham (sau Avraam) este figura centrală comună celor trei religii monoteiste (iudaism, creştinism, islamism) şi serveşte ca exemplu de credinţă în creştinism. În Geneza 22:1-14 se relatează că „Dumnezeu" i-a ordonat acestuia să-l sacrifice ritualic pe Isaac, copilul drag. Însă, exact când era pe punctul de săvârşi jertfa, Avraam a fost

împiedicat de un Înger. Dogma creştină susţine că Dumnezeu l-ar fi testat pe Avraam. Era el gata să-şi omoare chiar propriul fiu pentru a asculta porunca Divină?

Sacrificarea lui Isaac, tablou de Caravaggio (1603)

Totuşi, majoritatea rabinilor afirmă răspicat că nu poate fi vorba de aşa ceva. Cum ar fi putut ordona Dumnezeu un aşa revoltător lucru?! ne întrebăm şi noi. Faptul este supus dezbaterii în toate cele trei religii monoteiste. Au apărut tot felul de ipoteze fanteziste care încearcă să explice grozăvia actului sacrificial. (amănunte[45])

Vă prezint şi opinia mea, considerând că ce se scrie în Biblie despre acest caz este verosimil.

În vremurile trecute, sacrificarea copiilor era obişnuită peste tot în lume, din Cartagina, Fenicia, Orientul Apropiat (inclusiv Babilonul), Arabia preislamică până în America precolumbiană şi Africa (chiar şi în prezent). Se credea că, cu cât obiectul sacrificiului era mai important pentru el, cu atât omul religios era mai ascultat de zei. (amănunte[46])

De pildă, în culturile precolumbiene, preoţii îşi sacrificau proprii copii pentru binele comunităţii pe care o aveau sub tutela spirituală. Era metoda supremă pentru îmbunarea cruzilor zei, ce îi pedepseau deseori cu cataclisme naturale.

Iată deci că gestul lui Avraam a fost expresia unui arhetip din inconştientul colectiv al omenirii: **sacrificarea propriului copil pentru interesele comunităţii**. Sună groaznic pentru noi dar, în acele vremuri, nu era de mirare că Avraam a pornit cumplitul sacrificiu, ci dimpotrivă, surpriza este că Dumnezeu a intervenit ca să-l prevină.

---

[45] https://en.wikipedia.org/wiki/Binding_of_Isaac

[46] https://en.wikipedia.org/wiki/Child_sacrifice

Acum, cine l-a pus pe Avraam să-şi ucidă copilul? Textul spune că Dumnezeu. Eu opinez că Avraam a auzit o voce în creier, vocea unui demon care s-a dat drept „Dumnezeu”. Oare câţi semeni de-ai noştri nu aud voci în creier?! Avraam era credul, ca mulţi dintre noi. Nu s-a îndoit că îi vorbeşte Dumnezeu şi i-a urmat porunca ciudată.

Dar Avraam era şi norocos. Un Înger dumnezeiesc a intervenit ferm, tot clarauditiv, şi a contramandat ordinul. Biblia face diferenţa clară între prima voce, „Dumnezeu”, şi a doua, Îngerul ce vorbea tot în numele Domnului.

Iar pentru ca Avraam să nu-şi piardă încrederea în ce auzea cu creierul, Îngerul a improvizat o explicaţie: „Acum ştiu că te temi de Dumnezeu, şi pentru Mine n-ai cruţat nici pe singurul fiu al tău.” (Geneza 22:12). Chipurile, fusese o probă de credinţă, nu o înşelare demonică...

Din faptul că a intervenit abia în ultima clipă, deducem că avusese loc o luptă grea între demon şi Înger. Cu un efort suprem, Îngerul a cucerit canalul telepatic şi a oprit masacrul. De acum înainte, Avraam va primi numai învăţături bune şi frumoase! Înseamnă că era un om preţios.

Ce bine ar fi ca toţi posedaţii de draci să aibă norocul lui Avraam! Şi, ca toţi cei care aud voci în minte să discearnă între glasurile îngerilor şi cele ale unor spirite neserioase!

Concluzia este clară: sacrificarea propriului copil este inspirată de diavol; nu putea fi niciodată un test de credinţă în Dumnezeu. Mai e loc de îndoială?!

*Dar atunci de ce **creştinismul laudă pilda lui Avraam**???*

Pe de o parte, ca să încurajeze credulitatea oarbă, prin care masele să poată fi uşor manipulate de preoţi. Pe de altă parte, mai este o legătură care îmi dă fiori...

Cunoaştem cu toţii dogma centrală a teologiei creştine: Dumnezeu mântuieşte oamenii mulţumită sacrificării Fiul Său, Isus Cristos. Cu alte cuvinte, fapta abominabilă, neterminată de Avraam, este împlinită până la ultima consecinţă de Dumnezeu-Tatăl! Teologii invocă exemplul hotărârii lui Avraam şi supunerii lui Isaac, ca să acceptăm mai uşor că şi Fiul lui Dumnezeu este sacrificat cu aprobarea Tatălui (sau chiar din intenţia Lui!). „**Dumnezeu şi-a trimis Fiul ca să sufere şi să moară** din iubire pentru noi”, se spune în toate scrierile creştine.

Dar, omeneşte vorbind, Dumnezeu, care este numai Iubire şi Înţelepciune, poate să-şi lase Fiul să fie ucis în mod atroce?! Nu era şi nu este El atotputernic?!...

2

CELĂLALT SACRIFICIU CRISTIC

Să privim acum sacrificiul cristic dintr-o perspectivă mai concretă.

Isus s-a jertfit prin însăşi **naşterea** sa printre păcătoşi, ştiindu-se că urma să scoată din împietrirea sufletului mari mulţimi de oameni. Sacrificiul Său a fost unul ascetic şi misionar, care a durat zeci de ani şi s-a înteţit în ultimii ani ai vieţii. A renunţat la orice confort pentru a călători, a se iniţia, a se desăvârşi şi a trezi conştiinţele semenilor. A riscat de multe ori în faţa mai-marilor corupţi, spunându-le adevărul crud în faţă sau nefăcându-le jocul. A depus un efort mistic inimaginabil pentru a curăţa de impurităţi atmosfera psihică a Pământului.

Pe lângă citirea Evangheliilor, vă recomand spre vizionare şi documentarul „*Isus în India*" (Jesus in India).

Uciderea Sa era previzibilă **în urma acţiunii spirituale intense** cu care trezise conştiinţele israeliţilor. Se ştia în Ceruri că o astfel de misiune îndrăzneaţă va fi pedepsită de forţele care se opuneau şi se opun Bunului Dumnezeu. „*Nicio faptă bună să nu rămână nepedepsită*" răsună sloganul demonilor. Iar Isus a generat o epopee de fapte bune, El însuşi sau inspirate de la El.

Isus s-a jertfit toată viaţa, răstignirea oprindu-L să-Şi continue misiunea. Moartea Sa a adus doar durere şi disperare pentru tabăra bunilor credincioşi.

Ce s-a întâmplat ulterior răstignirii (apariţiile Sale, pogorârea Duhului Sfânt, convertirea lui Saul, propovăduirea Evangheliei etc.) ţine de cu totul alt plan. Spiritul Cristic şi falangele de Spirite Bune au imaginat o **variantă de continuare** a muncii spirituale pe care Isus nu a fost lăsat să o termine dacă ar fi trăit până la bătrâneţe şi într-un loc mai puţin bântuit de draci. Nu *datorită*, ci *din cauza* uciderii premature...

Acesta este parcursul evenimentelor, mai presus de orice metafore.

CE E MÂNTUIREA

Spune dogma creştină că „Isus ne-a mântuit"...

Ce se înţelege prin mântuire, *în general*? Garanţia că, după moarte, omul va ajunge în Rai, nu în Iad. Dar e de ajuns să ducă o viaţă curată,

morală, demnă şi visul i se va împlini de la sine. Nu ne interesează aici adăugirile culturale, superstiţiile şi ritualurile îngrămădite peste esenţa eticii cosmice. Vom respecta, după puterile fiecăruia, principiile morale de bază, prezente în toate religiile, şi sufletului nostru îi va fi bine în lumea de dincolo. Dacă nu ar fi aşa, ar însemna că restul omenirii, cea necreştină, ar merge *in corpore* în Infern. Ceea ce este şi absurd, şi infirmat de mărturiile celor întorşi din moarte clinică sau dedublări astrale!

Mai putem găsi şi un sens imediat, pământesc. Mântuirea *specială* pe care Isus a adus-o sufletelor creştinilor constă în faptul că ne-a arătat calea Binelui şi a demascat Răul. Că ne întăreşte gleznele care suie scara către Dumnezeu. Dar depinde de noi să ne înălţăm cât mai sus. Trebuie să ne câştigăm rangul spiritual prin luptă duhovnicească. E dreptul nostru, efortul nostru şi bucuria de a evolua permanent. Isus nu a semnat niciun cec în alb pentru vreun viitor adept. Dar, desigur, ne ajută pe fiecare să ne purificăm şi să evoluăm, dacă dorim. Aderarea formală la un cult sau ritual creştin nu ne garantează nimic, ci doar ne poate sprijini eforturile de auto-depăşire.

HĂITUIREA FIULUI LUI DUMNEZEU

Să revedem faptele şi bănuielile rezonabile.

Isus fusese un luptător curajos care sfidase autorităţile religioase. Era un revoluţionar paşnic, dar influent. Urmărit de poliţia clericală, nu prea mai avea unde a se ascunde: aproape că fusese capturat de câteva ori. Trădarea era deja prezentă în micul grup al discipolilor. Chiar dacă ar fi reuşit să scape cumva şi de data asta, misiunea Sa publică era deja compromisă: nu mai avea cum să predice mulţimilor din Israel fără a fi descoperit şi arestat. Soarta îi era pecetluită de însăşi faptele Sale – prea bune pentru o lume atât de bicisnică. Numai câte exorcisme făcuse El, spre lauda Tatălui!... Obiectiv vorbind, nu mai putea să-şi continue misiunea sfântă pentru care se întrupase. În Ceruri, îl aştepta tronul vacant pe care îl părăsise în urmă cu 34 de ani (mai exact, 38 de ani, căci data corectă a naşterii sale o precede cu 4 ani pe cea oficial cunoscută).

În acest context, să mai ţinem cont că Isus era totuşi un om, nu un robot. Avea o personalitate puternică şi, ca orice sfânt, o mare sensibilitate sufletească. *Poate* că i se făcuse deja lehamite de nesfârşita răutate şi inerţie a oamenilor (găsim câteva lamentări ale Sale în scriptură). Şi s-a lăsat în voia evenimentelor nefaste.

Se mai ridică o chestiune. În virtutea sensibilităţii sale extreme, *poate, doar poate* că Isus a avut şi unele comportamente exagerate (de genul blestemării smochinului), necunoscute nouă. Prin suferinţele crucificării, Isus şi-a spălat toate micile păcate pe care le făcuse, vrând-nevrând. Orice om îşi face karmă prin însăşi faptul de a trăi. Pentru sufletele supuse reîncarnării, este obişnuit să moară cu păcate neispăşite şi dorinţe neîmplinite. Spre deosebire de ele, ca să se reîntoarcă în slava cerească, Spiritul cristic nu trebuia să rămână cu nici cea mai măruntă pată.

Totuşi, prea crud i-a fost supliciul! Vedeţi filmul lui Mel Gibson ca vă faceţi o mică idee despre chinurile injuste suportate de cel mai pur Om care a existat vreodată pe Pământ! Discrepanţa este şocantă şi ne stoarce lacrimile.

În spatele oamenilor care Îl vânau, se aflau interesele puternicelor spirite luciferice, manevrând intenţiile mai-marilor zilei. În lupta spirituală teribilă, Fiul lui Dumnezeu punctase numeroase victorii. Venise momentul să-şi asume acele succese, cu preţul vieţii.

Dumnezeu nu a dovedit cruzime fiindcă nu a făptuit un miracol ca să-L salveze pe omul Isus. Ar fi fost nevoie acum de un **lanţ nesfârşit de miracole**, adică de răsturnarea completă a ordinii firii. El doar a respectat legile lumii materiale. O lume plină de păcate, robită lui Lucifer. O lume în care, dacă zgândări un cuib de viespi, te poţi aştepta la înţepături dureroase, pline cu venin...

ISUS A MURIT ÎN RĂZBOI, CA UN EROU

Dacă **nu garantarea mântuirii creştinilor**, putem găsi un alt înţeles în uciderea Fiului lui Dumnezeu?

S-a spus că bunul Isus a fost o victimă a nedreptăţii. Totuşi, El şi martirii creştini, ca soldaţi ai lui Dumnezeu, au căzut în lupta cu Răul. Moartea în război poate fi eroică sau accidentală, rapidă sau chinuitoare. Dar aţi auzit vreodată vorbindu-se de soldaţi „nevinovaţi” căzuţi „pe nedrept” în bătălie?!...

Ideea este ca noi, creştinii, oricât de buni am fi, să nu ne considerăm *victime* când suferim pe nedrept! Dacă suntem cu adevărat buni, atunci creăm schimbări bune în jurul nostru chiar şi prin simpla noastră prezenţă. Consecutiv, îi deranjăm pe adepţii răului, nu puţini. Suntem nişte soldaţi ai Binelui în războiul spiritual care se dă continuu. Ne putem aştepta la lovituri neplăcute, neaşteptate şi nedrepte, chiar capitale. De ce

oamenii merituoşi nu au noroc? De ce oamenii buni sunt batjocoriţi? De ce sfinţii sunt ucişi? Poate că d'aia.

Asta înseamnă să adoptăm **mentalitatea eroului spiritual**, nu a victimei. A războinicului, nu a supusului sau sclavului. Să fim paşnici, liniştiţi, iubitori (şi toate celelalte calităţi creştine), conştienţi că acestea sunt armele noastre spirituale – deci ARME! Că aducând lumina în noi şi în lume, chinuim gândacii întunericului. Dar trebuie să facem o alegere fermă. Să nu fim căldicei, încercând să nu supărăm pe nimeni! Ci, ori cu Dumnezeu, ori cu Mamona!

"Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt; sau va ţine la unul şi va nesocoti pe celălalt; nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona." (Matei 6:24)

"Ştiu faptele tale; că nu eşti nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă eşti căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea." (Apocalipsa 3:15-16)

Ţinând cont de toate cele scrise mai sus, avem destule motive (logice, emoţionale şi spirituale) să înţelegem supunerea lui Isus în faţa morţii inevitabile. Întregul martiriu a fost CAUZAT de ceea ce cunoaştem cu toţii: mizeria umană.

Este un adevăr crud, dar cam trist. Cât a trăit, Isus s-a sacrificat uman şi mistic. Mai era cazul şi de un sacrificiu de tip magic prin moarte? Chiar aveam nevoie de calvarul Fiului Divin pentru a ne mântui? Martiriul a avut şi un SCOP?

Dogma oficială pare încurajatoare: prin moartea Sa, noi suntem mântuiţi. Dar are şi o bază reală? Să căutăm o justificare raţională a acestei credinţe, în cele de mai jos. Adevărul absolut însă numai Dumnezeu îl ştie.

3

CHEILE AUTO-SACRIFICIULUI

Toată viaţa, Isus fusese un om activ, voluntar, curajos, iar acum trebuia să se lase dus ca un miel la tăiere. Oare ce l-a convins pe Isus să nu se opună fatalităţii? A fost doar resemnare sau un ultim asalt?

Jertfa auto-asumată a lui Isus, în momentul culminant al misiunii Sale, pe care nu o mai putea continua, a fost ultimul sacrificiu, spectaculos şi impresionant, încheind multitudinea de sacrificii

personale (pe care aproape nimeni nu I le-a cunoscut şi recunoscut). În principiu, fiindcă avusese viziunea viitorului, încă avea timp să evite acea succesiune nenorocită de evenimente. Putea alege să moară mult mai târziu, de boală sau bătrâneţe, dar a preferat să se sacrifice ca un erou civilizator. Nu Dumnezeu l-a convins, ci Spiritul Său a decis singur.

Să recapitulăm punctele de vedere:

1. **Răstignirea a avut o CAUZĂ**

Unii cred că Isus ne-a oferit mântuirea prin activitatea Sa misionară, ale cărei Învăţături le păstrăm în amintire şi le punem în practică. Moartea-I cumplită doar a subliniat tragismul vieţii şi muncii Sale spirituale, a fost un simbol al sacrificiului întregii sale vieţi. Isus a fost deci un învăţător spiritual, printre alţii, dar unul de cea mai mare puritate şi putere energetică.

2. **Răstignirea a avut un SCOP**

Alţii, fundamentaliştii creştini, cred că moartea Sa a avut o putere separată, magică, prin care, efectiv, a luat păcatele oamenilor asupra Sa. Nu doar a contemporanilor Săi, ci a întregii specii umane din trecut şi viitor!

În acest ultim caz, ne întrebăm: martirii creştini au luat şi ei păcatele oamenilor asupra lor? Deloc, este răspunsul teologic.

Aici apare, evident, o contradicţie. Poziţia oficială a Bisericii este că Isus Cristos a avut o fire dublă: Fiu al lui Dumnezeu şi Fiul Omului (diafizism). Cu alte cuvinte, în El sălăşluia Spiritul şi sufletul. Care dintre cele două a suferit calvarul? Evident, omul – trup şi suflet. Spiritul divin nu poate fi pătat de patimile umane. Dar şi martirii, tot cu trupul şi sufletul au suferit. Lor de ce nu li se recunoaşte meritul luării păcatelor?

Teologii aplică aici un dublu standard: Numai unul a fost Fiul lui Dumnezeu. În limbajul fizicii moderne, Isus a fost o singularitate, care a abolit legile fizicii cunoscute. Dar, cum ştiinţa nu prea are tangenţe cu teologia, lucrurile rămân în suspensie.

Să trecem însă de această piedică a raţiunii comune...

Da, vrem să credem că, acceptându-şi moartea chinuitoare, „**Isus a luat asupra lui păcatele omenirii**”. Ce putem înţelegem prin aceasta, cu toată ştiinţa spirituală la care avem acces astăzi, după 2.000 de ani? Am găsit două posibile explicaţii diferite, chiar trei.

În **CHEIE KARMICĂ**, spunem că Isus a preluat o parte din karma oamenilor de atunci, contemporani cu El. Spălarea trecutului.

A prelua karma cuiva te obligă să suporţi o anumită suferinţă în locul aceluia. Totuşi, acest efort nu garantează că celălalt va deveni un

sfânt. Ar putea rămâne neschimbat în tiparele sale sau chiar să decadă. Este doar o şansă pe care o primeşte.

Transferul conştient de karmă de la un om la un maestru nu este însă un lucru lesne de explicat. Mult mai simplu ar fi să vorbim despre absorbţia energiilor negative. Este un fapt aproape banal să schimbăm energii bune sau rele cu semenii noştri. Asta poate simţi şi înţelege oricine.

Ca *supoziţie*, Isus s-a preschimbat într-un gen de burete uman care a absorbit enorm de multă energie negativă din oameni şi mediu. A fost intenţia expresă a Lui, DUPĂ profunda şi trista rugăciune din grădina Ghetsimani. Convingându-se că era prins într-o fundătură, a adoptat o tactică războinică sinucigaşă, pentru a produce cât mai multe pagube în rândurile inamicului. Prin urmare, a atras voluntar o imensă negativitate, curăţând astfel atmosfera psihică a locului unde se afla, dar şi a întregii planete.

Din acest motiv şi numai din acest motiv, după arestare, devenind o ţintă vie, a fost posibil să fie batjocorit şi ales ca victimă de către popor. Asta a vrut El să spună prin „Nu m-aţi fi putut atinge dacă Dumnezeu n-ar fi îngăduit”. Pierderea protecţiei divine nu a fost un act de voinţă discreţionară a lui Dumnezeu, ci realmente un auto-sacrificiu glorios, demn a fi preţuit veşnic.

Auto-transferul de energie malefică a fost posibil doar până în momentul morţii. După aceea, ţinta vie, omul Isus a dispărut, sufletul I s-a ridicat la Cer.

În **CHEIE MAGICĂ**, putem să explicăm fenomenul „luării păcatelor” altfel, prin *jertfa de protecţie*. Favorizează viitorul apropiat şi pe termen mediu.

Din vechime, oamenii au adus sacrificii importante zeilor: animale şi oameni, cu multă vărsare de sânge. Doreau astfel să-i îmbuneze, să le obţină favoruri. Pentru gândirea modernă raţional-ştiinţifică, acestea par simple superstiţii primitive. Dar magicienii negri, intermediarii zeităţilor negative, primesc şi azi încurajare să continue cu această metodă. Este deci o practică dorită de entităţile malefice, care vor ajuta vrăjitorii cu puterile lor grosiere, la schimb.

După logica magică, Isus a primit sacrificiul, ştiind că astfel va mulţumi, în parte, spiritele întunericului, care vor slăbi în putere. A fost o jertfă atipică, un auto-sacrificiu, în care şi victima, şi cel care a oferit-o era aceeaşi persoană.

Jertfa cristică a sprijinit misiunea de după „Înviere”, marcată de pogorârea Duhurilor Sfinte. Datorită ei, Cerurile s-au deschis şi au putut avea loc o serie de fenomene paranormale de o amploare nemaiîntâlnită de atunci. Toate umilinţele şi durerile fizice suportate în ultimele Sale zile au plătit „taxa de protecţie” entităţilor malefice. Acelea au fost „legate” pentru o perioadă, li s-a redus puterea, suficient pentru instaurarea noii religii.

Pentru că jertfa cristică a avut o eficienţă limitată în timp (ca orice jertfă ritualică), s-au mai adăugat încă 3 secole de martiraje creştine, care au întărit spiritual firava religie, până a devenit religia oficială a celui mai puternic imperiu.

În **CHEIE ANTROPOSOFICĂ**, preiau aici opinia lui Rudof Steiner (1906) şi reluată de Judith von Halle recent („Coborârea în straturile Pământului, pe calea antroposofică de cunoaştere” - Ed. Univers Enciclopedic Gold, 2011), care consideră Misteriul de pe Golgotha drept un Eveniment cosmic. Nu voi lua nicio poziţie pro sau contra acestor idei măreţe?! metaforice?! speculative?!

« Din iubire neţărmurită pentru neamul omenesc, Trinitatea Divină l-a trimis într-un trup uman muritor pe Dumnezeu-Fiul pentru ca El să poată pătrunde, trecând prin moarte, în imperiul Pământului. * *(vezi comentariul meu de mai jos!)*

Aşadar, misiunea Fiului divin era aceea de a-l ajuta pe om şi Pământul să evolueze în viitor într-un mod armonios, astfel încât spiritualizarea naturii umane să meargă în paralel cu spiritualizarea corpului Pământului. Faptul că această evoluţie superioară poate interveni este rezultatul Drumului de Jertfă al lui Christos. (pag. 62)

Cu cât Christos pătrunde mai adânc în corpul Pământului în timpul „Coborârii în Iad”, cu atât mai mult se apropie El de ţelul său: Învierea. În clipa în care El a atins centrul Pământului şi a străbătut toate forţele distrugerii care se agitau furioase în staturile Pământului şi, prin urmare, întreaga suferinţă sedimentată acolo, a devenit posibilă ridicarea din adâncurile Pământului a naturii umane spiritualizate. Abia aceasta este mântuirea propriu-zisă. Învierea indică totodată coborârea completă. (pag.64)

Christos coboară în Sâmbăta Mare de la răscrucea vremurilor în adâncurile Pământului până în centru pentru a sfinţi acest loc de origine a evoluţiei Pământului. Numai pe această cale, prin coborârea Principiului macrocosmic în Microcosmosul îmbrăcat în învelişuri muritoare, şi nu pe o altă cale mai directă, s-a creat posibilitatea ca evoluţia Pământului şi a omului spre spiritual să nu mai fie doar o problemă a zeilor, ci acest destin să poată fi modelat într-o mare măsură prin voinţa liberă a omului. (pag.68) »

În carte sunt descrise cele 9 planuri ale Pământului, mergând de la materia grosieră către materia cea mai spiritualizată. „Coborârea în Iad” din Sâmbăta Mare nu a fost altceva decât coborârea **omului Isus** prin aceste straturi până în miezul Pământului, pentru a le lumina, a le spiritualiza.

Cu alte cuvinte, numai un **suflet uman extrem de evoluat** putea face această operă alchimică cosmică, ce nu sta în puterea niciunui alt Spirit al Cerului (!?). Presupun că tocmai învelişurile pline de energie curată ale sufletului i-au permis lui Isus să pătrundă rapid şi puternic până în miezul planetei. În acelaşi timp, mă gândesc însă că hainele energetice trebuie oricum înlăturate, pe rând, pe măsură ce sufletul urcă în straturile mai rafinate... şi rămâne tot numai Spiritul (!?)

Viaţa lui Isus nu a fost decât o pregătire a marelui Eveniment cosmic ce a avut loc între Vinerea Mare, după moarte, şi Duminica Învierii. Dacă nu ar fi „coborât în Iad”, Isus ar fi intrat, poate, în anonimatul istoriei, fiind cel mult amintit ca unul dintre profeţii iudaici (!?).

Ca informaţie esoterică suplimentară, după descrierea sumară a marelui clarvăzător Rudolf Steiner – *aşa cum le interpretez eu* –, cele 9 straturi ale Pământului ar fi următoarele:

Stratul 1 şi 2 corespund scoarţei solide şi mantalei lichide, cunoscute în geologie. De la stratul 3 nu se mai poate vorbi de o dispunere spaţială, nu mai este o scufundare în abisuri *stricto sensu*, ci o rafinare a percepţiei clarvăzătoare.

Stratul 3 corespunde vitalităţii, particulelor eterice care animă materia moartă.

Stratul 4 este acel nivel astral-eteric care reflectă în oglindă, în copie eterică, precedentele trei straturi.

În stratul 5, substanţa astrală este inteligentă, întreaga natură colaborând cu fiinţa superioară.

Stratul 6 acumulează trăirile animalice, simţirea, emoţiile primare ale faunei terestre. Aici se află „sufletul animal” al Geei.

Stratul 7 este alcătuit din forţele morale, aici compunându-se vectorial comportamentele bune şi rele ale oamenilor, rezultând un gen de „caracter uman” al Geei.

Rudolf Steiner numeşte cutremurele de pământ şi erupţiile vulcanice drept „fenomene anormale”, care sunt consecinţa perturbării astralului 6 şi 7 de către pornirile sufleteşti inferioare animalice şi umane. Cu alte

cuvinte, stihiile naturale sunt cauzate, în primul rând, de imaturitatea spirituală a omenirii. O omenire ideală ar genera o armonie planetară fără manifestarea forţelor oarbe distructive.

Stratul 8 ar corespunde noţiunii orientale de *akasha* (în aspectul de „citire a viitorului”) sau celei ştiinţifice actuale de *universuri paralele echiprobabile*.

Orice fiinţă (plantă, animal, om) sau obiect creat de o inteligenţă poate urma o mulţime de traiectorii evolutive plecând din fiecare punct temporal. Într-un anumit univers paralel, lucrurile se desfăşoară după un scenariu spontan, iar posibilităţile de alegere din fiecare moment multiplică corespunzător numărul acestor universuri, la infinit. Atenţie, odată făcută o alegere faptică, dispar celelalte posibilităţi colaterale!

Stratul 9 corespunde stării originare, germenele creator al evoluţiei planetei, o stare imposibil de descris sau imaginat.

KARMA COLECTIVĂ S-A AGRAVAT DE LA ANUL UNU ÎNCOACE

Spuneam că jertfa cristică a paralizat doar parţial şi temporar acţiunea demonilor. Ulterior, necuraţii au prins iar putere, prin aportul păcatelor oamenilor. Mi-e teamă că, dacă va mai avea loc vreodată o astfel de suită de evenimente paranormale angelice (precum cele care au urmat „Învierii”), va fi doar DUPĂ o mare Purificare, pe care numai suferinţe grele, în masă, o pot aduce. Nu se va mai găsi niciun ţap ispăşitor... Privind invers, partea fericită a Apocalipsei este că va face posibile fenomenele spiritiste de anvergură, deschiderea Cerurilor.

Karma colectivă a planetei este foarte încărcată de crimele, violenţele, suferinţele trecutului multimilenar. Nu se ştie când şi unde poate crăpa aura protectoare a lumii, iar noroiul fetid al karmei negative să se reverse haotic peste o parte a ei...

Vasile Andru relatează în „Terapia destinului” (1994) cum o persoană vizionară, invitată la o adunare de căutători spirituali, a luat contact cu „entităţi cosmice” şi a transmis un mesaj:

«Pe oameni îi paşte o mare primejdie. Se apropie de Pământ un nor înecăcios, de culoare cafeniu-închis spre negru, care poate înghiţi Pământul. Nu este nor de praf radioactiv, dar este mai primejdios decât pucioasa şi radioactivitatea. Norul se apropie de Pământ şi Pământul este în mare pericol. Nu spun de la mine, ci transmit mesajul, avertismentul. Este un nor format din acumularea gândurilor rele ale oamenilor şi din toate răutăţile lor. El s-a

îngreunat şi a început să coboare... acum la nivelul unui om, în curând va atinge capetele oamenilor, vor fi crize şi frământări cumplite.»

Apropo de începutul articolului, putem menţiona şi presiunea karmică produsă de sacrificiile ritualice de copii, virgine, în general, oameni curaţi la suflet (cu cât sunt sacrificaţi oameni mai puri şi nevinovaţi, cu atât diavolii se bucură mai tare). Ele sunt realizate ASTĂZI de secte şi grupări satanice, unele la nivelul elitelor occidentale care trag pârghiile puterii mondiale. Oare dacă şi-au vândut sufletele Satanei pentru a conduce lumea, ce destin va avea sărmana noastră lume, condusă de nişte dezaxaţi megalomani şi paranoici?!...

Citiţi alte opinii despre perspectivele dramatice ale planetei în articolul meu „*DIN PREZENT, SPRE VIITORUL OMENIRII*”.

„ÎMBLÂNZIREA” RITUALURILOR DE SACRIFICARE

Dar în istorie s-au întâmplat şi lucruri bune.

Tradiţia sacrificială a fost transformată radical în locurile mai civilizate. De exemplu, jertfele animale au fost înlocuite prin ofrande de flori, fructe şi plante plăcut mirositoare. Cu siguranţă că spiritele atrase de acestea erau de calitate mai bună decât înainte!

Sau, prin practica jertfirii animalelor domestice, care constituiau averea omului, el a învăţat treptat să-şi învingă apucăturile egoiste, rapacitatea, să-şi atenueze orgoliul, deci să se purifice şi dezlege de trebuinţe.

Urmărind linia civilizatorică, la un moment dat, nişte înţelepţi au deturnat radical sacrificiul exterior, transformându-l în sacrificiu interior, asceza religioasă. Omul îşi jertfeşte voia, confortul, sănătatea pe altarul dobândirii unor calităţi psihice şi spirituale.

Creştinismul descurajează jertfa ritualică şi încurajează învingerea pornirilor egoiste, viscerale, atavice – ceea ce echivalează cu un sacrificiu de sine (adică de ego).

Sensul spiritual al auto-sacrificiului în zilele noastre este minunat lămurit de maestrul spiritual **Omram Mihail Ivanov**:

«Mulţi călugări, asceţi, sau chiar simpli credincioşi şi-au aplicat voit tot felul de chinuri… gândindu-se că sunt „pe placul Domnului”. Ca şi cum Dumnezeu s-ar bucura văzând creatura umană rănită, însângerată… Rare sunt religiile care nu au preconizat acest gen de practici, unele o fac chiar în zilele noastre. Dar a venit vremea să înţelegem că Domnul nu are nevoie de suferinţele oamenilor. Epoca biciului, a chinului, a supliciului s-a încheiat. A-ţi

brutaliza şi mutila trupul, a-ţi risca viaţa, această modalitate de a te sacrifica pentru Divinitate este sterilă.

Adevăratul sacrificiu se află în iubirea fraternă, dezinteresată, pentru toţi oamenii. Acela care a înţeles sensul şi puterea iubirii nu are nevoie să-şi aplice niște suferinţe: el va avea suficiente de împărţit cu toţi cei care au necazuri! Iar obstacolele ce le va întâlni în strădaniile sale de a-i ajuta vor fi tot atâtea ocazii să sufere! Dar el nu trebuie să dea înapoi în faţa acestor suferinţe: ele îl vor înălţa, îl vor înnobila.» (OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV)

4

COMUNIUNEA CU SPIRITUL LUI ISUS

Evanghelia ne descrie Patimile Mântuitorului într-un mod realist şi impresionant. În clipele cumplite când, în rugăciune, Isus îi cere Tatălui Divin să îl protejeze de moartea inevitabilă, atunci vedem drama omului Isus, „părăsit" de Domnul. Acest moment este, poate, singurul în care ne identificăm perfect cu Isus.

În alte ipostaze, El ne părea un supraom, un Fiu de Dumnezeu, oricum, Cineva special şi diferit de noi, ceilalţi. De data aceasta, vedem că şi el este un simplu om care suferă şi se resemnează când NU POATE FI AJUTAT de Dumnezeu Atotputernicul!

Chiar şi ateii pot empatiza aici cu Isus, ceea ce-i extraordinar! Mulţi „sunt făcuţi, nu născuţi" atei, au părăsit învăţăturile bisericii din dezamăgire, nu pentru că ar fi răi sau nespirituali. Ei păstrează nostalgia după credinţa în Dumnezeu, acea Forţă Supremă care organizează Universul...

Emoţionându-ne alături de îndureratul om Isus, ne punem la unison cu Spiritul Cristic. De la El primim instantaneu o stare afectivă, linişte sufletească, înţelepciune şi multe alte daruri spirituale de care avem nevoie. Este o rugăciune spontană.

Pentru a intra în starea meditativă potrivită acestui moment astral al omenirii, o cale simplă este să ascultăm inegalabila arie „Erbarme dich[47]„ din oratoriul-capodoperă „Matthäus Passion" de Bach care repetă aceste cuvinte, adaptate după Matei 26:39: „**Îndură-Te de lacrimile mele, Doamne!**" Este aria care ilustrează sonor filmul capodoperă „Sacrificul" de Andrei Tarkovsky.

---

[47] https://www.youtube.com/watch?v=aPAiH9XhTHc

PUNCTE DE LUMINĂ ÎNTR-UN TABLOU CLAR-OBSCUR

Să reflectăm adânc asupra neputinţei Fiului Divin de a primi ceea ce pare a fi perfect justificat: dreptul la viaţă! Oare de câte ori şi noi, credincioşii simpli, nu ne rugăm pentru lucruri mai mici şi nici pe acelea nu ni le dă Dumnezeu?! Există atâta dezamăgire în lume că nu avem ce ni s-ar cuveni, fie că cerem, fie că nu cerem Domnului!

Nu cumva soluţia ţine de planul terestru şi nu de intervenţiile miraculoase?! Că „Dumnezeu lucrează prin oameni pentru oameni" şi ajutorul pe care ţi-l poate da un om nu ţi-l poate oferi niciun spirit... Nu cumva ne trebuie mai multă cunoaştere de sine pentru mai multă putere interioară, sau o atitudine mai asertivă ca să ne cerem drepturile, sau una mai curajoasă ca să ne răbdăm durerile sortite?!

Sortite de cine? De karma noastră cea de toate zilele. Ea este mecanismul justiţiei divine, pe care nimeni nu-l poate opri. Dumnezeu este Iubire, dar El nu poate încălca Dreptatea, propriile legi perfecte.

Poate, în schimb, să ne ajute să folosim legea karmei cu înţelepciune, ca să ne curăţăm viitorul de suferinţe. Ne poate da putere de îndurare. Şi, uneori, poate chiar să amâne pedepsele ce stau să ne copleşească. Dar nu putem noi condiţiona această Graţie...

Noi nu suferim doar karma individuală. Toate problemele ecologice ne afectează pe fiecare dintre noi. Condiţiile optime pentru viaţă depind de un echilibru precar al ecosistemului planetar. Cum să nu ne îmbolnăvim când organismele noastre sensibile sunt atât de atacate de tot felul de chimicale din alimentaţie sau de poluarea apei, aerului, solului şi subsolului?! Cum să ne păstrăm neafectat echilibrul psihic într-o societate stresată, suspicioasă, plină de infractori care fac legea?! Cum să ne meargă bine când răutatea, invidia şi toate relele omeneşti acţionează fără linişte?!...

Şi totuşi, ignorăm că suntem mici puncte pe acest ecran sumbru şi îi cerem lui Dumnezeu să ne lumineze doar pixelul nostru. Sperăm ca pătratul nostru să rămână perfect în mijlocul unei lumi deformate, dizarmonioase... Să ne ajute Dumnezeu, pe toţi!

RĂSTIGNIREA CONTINUĂ

De câte ori nu am auzit exprimarea metaforică: „Noi, oamenii, îl răstignim pe Isus în fiecare zi"?! Prin meschinăria, nervozitatea,

cruzimea ce le dovedim, ne regăsim deseori în mulţimea oarbă care striga „Să fie răstignit! Să fie răstignit!”. Ne pierdem raţiunea şi ne lăsăm posedaţi de compulsiuni sub-animalice. Ne-am obişnuit cu păcatul greu, ca ţiganul cu bătaia.

Dar metafora merge mai profund: Însuşi Isus se chinuie şi astăzi, ca atunci pe cruce. Sensibilitatea sa cosmică suferă mereu, în contact nemijlocit cu toată mizeria umană. El nu ne-a părăsit ca să meargă în Paradis. Vine mereu printre noi şi simte toată durerea, ca şi toate impurităţile noastre. Isus suferă calvarul şi acum, pentru că:

- Păcatele noastre nesfârşite Îl împiedică, prin ele însele, să ne ajute cum ar vrea. Acestea se adună într-o platoşă care blochează razele Luminii Divine. Terra se întunecă... Cum să nu-L doară asta pe Cristos, cel plin de compasiune, căruia Dumnezeu i-a lăsat planeta în grijă?!

- Vede cu toată claritatea cum mulţi dintre noi se lasă seduşi prosteşte de puterea Întunericului, răspândind ignoranţa, confuzia, violenţa şi răutatea. Fiecare suflet pierdut înseamnă încă o lovitură de bici pe spinarea însângerată a bunului Isus.

- Este alături de cei care suferă pe nedrept, victime ale răutăţii inutile şi distrugătoare. Oricâtă alinare, speranţă şi detaşare le aduce credinţa în Divinitate, ea nu poate da înapoi nimănui anii de suferinţă, de neîmpliniri, ratarea destinului. Isus se tulbură mult, căci nu durere vrea să vadă la oameni, ci bucurie, împlinire, fericire, aşa cum ne plănuise Dumnezeu înainte de Căderea luciferică.

Isus suportă ŞI ACUM, fără să riposteze, toată batjocura, tot calvarul, toată durerea sufletească, dar de ce?!? Când tu, ieşind din gloata hulitoare („Să se salveze dacă e Fiul lui Dumnezeu!”), sătul de acest sacrificiu grotesc şi absurd, vei striga: „Opriţi cruzimea! Eu sunt mult mai păcătos decât acest Om”... atunci vei simţi adevărata smerenie, trezindu-te din hipnoza luciferică. Şi vei înţelege de ce spune Isus „Pentru tine am suferit”. El se lasă torturat ACUM ca să te sensibilizeze. Metafora nu este metaforă, supliciul lui Isus continuă, iar tu poţi interveni. Alege comuniunea cu El. Vei simţi că marile tale dileme sunt doar mofturi, micile tale greşeli sunt pete pe imacularea Divină.

Întreaga omenire se află sub influenţa Satanei. Aceasta e cauza pentru care e atâta suferinţă în lume şi nu se întrevede, deocamdată, nicio ieşire uşoară din marasm. Din păcate, omul nu-şi poate da seama de împietrirea inimii sale decât atunci când are norocul ca Isus sau însăşi suferinţa să-i alunge demonii personali... Că le numim „energii negative”, nu contează. Ele sunt cauza nelămurită a multor neplăceri, chiar cele mărunte, cum ar fi: un tic nervos, ironia gratuită, neîncrederea în

înţelepţi, credulitatea în faţa mincinoşilor, deciziile neinspirate, pripeala dezastruoasă sau rugăciunea fără bucurie...

E dureros să descoperi, la un moment dat, că „ţi-au luat dracii minţile”. Regretele sunt binevenite, dar mai bine să le previi. Numai cu ajutor divin, prin Isus, poţi face faţă batjocurii pe care demonii o pregătesc tuturor. Nu e o glumă. După ce vei conştientiza o influenţă demonică mascată, insesizabilă, chircindu-te de ruşine şi neputinţă, te vei abandona în braţele iubitoare ale lui Cristos, cea mai puternică pavăză pentru oamenii buni. Şi îi vei cere să te purifice de toate mizeriile sufleteşti pe care le duci cu tine...

Dar starea de graţie şi revelaţie se diluează cu timpul. Trebuie să facem singuri efortul de a ne păstra smerenia şi puritatea acelei simţiri pentru restul zilelor. Ne putem ajuta ascultând capodopera muzicală a lui J. S. Bach, corala finală din cantata BWV 147, „Jesus bleibet meine Freude”. Am tradus şi adaptat o parte din versurile în engleză „Jesu, Joy Of Man's Desiring[48]„, mai jos:

ISUS VA FI MEREU BUCURIA MEA

Isuse, bucuria inimii noastre,
Sfântă înţelepciune, iubire strălucitoare;
Atrase de Tine, sufletele noastre aspiră
Să se avânte spre Lumina necreată.

Cuvânt al lui Dumnezeu, ne-ai cizelat fiinţa,
Cea aţâţată de focul vieţii;
Încă năzuind la neştiutul Adevăr,
Zburăm spre Cer, lăsându-ne în voia Ta.

R.P.

5

RECAPITULATIO

Să reţinem câteva idei din acest articol eterogen, scris în diferite dispoziţii intelectuale şi afective:

Patriarhul biblic Avraam a fost înşelat de o voce în creier, chipurile „Dumnezeu”, să îşi omoare copilul în mod ritualic. Hotărârea lui Avraam

[48] https://www.youtube.com/watch?v=S6OgZCCoXWc

arată că „credinţa” sa în Dumnezeu era, de fapt, credulitate, ignoranţă, lipsă de protecţie telepatică. Nu ar trebui dată ca exemplu pozitiv.

Astăzi, unele posturi TV popularizează impresiile unor senzitivi, care reproduc bazaconiile pe care le aud în creier, preferabil despre cataclisme şi dezastre... „Am auzit în cap o voce care mi-a spus...” nu este întotdeauna o sursă de încredere. Dacă am şti sau am vedea câte spirite jucăuşe, imature, neserioase dau roată clarvăzătorilor şi clarauditivilor, nu ne-am mai extazia la auzul oricăror „profeţii”!

Invocând precedentul biblic, teologii creştini dau o interpretare similară pentru acceptarea senină a morţii de către Isus, Fiul Divin: un sacrificiu impus de Tatăl din Ceruri, pentru a ajuta omenirea. Dar, dacă „Isus a luat asupra Lui păcatele omenirii”, nu a făcut-o la voinţa Tatălui, care este infinit de sensibil, duios, iubitor. Situaţia obiectivă cerea o asumare, iar El a făcut ce trebuia. Cum „a luat păcatele”?

Nu în cele trei *chei explicative* (karmică, magică şi antroposofică), ci în a patra, *emoţională*, stă secretul. Sacrificiul lui Isus este cauzat, chiar ACUM, şi de tine, dacă faci parte din gloata care Îl respinge din lume. Nu Îl mai alunga din viaţa ta! Opreşte-i tortura! Înmoaie-ţi inima de piatră şi păcatele se vor scurge din tine, ca puroiul. Nu în trecut s-a întâmplat miracolul, ci chiar ACUM îţi poate alunga Isus păcătoşenia.

Semnificaţia generală a răstignirii este aceea că oamenii cu adevărat buni se pot aştepta la lovituri nedrepte, dureri neaşteptate, piedici aberante. Un om care manifestă bunătatea în fapte, cuvinte, gânduri, irită forţele demonice, ce-i influenţează apoi pe ceilalţi semeni mai „slabi de înger”. Trebuie să ne întărim – prin Cristos şi Dumnezeu – pentru a trăi ca oameni divini în iadul de pe Pământ! Asta e lumea noastră şi trebuie să avem curajul, asemenea Lui, de a face binele, cu tot riscul de a primi ocară şi lovituri în schimb!

„**Ţine-ţi mintea în iad şi nu deznădăjdui!**” îi şoptea Cristos părintelui Siluan de la Muntele Athos.

CRITICA TEOLOGIEI

Motto: Ştiinţa spirituală caută mereu adevărul, şi de aceea merge înainte. Religia nu caută adevărul, crezând că îl ştie deja din trecut, şi de aceea merge înapoi.

În învăţământul teologic ortodox, discuţiile contradictorii şi criticile aduse normelor sunt interzise. Se evită astfel deschiderea unei cutii a Pandorei, care ar supune chestionării toate dogmele bisericeşti.

Situaţia este tristă: pentru a supravieţui, creştinismul se ascunde sub platoşa dogmelor. S-a ajuns aici tocmai din cauza dogmelor impuse de secole prin forţă. Este bumerangul karmic.

Un exemplu la zi este dihonia iscată în sânul BOR de iniţiativele ecumenice. Ecumeniştii înţeleg că multe dogme sunt depăşite, dar nu pot fi recunoscute şi eliminate *formal*, ci doar prin acţiuni comune cu alte culte creştine, printr-o deschidere de *fond*. Nucleul fundamentaliştilor susţine că, din contră, numai anti-ecumenismul va salva Biserica strămoşească, unica adevărată, şi însăşi civilizaţia umană.

Inhibarea simţului critic al credincioşilor a dus la această scindare – la fel de aberantă ca şi Marea Schismă din 1054. E un defect grav al religiei creştine. Buddhismul, de exemplu, încurajează controversele doctrinare încă de pe băncile şcolii.

Tot mai mulţi studenţi părăsesc azi băncile facultăţilor de Teologie Creştină (cu gândul şi cu fapta), unde speraseră să găsească răspunsuri la întrebările fundamentale. Sunt dezamăgiţi de praful, inerţia şi hieratismul materiilor de studiu. Nu vor să se lase catehizaţi pe creier. Instituţia ar trebui rebotezată „**Conservatorul de Religie**", similar cu cel de Muzică. În domeniul teologiei creştine, „revelaţia s-a încheiat" şi orice noutate este privită ca o ingerinţă diavolească în textele sacre.

Ce rost are să dai un doctorat în teologie dacă nu ai voie să aduci nimic nou, să modifici cu nimic bazele tradiţiei sfinte? Poate că ar trebui desfiinţate şi doctoratele. Chiar dacă – pe ici, pe colo – apar unele inovaţii intelectuale, ele au un limbaj cifrat, şi oricum nu au şanse să ajungă la masele de credincioşi. Clericii, disciplinaţi, exprimă public numai poziţia oficială a Bisericii, deşi fiecare gândeşte liber în sinea sa. Aşteaptă şi ei „a doua venire", ca să scape de ierarhii autoritari şi prefăcuţi...

Creştinismul are multe aspecte frumoase, minunate, cereşti, dar teologia trebuie adaptată la realitate. În caz contrar, creştinii vor continua cu schizofrenia credinţei. Pe de-o parte, nu acceptă întru totul dogmele vetuste, dar nu îndrăznesc să le conteste, pentru a nu fi „obraznici” sau „apostatici”. Pe de altă parte, au în suflet credinţa adevărată în Dumnezeu. Pentru a împăca ambele aspecte, creştinul contemporan e obligat să fie prefăcut, ambivalent – exact contrar învăţăturii cristice.

Biserica ţine enoriaşii în ignoranţă sub pretextul „să nu se smintească”. Dar deja mii de culte new-age au răspândit tot felul de cunoştinţe exotice şi inedite, care atrag mai ales elita intelectuală. Cine are încredere azi în preoţi?! N-ar fi mai folositor ca esoteriştii Bisericii, cei foarte bine pregătiţi teoretic şi practic, să fie promovaţi de ierarhie, să iasă la lumină pentru a arăta binele şi răul din noua cultură spirituală?! De ce Biserica, depozitara unei înţelepciuni milenare, să rămână în umbra unor maeştri şi secte ce fac unele greşeli, din prea mult entuziasm, lipsă de experienţă sau vanităţi omeneşti (de care nici clerul nu este scutit)?! De ce să nu-i îmbrăţişeze Biserica frăţeşte pe maeştrii cu adevărat preţioşi, după exemplul lui Dalai-lama?! Fereala stingheră, izolaţionismul, limbajul arhaic, noţiunile depăşite ar putea fi înlocuite treptat, deschizând un nou orizont de gândire al maselor.

Mulţimea înghite ce i se dă de către elite. Ea poate fi cultivată şi crescută în spiritul adevărului. Noile secte sunt mai atractive decât creştinismul. Noii maeştri par a şti mai multe, chiar dacă uneori bat câmpii. Sunt adaptaţi lumii moderne. Creştinismul deţine nişte valori spirituale încă ţinute discrete. De ce să nu le pună în valoare?! Dacă nu acum, când secretele au fost date deja în vileag, atunci când?! Şi creştinismul, la rândul său, se poate îmbogăţi spiritual din colaborarea amicală cu alte grupări spirituale binevoitoare şi de bună credinţă. Ori, prin dialog şi exemplu personal, ar putea să le ajute să nu devieze de la calea spirituală spre Bine, Lumină, Iubire.

Dacă nu se poate înnoi, Biserica va continua cu lamentările penibile că este subminată de alte culte, alte religii, alte mişcări spirituale. Ca un elefant puternic, dar inabil de a merge pe poteca îngustă de munte. Pentru asta sunt preferaţi măgarii.

Spiritele bune, înalte îi ajută pe oameni, indiferent de ofrandele care li se aduc sau nu. Zeii buni privesc la suflet şi intenţii. Dacă sunt înduioşaţi, îl ajută pe om atât cât vor şi cât îi lasă karma respectivului. Totodată, zeii buni nu îl obligă cu nimic pe beneficiarul harului. Liberul arbitru e lăsat de Dumnezeu şi respectat de spiritele înţelepte. Cum s-ar spune omeneşte, „Dacă vrei să fii liber, respectă-le libertatea celorlalţi".

Demonii funcţionează pe principiul opus. Dacă omul îi invocă şi le primeşte ajutorul, atunci respectivul îşi pierde libertatea. Va fi obligat şi el să le facă voia, să le manifeste dorinţele infame în lumea oamenilor. Va fi chiar un pact cu diavolul. Aceasta e legea magiei.

Pe acelaşi principiu al nelibertăţii, demonul va fi constrâns să accepte jertfele şi să dea curs cererilor umane. Dacă nu ar face-o, oamenii şi-ar pierde încrederea, iar demonul rebel ar fi pedepsit de superiorii ierarhici. Ordinea în lumea demonilor se bazează pe frică şi pedeapsă.

De ce rugăciunile la Dumnezeu au un rezultat incert? Karma, opoziţia forţelor opuse. Şi oamenii dezamăgiţi îşi îndreaptă speranţele către magie. Dar nici jertfele demonice nu dau rezultate sigure. Pe lângă karmă, depind şi de mărimea sacrificiului. Cine sacrifică puţin, primeşte puţin. Şi actul magic trebuie repetat. Dar cel mai grav e că omul se sacrifică pe el însuşi. Se înrăieşte, îi dispare capacitatea de fi fericit, se îndepărtează de semeni şi aceştia de el, devine mult mai receptiv la stările demoniace, care numai plăcute nu sunt. Orice ar fi cerut, nu merita acest sacrificiu al firii şi destinului, o karmă mizerabilă, produsă din neştiinţă şi lăcomie.

Mai sunt unii „iniţiaţi" care fac conştient un pact pe viaţă cu diavolul, pentru succes, glorie, faimă etc. E la modă acum prin Occidentul „civilizat"... Un astfel de om va avea parte de un tratament „special" după moarte. Sufletul îi va fi preluat de demoni şi dus într-un plan astral inferior (iad). Acolo, sufletul nu se poate dezbrăca de învelişurile energetice, rămânând astfel în stadiul anterior, de suflet uman fără trup. (În mod normal, sufletele ieşite din trup îşi pierd treptat hainele energetice, devenind tot mai diafane şi mai fericite.)

În iad, prin urmare, sufletul uman este ţinut cu frică. El nici nu va îndrăzni să încerce să iasă de acolo, la început, ţintuit de energia patimilor omeneşti pe care le avusese. Plăcerile pământeşti „interzise" (dar inutile) de care s-a bucurat sunt acum plătite prin suferinţă.

Dar totul are un final, iar energia înlănţuirii va scădea cu timpul. Când sufletul va cere lumină, o va primi. Va fi ajutat de îngeri să se înalţe

în planurile superioare şi va începe procesul normal de purificare şi regăsire ca Spirit liber...

Vizionaţi, spre convingere şi luare aminte, interviul terifiant cu o fostă vrăjitoare braziliană, Vilma Laudelino de Souza: „Mărturia unei foste vrăjitoare”[49]. Ea este dovada vie a faptului că, pe Pământ, nu numai oamenii buni pot fi pervertiţi, ci şi invers – chiar şi oamenii cu Spirit rău se pot converti, trăind şi răspândind iubirea şi înţelepciunea divină.

UTILITATEA JERTFEI SACRIFICIALE

Care să fie explicaţia poftei demonilor de sânge şi suferinţă? Deja am dat-o: SÂNGELE şi SUFERINŢA fiinţelor biologice, acestea sunt hrana spiritelor malefice.

Sângele vărsat din corp nu mai este protejat de aura structurii vii (animal sau om). Unele entităţi inferioare pot absorbi acum esenţa subtilă a sângelui, mai abitir decât vampirii energetici. Astfel hrănite, devin binevoitoare o perioadă de timp, ajutându-l cu priceperea şi puterea lor pe cel care a făcut sacrificiul.

Sigur, ne putem întreba dacă nu cumva oriunde se varsă sânge (în abatoare, pe câmpurile de luptă) nu colcăie entităţi inferioare avide de sânge neprotejat bioenergetic?! Poate că da şi poate chiar ele îi încurajează pe soldaţi, de exemplu, să fie cât mai cruzi cu inamicii.

Astăzi, mai ştim că şi unii extratereştri, a căror specie s-a degradat biologic, caută sângele animalelor terestre pentru experimente de revitalizare a propriei specii. Sângele şi limfa sunt resurse preţioase şi rare, pentru care sunt în stare să călătorească prin tot cosmosul...

«Chiar cei mai ignoranți oameni știu că sângele este un lichid extrem de prețios, iar cel care își pierde sângele, își pierde și viața. Atât timp cât circulă în interiorul corpului, sângele este protejat ca într-un recipient închis. Dacă scapă, dintr-un motiv sau altul, el se evaporă ca orice lichid; adică, din acest sânge se răspândesc niște particule eterice ce se vor împrăștia în spațiu. Or, aceste particule sunt vii, ele au păstrat ceva din elementele ce fac din sânge un purtător al vieții. De aceea, ele servesc ca hrană entităților invizibile.

Această proprietate a sângelui de a degaja emanații din care se hrănesc niște entități invizibile este cunoscută din cea mai îndepărtată antichitate. Despre un rănit se spune că își pierde sângele. De fapt, el îl pierde, dar cum în realitate nimic nu se pierde în univers, există totdeauna niște creaturi care vin să se hrănească cu emanațiile ce se elimină din câteva picături de sânge. De aceea, dacă pierdeți sânge, să nu îl lăsați să se usuce – sau să nu îl ștergeți –

[49] https://www.youtube.com/watch?v=5NSw8OAIjXc

fără să îl fi consacrat cu ajutorul gândului entităților luminoase din lumea invizibilă. Ele vor ști cum să îl folosească în lucrarea lor.» (OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV)

Spiritele malefice nu se mulţumesc numai cu partea eterică a sângelui vărsat. Se hrănesc şi cu esenţele astrale, inferioare emoţional. Ele preiau emoţiile asociate ritualului magic de sacrificare, în special groaza şi cruzimea. De aceea, „misa neagră" recurge la gesturi şi decoruri teatrale ce vizează inducerea unor stări de frică, care, se ştie, favorizează pierderea energiei vitale. „Beneficiul" malefic este dublu, căpătând atât emoţie demonică, cât şi energie umană gratuită.

Muzica, filmele şi petrecerile satanice, chiar dacă nu sunt numite astfel, urmăresc scopuri similare: eliberarea unei mari cantităţi de energie umană şi a unor sentimente asociate infernului. Ce mai plăcere pentru draci!!! să vadă oamenii degradându-se, devenind asemenea lor. De fapt, doar aşa demonii pot deveni cu adevărat puternici pe Pământ: inspirând acţiunea supuşilor umani. Doamne ajută şi păzeşte!

Răzvan Alexandru Petre,
14 octombrie 2016

Ne mai mirăm că Arsenie Boca nu este încă canonizat de Biserica Ortodoxă Română?! Dar să ne aducem aminte că, după ce statul comunist a redat libertatea tuturor deţinuţilor din motive religioase, Arsenie Boca nu a fost reprimit în rândul clerului tocmai de către înalţii ierarhi. Şi să luăm aminte că şi astăzi unii monahi cârcotesc împotriva marelui Sfânt, pe motiv că ar fi fost „prea mândru de puterile lui" sau că ar fi fost „un vrăjitor". Ce aiureli! Dar prezenţa lor în spaţiul public este un indiciu că Satan nu îi iartă pe trimişii lui Dumnezeu nici după moarte. Cristos este în fiecare zi răstignit, ca acum două milenii, de credincioşii orbiţi de dogme, ignoranţă şi falsă înţelepiune.

13 mai 2015

SFÂNTA MA ANANDA MAYI

Când te priveşte un sfânt cu o privire suprapersonală e acel moment când îţi îngheaţă sângele în vine. Atunci îţi aminteşti cu adevărat de unde vii şi cine eşti.

Credinţa în Divinitate, sub orice formă, nu se poate susţine singură. Oamenii au nevoie ca Divinitatea să se încarneze din când în când, pentru ca măcar câţiva să se convingă de existenţa Ei şi să transmită mai departe aceasta credinţă fermă, dincolo de orice îndoială sau scepticism. Altfel, ritualurile religioase, predicile morale sau filosofiile abstracte nu vor putea crea credincioşi veritabili, ci doar imitatori şi farisei sau, mai rău, dogmatici.

Un Înger întrupat pe teritoriul Bengalului a fost sfânta Ma AnandaMayi, care a arătat de mică faptul că nu este din acelaşi aluat cu semenii săi. A dus o viaţă de sfinţenie şi extazuri religioase. Apropiaţii au raportat numeroase fenomene paranormale realizate în prezenţa ei. Totuşi, nici măcar specialiştii în parapsihologie, care mai văd uneori astfel de ciudăţenii, nu pot explica şi înţelege tot ce se petrece în jurul unui asemenea Înalt Trimis al Divinităţii. Acesta e semnul că noi, oamenii, avem acces doar la prea puţin din Cunoaşterea infinită care stă la dispoziţia Îngerilor lui Dumnezeu.

Un aspect care merită subliniat este faptul că omul Ma AnandaMayi - ca şi oricare alt Trimis încarnat – nu putea explica nici ea majoritatea fenomenelor manifestate prin corpul său de Divinitate. Uneori, Îngerii invizibili, fraţi ai spiritului ei, îi luau parţial în posesie trupul pentru a se manifesta cu o erudiţie sau alte abilităţi care nu îi erau proprii. De mică, Ma vorbea telepatic cu spiritele, ba chiar cu plantele şi animalele. Poate că cele mai spectaculoase manifestări religioase, care au făcut-o celebră, erau perioadele lungi de transă extatică, în care rupea orice legături cu realitatea pământeană, fiind dusă în extaz vizibil către alte tărâmuri cereşti. Parapsihologia nici nu poate îndrăzni să explice astfel de fenomene sărmanilor pământeni, atât de lipiţi de concretul cotidian.

Simpla ei prezenţă era de natură să impulsioneze extraordinar de mult aspiraţiile spirituale ale discipolilor sau oricărui vizitator al său. Uneori, atingerea corpului său aflat în extaz producea şocuri energetice asupra devoţilor, ceea ce nu era o autosugestie, ci un fenomen real, dar inexplicabil de ştiinţa actuală. Ceva similar s-a petrecut în episodul din Noul Testament, când Isus, fiind atins de o femeie din anturaj, a simţit că o putere a ieşit din El, cu efecte imediate de tămăduire (Luca 8:46).

Un alt aspect interesant este că Ma Anandamayi a avut într-o perioadă a vieţii anumite manifestări care ar fi putut fi considerate de către psihiatrii occidentali drept episoade psihotice. Desigur, după un timp, ele au încetat de la sine sau printr-o evaluare realizată cu Sine însăşi de către Ma. Rămâne însă un spin în mintea occidentalilor: a fi mistic înseamnă să fii şi nebun, să te comporţi uneori aberant, ciudat?!

Nu toţi misticii au avut astfel de comportamente ciudate în ochii celorlalţi. Dar, într-adevăr, ele sunt deseori raportate în vieţile sfinţilor. Aceasta nu înseamnă însă că ar trebui să repudiem astfel de persoane „ciudate” ori că misticismul ar fi o „dereglare neuronală”... Dimpotrivă, corect ar fi să reevaluăm paradigma occidentală asupra tulburărilor psihice. În acest domeniu se ştie foarte puţin, iar ce se ştie are o bază destul de şubredă. Practic, problemele psihice endogene (declanşate de factori interni) nu sunt explicate încă. O cale profitabilă ar fi cea de a lua în calcul paradigma orientală cu privire la alcătuirea psihicului uman. Am înţelege atunci că multe astfel de boli sunt doar intrarea necontrolată a „pacientului” în zona subtilă a fiinţei sale, fapt care îl destabilizează vădit. O astfel de incursiune se face de obicei prin diminuarea factorului volitiv-raţional, dar păstrând sensibilitatea, emoţiile şi ideile specifice acelui plan paralel. Să recunoaştem: poate fi dificil să pari „normal” când trăieşti nişte experienţe „paranormale”.

Nimeni nu poate prezice când şi unde se va mai încarna un Înger imaculat al lui Dumnezeu. În România, un Trimis Înalt al Divinităţii a fost Părintele Arsenie Boca, aflat cu mult deasupra altor vrednici duhovnici ai ţării. Superioritatea sa nu consta în cât de mult s-a nevoit împotriva trupului (asceză), ci în faptul că spiritul încarnat în Arsenie era unul de cea mai înaltă calitate, ajuns astfel după milioane de ani de evoluţie.

Nimeni nu trebuie să se mândrească cu calităţile native, căci nu are merite pentru ele. Iar sfinţii sunt cei mai în măsură să observe că ei, ca oameni, nu ar fi putut face nimic deosebit prin simpla lor voinţă sau rugăciune. Dumnezeu aflat în ei şi Cel care i-a trimis în lume le dădea puterea şi îi îndemna să facă faptele necesare pentru ca oamenii să îşi întărească credinţa în Puterea, Dragostea şi Înţelepciunea Divinităţii, care nu a părăsit niciodată omenirea suferindă.

29 noiembrie 2016

Puţintică credinţă, puţintică iluzie

Nu trebuie să confundăm *forma* cu *fondul* spiritual al credinţelor religioase. Spiritele se adaptează imediat la orice joc ideatic şi cadru formal propus de mintea oamenilor dintr-un loc sau cultură. De aceea există în lume atâtea credinţe şi ritualuri diferite, unele ciudate pentru noi. Singurul scop al spiritelor este ca învăţăturile şi îndemnurile lor să ne atingă emoţional, pentru a fi convingătoare, ca să ne pună în acţiune. În schimb, influenţa şi ajutorul lor energetic este total în afara controlului uman. Rugăciunile au doar puterea pe care o permit îngerii şi Dumnezeu.

* * *

CREDINŢA este o sumă de crezuri - o lege autocreată de om.

Muribundului creştin nu i se mântuieşte sufletul decât dacă se împărtăşeşte înainte de moarte. Foarte frumos! *Dar ce facem cu cei care mor neîmpărtăşiţi, fără voinţa lor?* Din relatările din lumea de dincolo ştim că lumea spiritelor are propriile reguli stricte şi mult mai corecte decât cea a pământenilor. Sufletele sunt întâmpinate şi ajutate să treacă dincolo, cu excepţia celor care nu vor s-o facă dinadins. Este deci vorba de alegerea sufletului, nu de religia pe care a avut-o omul...

Tibetanii cred că Dalai Lama este acelaşi spirit care se tot reîncarnează de secole. Interesant, dar cât de adevărat? *Nu ar fi oare cam prea plictisitor pentru un spirit să repete aceeaşi experienţă?!* Din

câte ştim, spiritele nu prea suportă repetiţia (decât dacă rămân repetente la vreun capitol al vieţii, ceea ce nu este cazul cu Dalai Lama). În schimb, poate că preiau această funcţie tibetană, pe rând, alte spirite înalte din aceeaşi familie spirituală care îl asistă pe Dalai Lama.

Nu e deci obligatoriu să se reîncarneze ACELAŞI spirit, ci spiritele înrudite, care cunosc foarte bine întreaga activitate a fostului lider spiritual. Chiar şi ritualul de recunoaştere a obiectelor defunctului Lama poate fi contrafăcut... de spirite. Ele îl pot influenţa pe copil să pună mâna pe obiectele cu pricina, fără ca nimeni să ştie cum face alegerea. Voilà!

Dar ce înseamnă „credinţă iluzorie”? În fond, orice credinţă se bazează pe o simplificare şi trunchiere a realităţii pe calapodul minţii umane. Totuşi, putem defini ca iluzorie acea credinţă care ne propune soluţii ineficiente, promisiuni nerespectate şi speranţe înşelate. Invalidarea practică ne dă măsura iluziei în care ne-am complăcut.

Orice credinţă religioasă are o doză de iluzie şi fantasmagorie, fiind o creaţie omenească pornind de la fapte neînţelese. În acelaşi timp, orice credinţă religioasă are şi puterea de a mobiliza resursele psihice ale adeptului, care altfel nu s-ar fi manifestat vreodată. De aici şi caracterul ambiguu, ambivalent, de compromis al religiilor: pe de o parte, teorii imperfecte, deseori vetuste, iraţionale; de cealaltă parte, dovezi de mobilizare sufletească şi chiar fenomene inexplicabile.

4 decembrie 2016

A fost Eminescu ateu?

Eu nu cred nici în Iehova

de Mihai Eminescu (1876)

1. Eu nu cred nici în Iehova, nici în Buddha Shakyamuni,
2. Nici în viaţă, nici în moarte, nici în stingere ca unii.
3. Visuri sunt şi unul ş-altul, şi tot una mi-este mie
   De-oi trăi în veci pe lume, de-oi muri în veşnicie.
4. Toate-aceste taine sfinte — pentru om frânturi de limbă —
   În zadar gândeşti, căci gândul, zău, nimic în lume schimbă. [...]

COMENTARII:

1. *Iehova* = Dumnezeul înfricoşător al evreilor. *Buddha Shakyamuni* = Dumnezeul budiştilor. Poetul nu spune că nu crede în Dumnezeu, ci nu crede în diversele concepţii despre El, făurite de mintea unor oameni.

2. Hedonism, spiritualism, ateism materialist... Poetul nu se raliază niciunei concepţii, căci toate sunt vulnerabile la atacurile intelectului. Există contraargumente pentru toate doctrinele. Înţeleptul nu crede în născocirile minţii limitate.

Toate teoriile şi sistemele filosofice sunt doar reflecţii ale înţelegerii noastre treptate a Realităţii (deci nu pot fi adevărate decât parţial). (Pratyabhijñā-hrdayam, text sacru al shivaismului din Kashmir, din secolul 11; în original: *„The positions of all philosophical systems are stages of that [Consciousness]”*[50]*.)*

3. Poetul este împăcat şi nu are frici, căci părerile despre moarte nu pot modifica realitatea de dincolo. Detaşarea de orice credinţe nu înseamnă nici indiferenţă, nici nihilism. Poetul intuieşte că, într-un fel, vom muri; în alt fel, vom ne-muri cu toţii. Cum ne învaţă budismul, ceva supravieţuieşte, sigur, dar nu aşa cum vrea omul să creadă. Trebuie să ne obişnuim să trăim în incertitudini...

4. *Taine sfinte* = Poetul ştie că există o Inteligenţă Supremă imposibil de înţeles, un Dumnezeu şi alte Forţe guvernatoare ale Cosmosului. Toate aceste rămân necunoscute sărmanului om, care, însetat de Marea Cunoaştere, nu are totuşi nici mintea, nici timpul, nici soarta s-o obţină.

CONCLUZIE: **Mihai Eminescu** — la 26 de ani, câţi avea când a scris această poezie — **era un credincios fără templu, un înţelept atemporal, un liber-cugetător conştient de limitele libertăţii cugetului**.

4 decembrie 2016

* * *

Omul are dreptul de a invoca Lumina divină în rugăciunile sale. Omul este precum un cercetaș al spiritelor trimis în explorarea unui tărâm necunoscut. Cercetașul ajunge într-o zonă întunecată, de unde cere ajutor urgent fraților săi și Divinității - cere a primi Lumina și ajutorul necesar supraviețuirii în condiții decente, pentru înfăptuiri nobile și luminarea semenilor. Este complet motivat, căci are nevoie acută de Lumină. Și spiritele libere văd nevoia oamenilor de Lumină și le-o dau

[50] https://sensualblissvoyager.wordpress.com/2012/02/

uneori fără a li se cere, dar este un ajutor limitat de însăși lipsa cererii conștiente. Omul care cere conștient Lumina este ajutat mult de spiritele din jurul său să O primească. De aceea rugăciunea este importantă – ca un semn din partea omului că dorește Lumina. Cerul știa dinainte că el avea nevoie de Ea, dar aștepta și cererea voluntară.

* * *

O rugăciune scurtă şi foarte eficientă: „**ÎNGER, ÎNGERAŞUL MEU, CE MI TE-A DAT DUMNEZEU**” Atât. O invocare. Un strigăt spre îngerul păzitor. El este aici să ne asculte, să ne vadă, să ne ajute. Asta este misiunea lui. Nu va fi o rugăciune în van.

Restul poeziei nu este prea inspirată, nu o vom folosi, chiar dacă ne sună în ureche: „eu sunt MIC... eu sunt SLAB... de RELE mă păzeşte”. Acestea sunt sugestii negative, pe care trebuie să le evităm.

Folosirea diminutivului „îngeraş” nu înseamnă că vorbim copilăreşte. Nicidecum. Folosim diminitivul pentru a ne exprima **afecţiunea** pentru spiritul cel mai prompt şi apropiat de noi dintre toate celelalte spirite binevoitoare. Şi pentru a sublinia calităţile sale de **puritate** şi **sensibilitate**, specifice oricărui spirit superior, care a jurat în faţa lui Dumnezeu să ne vegheze şi să ne apere întreaga viaţă.

Aceasta nu este o rugăciune de cerere, căci îngerul păzitor oricum te ajută în tot ce ceri şi îţi este folositor. Este, dacă vrei, o „rugăciune de mulţumire”, când conştientizezi marele ajutor pe care îl primeşti clipă de clipă de la trimisul Domnului.

* * *

Nu mă rog cu mintea,
Fiinţa mea întreagă
Este o rugăciune.

14 decembrie 2016

FORMELE ŞI CAUZELE ILUZIEI

Capitole:

Cititorii interesaţi de spiritualitate sunt cu siguranţă familiarizaţi cu ideea că viaţa noastră este un vis, o iluzie cosmică, că trăim în majoritatea timpului într-o stare de transă şi că ar trebui să ne trezim, să ne iluminăm. Uşor de zis, dar mai greu de priceput. În momentul înţelegerii profunde apare şi dorinţa intensă de a te elibera definitiv de păcăleală.

«Elevul care a reuşit sa înţeleagă că viaţa lui e un vis, pe care îl alimentează el însuşi cu imagini plăcute sau înspăimântătoare, se poate strădui să împiedice transformarea visului în coşmar. Se poate strădui să umple această lume relativă, creaţia lui, cu obiecte care să-i aducă bunăstarea, fericirea. [Acestea sunt] obiecte iluzorii, tablouri asemănătoare cu cele oferite de miraje, fireşte, dar eficiente, adică reale pentru visătorul făcut din aceeaşi substanţă cu ele şi care împarte cu ele acelaşi grad de existenţă iluzorie.

Sau, visătorul avertizat poate să înceteze să se mai complacă în visare. Să înceteze să-i mai imite pe aceia care dorm captivaţi de fantasmagoria pe care o contemplă şi în care joacă un rol, încăpăţânându-se a nu voi să se trezească. »

ALEXANDRA DAVID NEEL,
„Învăţăturile secrete ale budiştilor tibetani", Cap.VII Doctrina vacuităţii

Iluzia cosmică (*maya*) poate apare astfel doar dintr-o perspectivă absolută, la care prea puţine persoane au avut acces vreodată şi pe timp limitat. În rest, viaţa noastră are o curgere relativă. Ar fi chiar o probă de inadaptare la realitate ca cineva să-şi „imagineze” că trăieşte o iluzie! Dar ar fi o atitudine serioasă dacă am înţelege că, până să devoalăm iluzia absolută, putem descoperi numeroase capcane în care fiinţa poate cădea. Sau putem sui trepte de pe care vederea spirituală devine tot mai clară şi mai vastă, depăşindu-ne tot mai mult limitele.

Vom diseca acum variatele forme sau cauze ale iluziei care ne construiesc viaţa. Deşi ele acţionează deseori în combinaţie, le putem totuşi distinge, nu doar de dragul clasificării, ci mai ales al acţiunii spirituale eficiente. Cel ce îşi recunoaşte iluziile, mai devreme sau mai târziu, va dori să se ferească de ele. Primul pas este deci **luarea la cunoştinţă**, iar reamintirea repetată va duce treptat la detaşarea de puterea lor.

A. ILUZII OBIECTIVE, EXTERIOARE, CORPORALE

1. Ego-ul

Este simţul individualităţii, cu care se naşte orice fiinţă vie. Dintre toate animalele, numai omul se poate desprinde de această iluzie universală, folosind tehnici meditative contemplative şi beneficiind de Graţia divină. Iluminarea spirituală aduce sentimentul că nu eşti doar un sine limitat şi separat, ci faci parte dintr-un tot mai grandios. Aşa ne asigură toţi înţelepţii, sfinţii, maeştrii spirituali ori chiar simplii muritori care au avut şansa trăirii stării de unire cu Dumnezeu.

Ego-ul este iluzia absolută din perspectiva spirituală non-duală, dar din punct de vedere psihologic, ego-ul este temelia pe care se clădeşte egoismul sănătos, având ca atribute: instinctul de supravieţuire, autonomia, încrederea în sine şi altele.

2. Limitele corporale

- Acţiunile pe care le poate face un om cu propriul trup sunt limitate de datele biologice.

Vezi aici ducerea la extrem a posibilităţilor umane[51]

[51] http://noulpamant.ro/daruieste-inspiratie/saptesprezece-persoane-cu-abilitati-supra-umane/

- Avem limite evidente de a pătrunde cu simţurile în microcosmos sau macrocosmos.

- Distingem numai un spectru redus de frecvenţe electromagnetice.

- Nici măcar cu aparate moderne nu putem accesa lumile paralele (subtile), care au o vibraţie mult mai fină.

Doar prin dezvoltarea percepţiilor extrasenzoriale ne putem extinde conştiinţa în universul infinit.

- Mai putem include în această categorie deficienţele de gândire cauzate de o sănătate precară sau de condiţii dăunătoare vieţii (intoxicaţie, malnutriţie, oboseală, frustrări grave etc).

3. Condiţionările sociale

- Nivelul de conştiinţă planetar ne predispune la distorsionarea adevărului. Omenirea se află încă într-un stadiu de imaturitate cosmo-etică, fiind condusă prin acţiuni violente, egoism rapace, dorinţă de dominare şi alte asemenea racile larg răspândite.

- Karma colectivă este ceea ce diferenţiază grupurile umane din diversele zone ale Pământului. Cuprinde condiţiile de viaţă specifice, obiceiurile şi mentalităţile sociale, precum şi evenimentele istorice marcante. Viaţa şi viziunea omului depind foarte mult de societatea şi cultura, ca şi de familia în care trăieşte.

- Deşi o caracteristică individuală, sexul persoanei condiţionează fundamental educaţia primită şi integrarea socială, pretutindeni în lume.

B. ILUZII SUBIECTIVE, INTERIOARE, PSIHOLOGICE

1. Prostia

Sub acest termen grupăm lipsa de inteligenţă, lipsa de experienţă de viaţă, precum şi lipsa unei viziuni mai largi asupra lumii.

- Inteligenţa semnifică aici puterea de adaptare şi de înţelegere a mecanismelor realităţii.

- Experienţa de viaţă este în sine o formă de inteligenţă, iar lipsa ei se traduce uneori prin „naivitate”.

- O concepţie de viaţă îngustă, fără orizont, poate fi extinsă prin cunoaştere şi cultivarea minţii (mass-media, călătorii, contactul cu oamenii, experienţe spirituale etc). Credinţele, filosofiile marchează puternic viziunea intelectuală asupra vieţii, în bine sau în rău.

2. Karma individuală

Ne referim aici la comportamentele ciudate, aberante, care cheamă efectele dictate de karmă. Chiar şi atunci când i se explică raţional, omul nu are putere de a se corecta, fiind prins în fatalitatea suferinţei. Karma rea nu poate fi eliminată decât prin muncă spirituală, pentru a căpăta luciditate mintală şi ajutor angelic.

De exemplu: falsul paranoic întâi are grijă să îşi provoace duşmanii, pentru ca apoi să aibă motive să se simtă ameninţat. Aici, pedeapsa karmică ar consta în „a se simţi sub asediu".

3. Imaginaţia necontrolată

Doar în tehnicile meditative de vizualizare şi în acţiunile creative imaginaţia este supravegheată. În rest, imaginaţia traduce automat unele impulsuri exterioare în adevărate scenarii. Acest lucru este folositor în actul lecturării, al vizionării de filme şi piese de teatru, în recunoaşterea formelor vagi ori alte situaţii care solicită o imaginaţie activă.

Magnetismul sexual stârneşte furtuni în imaginaţie, care pot fi foarte plăcute sau cu efecte dezastruoase.

Imaginaţia poate fi de-a dreptul toxică atunci când creează patimi, coşmaruri, stres, griji inutile pe baza unor speculaţii proprii şi induceri exterioare sau alte efecte iluzorii (de exemplu, mecanismele de apărare ale ego-ului pot distorsiona, ascunde, nega realitatea).

Inconştientul este o sursă inepuizabilă de imagini reale sau născocite, combinate şi modificate. Este oarecum dificil a controla mecanismul imaginaţiei, pentru că mintea s-a obişnuit să opereze cu anumite scheme, care ar trebui înlocuite. Există tehnici mentale şi meditative ce ne pot ajuta să devenim stăpânii imaginilor (sau altor simţuri) sub a căror fascinaţie trăim.

Studiu de caz (video):

Iluzia lui Howie sau Cum îşi dau mâna karma şi imaginaţia pentru a produce o suferinţă imaginară…

Howie Mandel este un comedian american cunoscut pentru că suferă încă din copilărie de tulburarea obsesiv-compulsivă numită misofobie sau germofobie – adică teama patologică de contaminarea cu microbi. Aceasta îi produce reale neplăceri şi chiar depresie, fiindcă nu poate pune palma pe obiectele din jur, considerându-le murdare.

Sursa: *Howie Mandel Talks About Living With OCD (obsessive-compulsory disorder)*[52]

Iată, mai jos, într-un episod amuzant, cum devine imediat convins - prin hipnoză - că poate da mâna în siguranţă cu oricine. I s-a sugerat că oamenii au mânuşi de cauciuc invizibile, care îl protejează la atingere. La final, hipnotistul îl scoate din transa uşoară, iar Howie redevine el însuşi, adică un om chinuit.

Sursa: *Chris Jones: Howie Mandel Gets Hypnotized to Shake Hands - America's Got Talent 2015*[53]

Ulterior, comedianul explică starea sub hipnoză: *„Ştii ce faci, dar e ca şi cum ai fi la o petrecere, ai băut şi nu îţi pasă. Eram cu garda jos, dar imediat ce tipul m-a scos din stare, garda a revenit la loc. Nu m-a vindecat*”.

Sursa: Howie Mandel: I got hypnotized on air[54]

Aţi văzut iluzia lui Howie? Noi, ceilalţi oameni „normali”, nu avem această hipersensibilitate. El are însă o „boală mentală” şi merge la psihoterapeut... Dar, nu vă bucuraţi prea devreme: fiecare dintre noi are propriile sale inutile fantasme, prejudecăţi, himere, vise, obsesii, iluzii! Vi le-aţi recunoscut?

C. ÎNŞELĂTORIILE DEMONICE

Demonii profită de toate formele iluziei antemenţionate, pentru a ne înşela cu idei şi sentimente eronate şi dăunătoare. Chiar şi când se bazează pe un adevăr obiectiv, îndemnurile lor sunt orientate spre un scop malefic, ce încă nu poate fi întrezărit.

Dumnezeu a creat lumea cu ajutorul iluziilor bune, ca printr-o magie divină. Dacă reuşim să le înlăturăm complet (Doamne ajută!), nu rămâne decât Dumnezeu.

Dimpotrivă, Înşelătorul nu elimină, ci *perverteşte* iluzia divină prin următoarele căi:

1 - fie schimbă iluzia bună cu alta rea (satanică),

2 - fie adaugă iluziei bune încă una rea.

3 - fie schimbă o iluzie rea cu una şi mai rea.

---

[52] https://www.youtube.com/watch?v=dSZNnz9SM4g

[53] https://www.youtube.com/watch?v=f9dFLXV9hs0

[54] https://www.youtube.com/watch?v=PH8yfLVlLbI

Exemplu de tip 1: Atracţia între sexe este o iluzie obiectivă. Ea ne poate aduce şi prejudicii uneori, dar, în definitiv, este jocul naturii. Dacă dorim să le evităm, trebuie lucrat în principal asupra Prostiei, Imaginaţiei şi Karmei.

Dar lucifericii au găsit o cale alternativă: homosexualitatea (!). Homosexualii devin foarte mândri că s-au ridicat deasupra legii speciei. De fapt, au înlocuit o iluzie obiectivă (nobilă, creatoare) coborându-se într-o iluzie subiectivă (jalnică, distructivă) – victime inconştiente ale unei înşelătorii demonice.

Exemplu de tip 2: Spuneam că ego-ul este o iluzie obiectivă, necesară vieţii. Din păcate, egoismul poate lua cu uşurinţă forme dizarmonioase, sub forma unor „păcate" induse demonic precum: trufia, invidia, ura, mânia, lăcomia şi toate patimile. Acest egoism hidos mai adaugă vederii clare a realităţii un filtru subiectiv în plus, dublând iluzia.

Exemple de tipul 3: În mod normal, frica de moarte poate fi demontată prin diminuarea ego-ului, obţinută prin religiozitate şi cunoaştere spirituală. Unii oameni au anumite temeri specifice (frica la vederea sângelui, frica de tenebre, frica de a-şi pierde averea), care însoţesc gândul morţii, dar care pot fi mult mai puternice şi persistente decât frica naturală de moarte.

Lucifer nu poate elimina teama de moarte, dar poate încerca să şteargă fricile asociate, apelând la metoda folosită în psihoterapie pentru tratamentul fobiei: desensibilizarea treptată în mediu securizant. Iată metodele luciferice:

Frica de sânge. Omul este expus prelungit şi repetat la orori macabre (filme horror, practici masochiste). Dispare frica, dar sunt creaţi criminalii, masochiştii, bolile psihice…

Frica de tenebre. Omul este antrenat în sărbători gen Haloween, desene animate cu monştri, muzică heavy-metal etc. Dispare frica, dar apare apetenţa pentru urâciuni, monştri, satanism, boli spirituale…

Frica de pierderea averii. Omul este încurajat să se îmbogăţească cât mai repede, cu orice preţ, călcând peste cadavre dacă e nevoie. Frica de sărăcie îşi pierde motivaţia, dar sunt creaţi oamenii fără scrupule, cu obsesia banului, cu dispreţ faţă de „sărăntoci", bolile sociale…

Deşi „pacientul" pare acum mai puternic, mai dur, rezultatele metodei luciferice nu sunt deloc benefice pentru societate şi nici pentru individ. Atunci prin ce a diferit ea de terapia fobiilor? **Desensibilizarea a avut loc, dar prin pervertirea sufletului.** Lucifericul a schimbat în aceste cazuri o iluzie rea cu altă iluzie şi mai rea. Sufletul rămas fără

protecţie şi-a pierdut puritatea divină, compasiunea şi bunul-simţ. Sufletul-hoit trăieşte plin de sine, dar golit de sens...

Răzvan Alexandru Petre,
7 august 2015

FILOSOFIA ŞI PRACTICA MULŢUMIRII

Capitole:

E O MINUNE CÂND LUCRURILE MERG BINE
Neregulile sunt regula

Lumea naturală are la bază ORGANIZAREA, EFORTUL, SUFERINŢA. Toate regnurile şi speciile se organizează, pentru a supravieţui. Toate fiinţele acţionează permanent, deseori până la epuizare. Animalele suferă, dar nu se plâng, pentru că nu consideră suferinţa lor „nedreaptă”.

Lumea umană a adăugat conceptele de DREPTATE, VALOARE, ADEVĂR şi altele precum Libertatea, Frumuseţea, Iubirea. Dreptatea e stabilită prin *Legi* (norme, reguli, convenţii). Valoarea se bazează pe atribuirea *Importanţei* lucrurilor. Adevărul rezultă din adecvarea informaţiilor la *Realitate*. Acestea sunt operaţii ale minţii superioare, abstracte, specifice lui homo sapiens. Oamenii sunt cei care le-au adus la viaţă şi doar ei sunt singurii care le pot susţine, încuraja, apăra. Întrucât sunt concepte „artificiale”, ele nu sunt prezente ori evidente în lumea naturală. Unii au chiar tupeul să susţină că „naturale” sunt nedreptatea, disimularea – în virtutea legii supravieţuirii celui mai şmecher.

Este firesc să ne dorim îmbunătăţiri când vedem dezorganizarea, suferinţa, nedreptatea, minciuna, promovarea non-valorilor. În acelaşi timp, când beneficiem de opusele lor de natură divină, ar trebui să apreciem că trăim o **stare de graţie**. Ele nu apar spontan. **Nu este „normal” să existe sănătate, fericire, dreptate!** Conform legii universale a termodinamicii, dezordinea (entropia) are tendinţa normală să crească constant.

Degeaba cârcotim împotriva stărilor de fapt, degeaba bârfim lumea şi „neregulile” ei, pentru că ele vor exista mereu! Trebuie să fim împăcaţi în sinea noastră. Sigur, putem şi trebuie să acţionăm spre optimizarea

vieţii – e o caracteristică spirituală. Dar să nu ne mirăm sau să ne supărăm dacă lucrurile merg prost. E normal să meargă prost. E o minune când merg bine. *Legile lui Murphy sunt 95% adevărate.*

Punem pariu că viitorul va fi tot mai tulbure?! Sunt semne peste tot. (Creştinii spun că răul şi binele se separă tot mai mult şi vor fi multe schimbări dramatice, până când se va ajunge la o confruntare finală.) Crezi că dacă-ţi pui parchet nou, aer condiţionat şi mergi cu limuzina în leasing ţi-ai asigurat fericirea?! Lumea materială oferă tot mai puţin confort psihologic.

De unde atunci să ne tragem optimismul?

De ce nu din lumea armoniei?! În lumea subtilă domneşte o ordine neafectată de viermuială, strigăte şi îmbrânceli. Şi nici de legea entropiei.

Când eram copii, lumea ni se părea a avea o ordine şi un scop, şi eram liniştiţi în dimineţile răcoroase de toamnă când plecam la şcoală. Maturizându-ne, am înţeles că bătrâna barcă scârţâie din toate încheieturile. Bine că mai pluteşte! Va acosta în curând la celălalt ţărm al Styxului...

SĂ NE VINDECĂM CU DR. HAOS

Sănătos ar fi să ne bucurăm intens de aspectele bune, corecte, armonioase, pure, care nu existau în mod natural. Numai evoluţia umanităţii le-a făcut posibile azi, aşezându-le strat peste strat timp de milenii şi netezindu-le asperităţile. Aşa privind viaţa, vom găsi enorm de multe lucruri civilizate de care să ne bucurăm. Atât de multe, că nu vom mai avea timp să le vedem pe cele „în neregulă”. Vom trăi într-un extaz permanent, fără niciun efort, în afară de efortul conştientizării acestui adevăr ascuns.

Iată o pildă clasică ce ne sugerează că cea mai fericită clipă ce o poţi trăi este... chiar acum.

Un sătean din India era fugărit de un tigru. Alunecă pe malul unui râu învolburat, dar în ultima clipă se agăţă de creanga unui arbust. Se uită în jos şi văzu în apă un crocodil care-l aştepta să-i pice în fălci. Apărute din pământ, nişte termite nesătule începură să roadă craca de care atârna. Atunci, omul disperat zări câteva fructe roşii lângă mâna sa. Cu ultimele puteri, le culese şi le mâncă pe dată.

De aşa gust dumnezeiesc nu avusese parte niciodată în viaţa lui!

Neregulile din lume (cea artificial construită de om) **sunt regula lumii** (naturale). Omul a construit o suprastructură artificială peste o

structură naturală şi e datoria lui s-o susţină. Orice mic sau mare succes în acest scop este o mare realizare, care ne umple inima de fericire. Mizeria deprimantă, ticăloşia revoltătoare există doar la suprafaţă. Ele ne dor, fiindcă suntem sensibili. Dar dedesupt domneşte o mult mai mare ordine-armonie, care permite viaţa, cu bune şi cu rele. Să ne dezvoltăm sensibilitatea şi pentru ea!

Iată că omul reuşeşte treptat să aducă în realitate nişte noţiuni specifice lumii divine: DREPTATE, VALOARE, ADEVĂR. Este un mare succes, o mare mândrie şi bucurie! De ce dăm atâta importanţă neîmplinirilor, încălcării regulilor, dezordinii ocazionale, ceţii şi întunericului?! În cea mai mare parte, lumea umană funcţionează după nişte reguli şi noţiuni care nu aveau nicio şansă în lumea naturală. ***Trăim totuşi sub o binecuvântare continuă...***

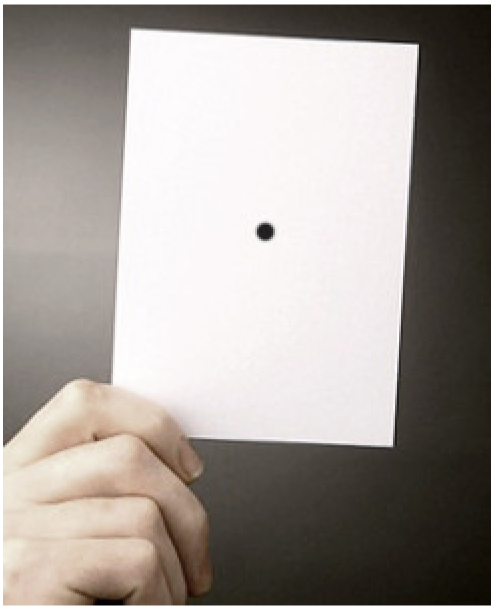
Nimeni nu este perfect, fiindcă are numeroase limite. Când se combină atâtea imperfecţiuni, HAOSUL poate creşte rapid. Dar e o fază trecătoare, şi, oricum, întotdeauna superficială. Nu te poţi încrede în ce se agită la suprafaţă! Lucrurile bune sunt armonios legate la temelie, în profunzimea pământului. Să ne înrădăcinăm în ce-i solid şi funcţionează fără greş!

Ne-am obişnuit să credem că ni se cuvine confortul, că suferinţa e rea şi că HAOSUL înseamnă sfârşitul. Dar putem fi fericiţi chiar în mijlocul HAOSULUI.

Cum? Concentrându-ne asupra adâncului oceanului şi nu asupra furtunii de deasupra. Căci orice agitaţie se sprijină pe o **linişte** subiacentă. Orice dezordine se iscă peste **ordinea** preexistentă. Orice durere rupe echilibrul unei **mulţumiri**. Orice impostură ia masca unei reale **valori**. Orice nedreptate ne aminteşte că noi, oamenii, am făcut legi pentru a ne **organiza superior**. Orice sălbăticie ne aduce nostalgia **civilizaţiei**. Orice minciună simulează **adevărul**. Deci, până la urmă, răul ne aminteşte că există **Binele**. Şi aşa poate apare fericirea: **Răul strident, neaşteptat, aduce la lumină Binele tăcut, de care uitasem.** Depinde de noi unde ne concentrăm raza conştiinţei. Acesta e tot secretul fericirii din mijlocul HAOSULUI... Aşadar, ***să ne vindecăm cu Dr. Haos...***

Iată o altă pildă ce ne sugerează să ne focalizăm pe lucrurile importante.

Un profesor a desenat un punct pe o coală de hârtie și a arătat-o studenților lui. După ce s-au uitat cu toții și foaia a trecut din mână în mână, profesorul i-a pus să spună ce au văzut. Majoritatea studenților au spus că au văzut un punct, alții că era un punct negru, alții au zis că au văzut un punct mare.

Profesorul a luat cuvântul și le-a spus să ia aminte la ce se uită: „Nimeni nu a observat hârtia mare de un alb imaculat. Atenția voastră a fost îndreptată doar spre pata, punctul din mijlocul ei. Aveți grijă să nu vedeți doar defectul, ci să apreciați și restul, care de multe ori este mult mai important!”

SMERENIA, MULŢUMIREA ŞI RECUNOŞTINŢA

Avem o capacitate înnăscută de ne bucura infinit. Dar nu pentru asta ne-am născut! Desigur, Creatorul a plănuit să avem o viaţă interesantă şi plăcută. Dar condiţiile de trai au degenerat continuu pe această planetă, aşa încât viaţa a rămas numai... interesantă. Ai observat că nici măcar bogaţii nu pot fi pe deplin fericiţi?!

Dacă doreşti o reţetă simplă a fericirii, atunci conştientizează că **nu ne-am născut ca să fim mereu fericiţi**! Tocmai de aceea, orice mică satisfacţie sau chiar lipsa durerii ne poate prilejui fericirea adevărată. Nativ, ştim să ne bucurăm de „răul mai mic”, apreciind situaţia astfel: „***Bine că nu-i mai rău***”! Oare de ce numai când supravieţuim unei catastrofe sau tragedii învăţăm să ne bucurăm de orice lucru mărunt?!

”***Bine că nu-i mai rău***”! Sună mohorât, meschin, umil? Numai aparent. De fapt, aşa se traduce, într-o expresie, starea afectivă de smerenie.

SMERENIA este o virtute creştină importantă şi o adevărată binecuvântare. Fiind o stare extraordinară, nu durează tot timpul. Nu e o atitudine competitivă, dar aduce pacea lăuntrică. Starea de smerenie este perfect naturală şi poate fi disponibilă oricând, ca alternativă la alte dispoziţii cotidiene. Aşa te poţi bucura de PACE pe îndelete...

Smerenia înseamnă **lipsa de pretenţii**, care aduce lipsa de iritare, lipsa de furie, lipsa de enervare. Înseamnă şi a accepta criticile fără a crâcni. Unele pot avea un sâmbure de adevăr; nu te grăbi să le respingi sau, cel puţin, nu te lăsa iritat!

Un exerciţiu meditativ interesant şi puternic pentru a-ţi induce starea de smerenie este următorul: Închipuie-ţi că, dintr-un accident rapid şi neaşteptat (care se poate oricând petrece; de exemplu, dacă ţi-ar cădea un ghiveci în cap, de la un balcon), te găseşti dintr-o dată în starea de COMĂ PROFUNDĂ...

Nu mai ai corp şi nici vreo senzaţie, nu mai ai repere de timp, iar memoria este destul de vagă.

Păstrezi doar conştiinţa trează, într-un întuneric deplin, fără nevoi, dar şi fără vreun stimul.

Poţi gândi, dar nu prea mai ai la ce, fiindcă nu eşti sigur dacă persoana care erai a existat în realitate sau doar în imaginaţia ta.

De fapt, întreaga realitate se reduce acum doar la ceea ce îţi trece prin minte.

Eşti confuz despre orice şi nu mai poţi verifica nimic prin simţurile fizice, care acum nu îţi mai trimit niciun impuls.

Eşti calm, fiindcă nu are de ce să-ţi fie teamă; dar fericit nu eşti, fiindcă nimic nu te încântă, nu-ţi trezeşte interesul.

În această stare de nimicnicie te-ai bucura şi de cea mai mică luminiţă sau zgomot sau chiar durere.

Orice senzaţie ori trăire provocată din exterior ar fi ca un miracol, iar să capeţi din nou viaţa de om, ar fi darul suprem.

Chiar şi o situaţie dramatică sau disperată este o hrană sufletească complexă.

Cu atât mai frumoase sunt momentele obişnuite sau cele de relaxare.

Faţă de trezirea în mijlocul nimicului atemporal şi inutil, chiar şi un vis urât este mai interesant.

Ce grozav este să te bucuri de fiecare gând, emoţie şi senzaţie a unui om viu!

Aşadar, omule, apreciază tot ce îţi oferă viaţa, căci ea îţi îmbogăţeşte sufletul clipă de clipă! Primeşte totul cu mulţumire şi recunoştinţă!

În ştiinţa yoga, smerenia are corespondent în SANTOŞA, mulţumirea neabătută. Cum să-ţi păstrezi mulţumirea interioară chiar şi când eşti frustrat? ***Santoşa*** face parte din cele 5 Niyama, fiind o atitudine susţinută, programatică, o disciplină a minţii. Deci smerenia necesită şi o metodă, nu doar un har, ea trebuie exersată.

În prima etapă din yoga clasică, cele 5 Yama definesc ABŢINERI de la impulsuri spontane, animalice (violenţa, lăcomia, minciuna, furtişagul, pofta sexuală necontrolată). Novicele este povăţuit să îşi reteze aceste imbolduri dacă vrea să avanseze pe calea evoluţiei spirituale.

În etapa a doua, cele 5 Niyama sunt DISCIPLINELE autoimpuse: igiena mentală şi corporală; să te mulţumeşti cu ce există şi cu ce poţi avea; diversele asceze – pentru exersarea voinţei; cunoaşterea de sine – autoobservarea, autoeducaţia, autocontrolul ; dedicarea către un ideal suprem – fără ideal, omul este mai rău decât animalele.

În privinţa altor păcate creştine şi combaterea lor prin Niyama-yoga: lenea este învinsă prin *tapas* (austerităţi), mândria este înlăturată prin *svadhyaya* (autoanaliza), invidia dispare automat la invocarea *idealului personal* (ishvara pranidhana), ca şi deprimarea. După cum vedem, yoga nu este hindusă, ci universală.

Dar oare nu vedem atâţia oameni mulţumiţi cu nimicul vieţii lor?! Oare nu atâţia trântori afişează o mină radioasă oricând îi întâlneşti?! Ăştia n-au nimic smerit în ei...

Putem învăţa ceva chiar şi de la aceştia, fără a-i lua drept modele. Dar *santoşa* sau smerenia este o atitudine programatică, autoimpusă, dovedită atunci când apar dificultăţi în viaţă, stres, atacuri nedrepte, obstacole insurmontabile. Nu înseamnă să te resemnezi mereu în pasivitate, ci poţi să acţionezi cu toată forţa, dar detaşat de perspectiva eşecului. Să gândeşti „*Cum o vrea Dumnezeu!*”, dar să faci ceva, ştiind că „*Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi pune în traistă*”. Cu totul diferită de *tapas* (o acţiune fizică dură, perseverentă, de neoprit, în principal asupra propriei persoane), *santoşa* este o acţiune pur mentală, o atitudine de modestie, de păstrare a păcii interioare şi seninătăţii. După cum ştiţi deja, lenea nu este o valoare, dar pacea contemplativă, da.

Cum să-ţi păstrezi mulţumirea de sine când fiinţele la care ţii şi pe care le ai în grijă sunt nemulţumite, frustrate?

Smerenia ta nu e suficientă, însă ea te ajută să le rabzi compania fără a te molipsi cu enervarea sau deprimarea lor. Acum intră în joc altceva mai înalt: **iubirea de semeni**. Vei fi dispus chiar să-ţi sacrifici propriul confort material sau psihologic pentru a veni în ajutorul altei fiinţe. Compasiunea înseamnă acţiune susţinută şi depăşirea oricărui egoism. Automulţumirea sau smerenia te va ajuta să continui acest efort fără a ceda dezamăgirii, oboselii şi nervozităţii. Ele vor apare inevitabil în calea iubirii. Iubirea e valoarea supremă şi se dovedeşte prin sacrificiu.

Strâns legată de **mulţumire** şi **smerenie** este RECUNOŞTINŢA - recunoştinţa faţă de tot ceea ce ai primit în viaţă, de la natură, de la Dumnezeu. Practica periodică a recunoştinţei ne poate ajuta să redevenim mulţumiţi cu tot ce suntem şi avem.

Acesta este şi sensul practicii religioase a „slăvirii lui Dumnezeu”. Nu Îl slăvim pentru ceea ce El este, fiindcă încă nu Îl cunoaştem, dar putem

recunoaşte imensa Sa generozitate, înţelepciune, frumuseţe în lucrurile acestei lumi.

Un profesor de psihologie din Singapore le recomandă celor care se cred a fi nefericiţi să răspundă la următorul test:

- Ai un acoperiş deasupra capului?
- Ai ce mânca atunci când ajungi acasă?
- Ai măcar o persoană care te iubeşte?

Dacă ai răspuns cu DA la cel puţin două întrebări, înseamnă deja că ai mai mult decât 80% dintre oameni. Deci, crezi că poţi fi recunoscător pentru asta?

Autoarea de cărţi spirituale Sonia Choquette ne sugerează următorul exerciţiu simplu:

« Practicarea recunoştinţei este foarte uşoară şi aduce imediat recompense. Tot ce trebuie să faci este să recunoşti şi să-i mulţumeşti Universului pentru binecuvântări, de exemplu pentru că eşti sănătos, pentru familia pe care o ai, pentru prieteni sau, pur şi simplu, pentru faptul că eşti încă în viaţă. Este minunat să ne dăm seama pentru câte trebuie să fim recunoscători din clipa în care începem să observăm.

Faptul că ne oprim puţin şi recunoaştem multele daruri care ne-au fost oferite ne luminează mintea instantaneu şi ne ajută să ne aducem aminte cât de mult ne iubeşte şi ne susţine Universul. Ori de câte ori eu şi fiicele mele suntem agitate, irascibile, nervoase, neliniştite, plictisite sau indispuse, le sugerez să ne gândim la cât mai multe lucruri faţă de care să fim recunoscătoare, pentru a ne schimba energia. **Facem o listă pe care notăm binecuvântările**, încercând să adunăm cel puţin zece. De fiecare dată, frica dispare, inimile se deschid şi intuiţia iese la suprafaţă.

Practicarea recunoştinţei menţine conştiinţa concentrată pe abundenţa, sprijinul şi iubirea pe care Universul le are pentru noi. Ne direcţionează inimile şi atenţia de a primi tot ceea ce este disponibil şi ne aminteşte să rămânem într-o stare de receptivitate şi de pace. »

(Calea intuitivă - cum să beneficiezi de puterea intuiţiei în propriul cămin, pentru copiii şi familia ta, dar şi pentru tine, de Sonia Choquette, pag.247)

Răzvan Alexandru Petre
24 octombrie 2015

CELE TREI LUMI ALE CREAŢIEI DIVINE

Capitole:

Vă supun atenţiei câteva consideraţii general-filosofice despre divizarea Creaţiei în cele Trei Mari planuri de manifestare sau lumi distincte.

Oamenii nu vor şti niciodată ce a fost înainte de Big Bang (începutul universului fizic) dacă nu vor accepta că există o realitate subtilă, de o frecvenţă atât de înaltă încât este total inaccesibilă simţurilor şi aparatelor fizice. Din sferele rafinate ale Creaţiei, materia subtilă s-a condensat în energie şi substanţă fizică, iar procesul continuă şi acum: particulele fizice apar şi dispar ultrarapid nu se ştie unde şi cum.

Marii înţelepţi şi clarvăzători ai omenirii, precum şi transmisiunile telepatice de la spirite ne-au revelat că Universul are în centru (sau deasupra sau în afară) o Sferă Divină, de unde originează Creaţia. Planul divin este inimaginabil, căci nu seamănă absolut deloc cu restul Universului. Acesta din urmă poate fi schiţat şi imaginat, dar Dumnezeu nu.

Universul este structurat pe trei niveluri sau trepte principale de frecvenţă: Mental, Astral şi Fizic. În cadrul fiecărui nivel principal există multe alte niveluri intermediare. E posibil ca şi nivelul fizic să aibă trepte de densitate (nu ne referim aici la stările de agregare ale substanţei: solidă, lichidă, gazoasă, plasmatică), dar oamenii nu le pot distinge, neavând acces decât la propriul nivel.

Cele trei lumi sau planuri menţionate au următoarele caracteristici esenţiale, în ordinea emanaţiei, de sus în jos:

1. PLANUL MENTAL (AL IDEILOR)

Aici Creaţia nu conţine forme complicate. Creaturile (spiritele) sunt sferice, aproape incolore, iar mediul este un simplu spaţiu, cel mult uşor colorat. Diversitatea Creaţiei este reprezentată din abundenţă doar de

GÂNDURI, idealuri, proiecte. Plăcerile sunt pur mentale – plăcerea de a gândi. Emoţiile sunt foarte rafinate şi pozitive: compasiunea universală, bucuria comuniunii, aspiraţia către perfecţiune etc.

2. PLANUL ASTRAL (AL DORINŢELOR)

Proiectele, idealurile din Planul Mental pot lua o expresie aici. Splendoarea Creaţiei apare în maxima sa bogăţie ca **forme** şi **senzaţii**. Mediul exterior depinde direct de DORINŢELE creaturii (spiritului). Tot ce vrea spiritul apare instantaneu, mediul este modelat de gândire şi dorinţă. Aici plăcerile principale sunt cele ale simţurilor. Emoţiile sunt mai grosiere decât în Planul Mental, cuprinzând toată gama posibilă, de la cele inferioare la cele sublime, in funcţie de nivelul de elevare al spiritului.

Gând şi dorinţă

Mai sus am menţionat următoarele obiecte psihice: **gânduri**, **emoţii** (care se pot prelungi în stări, dispoziţii sau sentimente) şi **dorinţe**. Dorinţa este un gând plus o emoţie şi un puseu de voinţă, care îndeamnă către o acţiune concretă. Altfel spus, dorinţa este un gând pasional, pătimaş. Gândul este mai rafinat, mai slab energetic decât emoţia, dorinţa, patima.

Gândurile sunt de mai multe tipuri. Astfel, avem, de exemplu:

- Gânduri *percepţie*: Afară e soare.
- Gânduri *inferenţă*: Afară e soare, deci e cald.
- Gânduri *raţionament*: Afară nu sunt nori şi nici vânt, deci nu va ploua.
- Gânduri *emoţie*: care exprimă afectivitatea.
- Gânduri *dorinţă*: lansate cu putere în eter, voluntar sau involuntar.
- Gânduri *creative*: idei geniale din ştiinţă, artă şi alte domenii.
- Gânduri *moral-austere*: interdicţii, obligaţii, restricţii autoimpuse.
- Gânduri *divine*: de compasiune, autosacrificiu, înţelepciune etc.

Evident, gândurile nu au aceeaşi intensitate, calitate, rezonanţă, fiind de o mare diversitate. Puterea de emisie mentală nu depinde de calitatea ideilor, ci de configuraţia minţii. Oamenii preiau spontan din atmosfera noesică acele gânduri cu care rezonează sau spre care îşi îndreaptă interesul.

Locuitorii planurilor Mental si Astral se numesc generic **spirite**. Ele sunt de o mare diversitate, corespunzătoare nivelului vibratoriu pe care se găsesc în mod natural. În principiu, oamenii pot intra în legătură cu orice tip de spirit (superior sau inferior) şi o fac mai ales inconştient. Pentru înţelegerea comună, aceste spirite pot fi numite şi „energii inteligente” sau „informaţii energetice”.

Spre deosebire de Planul Astral, mediul fizic nu depinde în sine de gândirea sau dorinţa omului. Numai acţiunile, FAPTELE pot modela mediul ambiant. Dintre toate creaturile, omul reuşeşte în cea mai mare măsură să schimbe parţial mediul fizic, dacă doreşte. Aici plăcerea principală este cea de a acţiona prin corpul fizic asupra exteriorului şi interesul major e dirijat asupra evenimentelor. Totuşi, instrumentul principal este mintea şi suportul său fizic, creierul.

Adyashanti spunea că transformarea lăuntrică nu poate veni prin luptă, ci prin conştientizare. Cu cât te străduieşti şi lupţi mai tare, cu atât orizontul conştiinţei devine mai îngust. Unii oameni se aşază pentru meditaţie şi se străduiesc să nu facă nimic, când de fapt chiar nu e nimic de făcut, decât să stea jos. Când nu are cu ce să se lupte în jur, mintea se luptă cu ea însăşi. (*Sursa:* *No need to struggle*[55])

Formele şi senzaţiile au o mai mică varietate şi intensitate decât în Astral, iar gândurile sunt mult mai haotice şi nefocalizate. Se păstrează, desigur, plăcerile simţurilor, ca şi plăcerea gândirii din planurile superioare. Dacă vă place să citiţi aceste consideraţii abstracte, înseamnă că aveţi o bună rezonanţă cu Planul Mental.

Planul Fizic păstrează memoria faptelor prin modificările aduse mediului. Aici Creaţia este foarte puţin dependentă de creaturi (spre deosebire de Planul Astral, unde creaturile au o influenţă imediată asupra atmosferei înconjurătoare).

Un exemplu interesant: la un moment dat s-a raportat în India o ploaie dintr-o substanţă roşiatică care, la microscop, s-a adeverit a fi alcătuită din nişte microorganisme vii, dar lipsite de ADN, apărute nu se ştie de unde. ADN-ul este o invenţie genială a Îngerilor creatori tereştri, cu rolul de a înmagazina într-o memorie fizică şi a transmite anumite caracteristici care s-au dovedit utile fiinţelor biologice. Oamenii de ştiinţă sunt uimiţi de eficienţa de stocare a informaţiei şi cercetează în prezent cum să folosească ADN-ul ca memorie pentru computerele viitorului.

Cum poate un mediu fizic atât de inert, autonom faţă de voinţa creaturilor, să urmeze calea de evoluţie dorită de Creator?!

În acest scop sunt angrenate creaturile inteligente din toate cele trei planuri. Spiritele superioare vin cu **ideile** originale, cele astrale **imaginează soluţii concrete**, iar fiinţele fizice profită de influenţa

55 https://www.youtube.com/watch?v=A97SL01pARg

mentală şi emoţională a celorlalte două, **acţionând direct asupra materiei**. Nicio fiinţă conştientă nu lâncezeşte.

În acest Plan Fizic, Creaţia suportă multe influenţe vizibile şi invizibile, deseori contradictorii; ea nu este definitivă, ci un fel de ciornă. Sunt necesare distrugerile periodice, pentru a relua procesul creator într-o variantă îmbunătăţită. Rebuturile şi reziduurile trebuie reciclate pentru următoarea creaţie. Acesta este preţul plătit pentru evoluţia materiei fizice.

Astronomii au descoperit că de galaxia noastră, Calea Lactee, se apropie cu viteză galaxia vecină, Andromeda, iar în următoarele miliarde de ani este inevitabilă ciocnirea lor. Se bănuieşte că rezultatul nu va fi prea plăcut pentru stelele şi planetele care le formează...

Deşi lumile fizice sunt temporare, experienţa creaturilor se păstrează, îmbogăţind akasha (memoria cosmică) şi zestrea lor individuală. Această zestre va fi de folos la următoarele încarnări pe Terra sau pe alt corp ceresc.

„Poate că noi nu ne aflăm aici pentru a învăţa şi pentru a acumula experienţe de dragul vieţii de apoi. Sinceră să fiu, nu ştiu la ce ne-ar folosi aceste experienţe în acea lume de dincolo." (Anita Moorjani)

E greu de spus dacă lumea fizică are şi un scop în sine, dar cu siguranţă că este un prilej de perfecţionare a spiritelor. Jocul Creaţiei fizice nu diferă în esenţă de jocurile copiilor, care le dezvoltă personalitatea. **Calităţile psihice** se dezvoltă prin contactul cu stimuli şi obstacole, ca şi prin asimilarea unor modele de comportament.

Încă nu am găsit niciun argument favorabil ideii că lumea fizică ar trebui să atingă vreo perfecţiune veşnică. De altfel, nici lumile astrale nu sunt definitive. Anumite porţiuni astrale (medii sau inferioare) au dispărut deja, fiindcă spiritele respective au evoluat către planuri superioare, lăsând mediul respectiv fără un suport psihic. Dar, cine ştie, poate că vom afla cândva de existenţa unei galaxii-pilot care modelează întregul cosmos după anumite criterii de perfecţiune...

Durerea este nelipsită vieţii, fiind, alături de **plăcere**, modul prin care legile universului ne învaţă acţiunile corecte. Natura nu organizează seminarii şi cursuri şcolare, ci ne dirijează încolo şi încoace prin durere şi plăcere.

Comparativ cu Planul Astral, consider că există unele **cauze *naturale* ale suferinţei din Planul Fizic**, care ar fi următoarele:

1) Independenţa materiei faţă de creatură. (În Planul Astral materia este inteligentă, receptând şi materializând dorinţele fiinţelor.)

2) Amestecătura de spirite din ranguri diferite în acelaşi loc. (În Planul Astral fiecare spirit agreează şi trăieşte doar în subplanul cu care rezonează, iar populaţiile de spirite sunt clar separate.)

3) Lipsa de resurse şi energie. (În Planul Astral este disponibilă energia pentru realizarea oricărei dorinţe, iar spiritele se pot reîncărca foarte rapid dacă obosesc.)

Dar oare de ce a fost nevoie de apariţia acestui plan al suferinţei?! Nu se putea opri Creaţia la nivelul astral, atât de bine ordonat prin legea rezonanţei?!

Dincolo de retorica întrebării, putem totuşi întrezări cu mintea noastră limitată un răspuns logic. Nu Dumnezeu are nevoie de creaţia fizică, ci însăşi spiritele. Viaţa în acest plan dificil accelerează enorm evoluţia spiritelor, fiindcă le obligă să aibă o mai intensă viaţă psihică.

În Lumea Astrală este uşor să fugi de suferinţă dacă lucrezi asupra ta însuţi. Confruntările cu factori deranjanţi exteriori pot fi evitate automat. În schimb, şocurile din Lumea Fizică produc salturi psihice majore, cu riscurile de rigoare. Încarnarea este obligatorie pentru spiritele care trăiesc în Astral.

În schimb, spiritele din Planul Mental nu mai sunt obligate la reîncarnare pentru că au găsit deja alte mijloace eficiente pentru evoluţie, acţionând pur mental asupra fiinţelor astrale şi fizice, direct şi indirect. Iată deci că Lumea Fizică le ajută chiar şi pe aceste entităţi înalte să se ridice şi mai sus, în **Planul Divin**.

Răzvan Alexandru Petre
15 iunie 2016

IUBEŞTE IUBIREA!

Omul iubeşte o fiinţă apropiată şi se simte fericit. Iubirea pe care o primeşte în retur îi măreşte propria iubire, îi confirmă valoarea şi frumuseţea. Este minunată şi necesară relaţia de iubire cu un semen şi chiar cu altă fiinţă (animal, plantă)! Totuşi, acest gen de iubire este limitată şi poate duce la egoism, la răutate împotriva celor pe care nu-i iubeşti. Pentru a completa ce îţi lipseşte, trebuie să **iubeşti Iubirea**!

Faptul că putem iubi ne face fericiţi. Nu când primim, ci când putem dărui iubire suntem fericiţi. Când ne simţim sufletul pustiu sau împietrit, degeaba încearcă alţii să ne dăruie iubire, căci noi nu o simţim, ca să ne încălzească sufletul. Profităm egoist de atenţia lor şi totuşi nu suntem fericiţi. Dăruind iubire, devenim fericiţi. Trebuie să fim recunoscători că putem iubi, fiindcă numai astfel putem fi fericiţi. Prin urmare, trebuie să **iubim Iubirea**, căci doar Ea ne face fericiţi.

Alături de alte iubiri ale noastre, să nu uităm să **iubim Iubirea**! Chiar dacă în prezent nu iubim pe nimeni, putem **iubi Iubirea** nestingheriţi. Ea n-o să ne respingă, n-o să ne dezamăgească şi e disponibilă. Ştim că Ea există, chiar dacă nu o vedem. O putem invoca ca pe o speranţă sau putem rememora fericirea trăită atunci când am iubit. Acest sentiment sublim nu poate fi egalat de nimic altceva. Avem toate motivele să **iubim Iubirea**.

Aşa că **iubeşte Iubirea**! Nici nu ai nevoie de o altă persoană ca să iubeşti. E de ajuns să fii recunoscător Iubirii că există şi te poate face fericit imediat.

De ce nu eşti fericit? Nu căuta răspunsul, ci scufundă-te în sentimentul recunoştinţei faţă de Iubire. Mulţumeşte că eşti capabil de iubire, deci şi de fericire. Vei vedea atunci că totul devine clar şi luminos, iar mintea îţi va fi îndulcită de dulceaţa inimii. Nu eşti de piatră, omule! Ai primit o mare şansă odată cu puterea de a iubi. Foloseşte această putere!

Iubeşte Iubirea şi nu întreba de ce! Repetă acest exerciţiu de admiraţie zilnic şi mereu. Este suficient dacă perseverezi. **Iubeşte**

Iubirea şi atât. Restul va veni de la sine, vei iubi tot mai mult şi vei fi tot mai fericit.

Nu uita că iubirile noastre se datorează Iubirii care hrăneşte sufletele tuturor iubiţilor. Deci **iubeşte Iubirea**, fără nicio prejudecată sau teamă de ridicol! Da, iubeşti ceva ce nu se vede. Dar se simte, nu-i aşa?! Nu-i poţi da o formă, dar ia toate formele iubirilor din lume. E sentimentul pur, acelaşi pretutindeni, în condiţii mereu diferite.

De unde vine starea pură de Iubire? Din univers? Nu, dimpotrivă. Universul vine din Iubire. Ce frumos este să **iubeşti Iubirea**, în toată universalitatea Ei! Iubirea iubeşte totul, deci şi pe tine. Iubeşte-o şi tu, ca să fiţi chit!

Iubeşte Iubirea!

24 decembrie 2014

PURITATE ŞI AMESTECARE

Una dintre cele mai cuprinzătoare definiri a lumii actuale – într-un singur cuvânt – este AMESTECARE. Lumea de azi este o imensă AMESTECĂTURĂ (babilonie, ghiveci), sub toate aspectele. Desigur, procesul a început de mult, dar în ultimele secole şi mai ales decenii, a luat viteză, sub influenţa globalizării şi avansului tehnologiei.

Economia funcţionează la parametri planetari şi este greu de autonomizat economia fiecărei ţări. ***Politicile*** naţionale sunt coordonate de „marea politică internaţională". ***Culturile*** şi ***rasele*** se amestecă de cele mai multe ori într-un mod dizarmonios, cu fracturi şi conflicte. („Multiculturalismul a eşuat în Germania", susţine cancelarul.) Cel mai grav, în societatea occidentală, amestecarea ***valorilor*** are ca efect pierderea punctelor de referinţă morală. Sub sloganul permisivităţii şi toleranţei, orice aberaţie este încurajată.

Oare aşa e normal să fie?

Până şi în amestecurile culinare trebuie avută grijă ca mâncarea să fie savuroasă în final. Din păcate, aspectul neplăcut, agresiv asupra simţurilor şi bunului-simţ este predominant în AMESTECĂTURA creată de om peste tot. Ne lovim deseori de alăturări arbitrare şi necorectate de sunete, culori, obiecte, persoane, roluri, clădiri, obiceiuri, comportamente, combinate voit sau întâmplător „ca nuca-n perete": O clădire barocă lângă un bloc din sticlă şi oţel. O căruţă gonind pe autostradă. Un film frumos şi înălţător, rulat laolaltă cu filme violente şi

libidinoase. Un atelier de tâmplărie într-un apartament de bloc aglomerat. Un tablou de Rembrandt lângă unul de Picasso. Învăţăturile unor adevăraţi Maeştri spirituali, greu de separat de falşi profeţi, preoţi făţarnici sau guruşi perverşi. Un pumn de chimicale malaxate împreună cu substanţe nutritive naturale. O şatră de rromi nomazi lângă un cartier de vile luxoase... Iar lista poate fi completată de fiecare.

Ne-am obişnuit într-atât cu amestecarea tuturor lucrurilor în aceeaşi oală, că orice GHIVECI *pare* a fi starea naturală a lucrurilor. În natură lucrurile stau altfel, căci fiinţele se armonizează unele cu altele în ecosisteme. Tot ce-i în plus este înlăturat automat. Dar omul a deteriorat cu nesăbuinţă chiar şi habitatele naturale.

Lumea umană trăieşte astăzi sub zodia „Amestecului", în conjuncţie cu „Dizarmonia" în casa „Haosului" din astrologia „babiloniană".

PURITATEA, REVERSUL

Cum AMESTECAREA este o trăsătură principală a omenirii actuale, nu este deloc surprinzător că PURITATEA nu mai trezeşte interesul aproape nimănui. Prin antiteză, PURITATEA *pare* o noţiune învechită, aproape defăimătoare a ordinii prezente. Ea parcă frige şi umileşte omenirea sofisticată de azi, prea grăbită să mai discearnă binele de rău, interesată să testeze urgent toate promisiunile tehnologice (ca şi cum noul ar avea vreo valoare în sine – şi nu are).

De fiecare dată când vedem PURITATEA în viaţa pământeană, ea ne uimeşte profund (poate fiindcă e aşa de rară?!): când ne întâlnim cu inocenţa unui copil, sau auzim o voce muzicală îngerească, sau străbatem cu privirea o lagună tropicală cu apă cristalină, sau ne plimbăm într-un peisaj de iarnă cu zăpadă neatinsă etc.

Este de-a dreptul imposibil să aducem PURITATEA la nivel colectiv. (Cel mult, putem purifica un râu poluat, o pajişte plină de resturi şi gunoaie etc.) Putem însă încuraja PURITATEA alegerilor individuale.

PURITATEA, CALE SPIRITUALĂ

Pentru a-ţi păstra PURITATEA trebuie să ai o minimă reţinere faţă de ce ţi se oferă (nu orice apare pe piaţă îţi este de folos), responsabilitate faţă de propria fiinţă, bun-simţ (care este simţul conştiinţei), curaj de a te opune conformismului social, luciditate.

Dintre toate epitetele prin care putem descrie DIVINITATEA (cum ar fi lumină, fericire, libertate, înţelepciune, iubire, putere etc), cea mai dificil de înţeles şi adoptat este PURITATEA. De fapt, nici celelalte nu sunt uşor asimilabile, doar că „avem *impresia*" că ne sunt mai familiare.

Este o capcană subtilă. Ne-ar fi de folos să căutăm înţelegerea interioară a calităţii de PURITATE. Acesta este cuvântul-cheie asupra căruia trebuie să meditām mai des, pentru a ne umple de sensul său metafizic. Tocmai pentru că pare mai exclusivist, mai greu de atins (decât, să zicem „iubirea", un termen-umbrelă înţeles diferit de fiecare), este mai potrivit pentru a ne îmbunătăţi realmente fiinţa şi a ne aşterne calea spre Dumnezeu.

Există un aspect PUR al oricărui lucru din viaţa umană. Un exemplu de actualitate: pentru a păstra doar aspectul PUR al sexualităţii (deseori considerată „infamă" de religia puritană), ne vom feri de pornografie, perversiunile sexuale şi partenerii multipli – le vom scoate dintre interesele minţii noastre. (Legământul căsătoriei este soluţia generală pentru evitarea acestor ispite inutile şi aducătoare de necazuri.) Pe lângă beneficiul de a ne întări VOINŢA, această atitudine erotică *eroică* (sic!) ne va păstra şi PURITATEA MINŢII, ca şi a corpului, desigur.

În general, de fiecare dată când mass-media sau anturajul ne prezintă un lucru amestecat sau dubios (şi multe sunt astfel!) ne vom interoga rapid şi automat conştiinţa: „Este PUR sau impur pentru mine?". Dacă este impur, îl vom ocoli, îl vom refuza, ne vom focaliza mintea pe altceva, vom părăsi locul, dacă e nevoie. PURITATEA să devină interesul major şi criteriul de alegere pentru ofertele societăţii de consum. Pare un lucru dificil, dar tocmai de aceea are cel mai impresionant şi rapid efect psiho-spiritual. Acesta este o ***metodă psiho-spirituală eficientă*** pentru căutătorii moderni ai spiritualităţii.

Obiceiul străvechi al adunării aspiranţilor spre Dumnezeu în mânăstiri şi diverse locuri izolate are ca scop fundamental evitarea amestecării gândurilor cu cei „păcătoşi" (adică impuri). Realizând acest lucru chiar în mijlocul societăţii umane, valoarea practicii noastre spirituale este incomensurabil mai mare.

Desigur, va trebui să evităm excesele „puritanismelor" de orice fel, despre care bunul-simţ şi istoria ne arată că nu sunt inspirate divin. De asemenea, din când în când e nevoie să ne mutăm interesul către o altă calitate divină (lumina, fericirea, libertatea, înţelepciunea, iubirea, puterea etc), pentru a ne reechilibra psihic.

27 mai 2015

EXPERIENŢELE ÎN PREAJMA MORŢII (*NDE*) SUNT UN JOC HAOTIC AL NEURONILOR?

Experienţele din preajma morţii (*Near Death Experience*, lb. engl.) ies din sfera medicinei (definită ca ştiinţa vindecării şi supravieţuirii biologice). Ba chiar intră în contradicţie cu ea. De ce? Fiindcă cele mai multe mărturii ale NDE ne asigură că viaţa continuă şi după moarte, ba chiar e mult mai bună şi frumoasă. *Şi atunci, oare medicina nu face decât să ne ţină legaţi de acest tărâm al durerii şi neputinţei?!* Desigur, este o falsă contradicţie, dar suficientă ca să-i motiveze subconştient pe unii medici să nici nu discute despre NDE sau alte fenomene paranormale, „inepţii" care nu ţin cont de trupul fizic.

Astăzi, cercetarea medicală (ramura ştiinţifică a medicinei) încearcă să studieze fenomenele parapsihologice, inclusiv NDE. Numai că neavând instrumente calibrate pentru acest domeniu de graniţă, bâjbâie în ipoteze şi ambiguităţi. În ciuda multor MĂRTURII remarcabile despre experienţele din apropierea morţii, ştiinţa nu se mulţumeşte cu ele, ci doar le interpretează ca speculaţii despre „*halucinaţiile creierului aflat în moarte aparentă*". Medicina defineşte moartea ca fiind încetarea funcţiilor creierului, evidentă în stările de NDE. Dar, în lipsa unui creier funcţional, cine mai halucinează?! Cercetătorii ridică din umeri şi ne pasează veşnica scuză: „*Ştiinţa va descoperi asta cândva, în viitor*". Şi dacă va descoperi că NDE nu este o halucinaţie, ci o trăire reală? Va fi tras cineva la răspundere pentru răspândirea de zvonuri false? Nu, fiindcă acesta nu este un război fizic, ci doar un război ideologic. Dar un război la fel de real şi nimicitor al sufletelor...

Mai apare şi problema bioetică, evidentă în cazul transplanturilor de organe de la decedaţi. Din moment ce s-au raportat destule cazuri de reîntoarcere la viaţă a mortului pe când se afla la morgă sau la propria înmormântare, cine mai poate garanta că prelevarea organelor nu este, de-a dreptul, o posibilă crimă?! Ba chiar s-au raportat cazuri când, pe masa de autopsie, mortul a început să se mişte, spre groaza medicilor. Nu întâmplător s-a decis în unele spitale ANESTEZIEREA MORTULUI (chiar aşa!!! [56]) înainte de prelevarea de organe pentru transplant.

---

[56] https://saccsiv.wordpress.com/2014/02/14/moartea-cerebrala-nu-este-moarte-biologica-un-excelent-studiu-din-grecia/

ŢINEREA LUMINII SUB ULCICĂ

În ziua de astăzi, veştile zboară aproape instantaneu de la un colţ la altul al planetei. Este aproape imposibil ca cineva să mai păstreze monopolul informaţiei. De aceea, cei care vor să rămână la controlul tuturor lucrurilor au inventat diverse metode parşive de a ascunde adevărul. Una dintre ele este „inundarea cu informaţii false”, care le depăşesc numeric pe cele reale. Puţini oameni au timpul şi răbdarea să parcurgă toate informaţiile. Şi mai puţini dintre aceştia au discernământul, interesul şi pregătirea necesară pentru a demasca propaganda mincinoasă.

Un rezultat parşiv este „CONTROVERSA”. Mulţi oameni nu vor da atenţie unui subiect botezat drept „controversat”, fiindcă îi lasă pe alţii să gândească în locul lor „până la clarificarea lucrurilor”. Mai rău chiar, un subiect controversat este echivalat psihologic cu unul cu care nu e sănătos să te ocupi: dacă iei partea unei tabere, îţi vei face duşmani din cealaltă, iar tu n-ai nevoie de probleme în plus, nu-i aşa?!...

Revenind la chestiunea noastră, nimeni nu poate nega zecile de mii de mărturii despre NDE, dar în schimb se pot lansa în mass-media zvonuri, prin persoane credibile şi cu forţă de convingere (de obicei savanţi atei şi sceptici în sens distructiv), care contrazic – fără dovezi, dar cu aroganţă – explicaţia cea mai raţională. Ei cred că majoritatea oamenilor va fi întotdeauna de partea celor care o manipulează abil, într-un soi de complicitate a minciunii confortabile. În ce măsură reuşesc duşmanii adevărului „ţinerea luminii sub ulcică”, rămâne de văzut...

Vă recomand 3 site-uri serioase ce tratează pe larg despre fenomenul morţii: www.near-death.com www.nderf.org www.iisis.net

EXPERIENŢA ÎMPĂRTĂŞITĂ A MORŢII (*SDE*)

Fenomenul de **experienţă împărtăşită a morţii** sau, la fel de corect spus, **experienţa morţii împărtăşite** (*Shared Death Experience*, lb. engl.) — adică experimentarea extrasenzorială de către asistenţi a plecării în lumea de dincolo a muribundului — demonstrează că trăirile acestuia în momentul morţii sunt cât se poate de obiective şi reale. Persoanele care îngrijesc bolnavul în agonie nu au fost deloc pregătite şi nici nu s-au gândit vreodată că vor avea, ele însele, o asemenea uimitoare experienţă paranormală. Ele relatează cu lux de amănunte fenomenele stranii provocate de venirea fiinţelor de lumină pentru a-l duce pe „mort” la adevărata viaţă spirituală. Aceste trăiri sunt cam aceleaşi (dar privite din alt unghi) ca şi cele relatate de pacienţii

întorşi din moarte clinică. **Cele două tipuri de mărturii se completează şi, mai ales, se confirmă reciproc.**

Pe bună dreptate, cei care au împărtăşit cu muribundul trăirile unice ale părăsirii planului fizic se întreabă de ce li s-a întâmplat acest lucru şi de ce nu se întâmplă mereu.

Răspunsul meu la prima întrebare se leagă de ceea ce tocmai am afirmat: era şi încă mai este nevoie de confirmări repetate a faptului că MOARTEA NU ESTE SFÂRŞITUL, ci EXISTĂ VIAŢĂ DUPĂ VIAŢĂ, şi încă una mai plină şi mai frumoasă decât cea de pe Pământ. Face parte dintr-o strategie a Spiritelor Superioare de a convinge omenirea de acest adevăr sublim şi universal. Acelaşi lucru a încercat şi Isus să demonstreze prin „învierea" Sa şi apariţiile spiritiste din mijlocul apostolilor. Nimic mai mult, nimic mai puţin...

De ce nu se întâmplă mereu?

Pentru că tocmai astfel se întăreşte primul răspuns. Nefiind un proces automat, este clar că este indus de entităţile inteligente care ne supraveghează specia. Acest lucru trebuie să ne fie foarte clar: nu este un fenomen natural, ci dimpotrivă, intenţionat, produs de voinţa spiritelor invizibile. Aceasta este logica pe care am descoperit-o încercând să răspund la întrebările de mai sus.

În prezent, este nevoie de argumente spirituale adaptate epocii în care trăim ca să fim convinşi că MOARTEA NU ESTE SFÂRŞITUL, ci EXISTĂ VIAŢĂ DUPĂ VIAŢĂ. Din diverse direcţii apar dovezi neaşteptate, cum sunt:

- Mărturiile pacienţilor întorşi din moarte clinică (NDE)
- Experienţele în afara corpului, spontane sau controlate la voinţă (proiecţia astrală sau OBE)
- Extragerea de informaţii incredibile prin metoda hipnozei
- Apariţia de globi luminoşi (spirite) în pozele şi filmările de amatori
- Minunile cereşti şi vindecările prin credinţă apărute în toate religiile
- Întâmplări paranormale trăite spontan de diverse persoane neinformate în prealabil şi incredule din fire.

Revenind la subiectul experienţei în proximitatea morţii (altuia), vă prezint mai jos un citat din cartea „***Imagini ale eternităţii. Despre trecerea celor dragi din această viaţă în următoarea***", de celebrul doctor Raymond Moody. Este descrierea unei experienţe tipice

de moarte împărtăşită. (Lectură integrală ori download carte la adresa aceasta[57] sau aceasta[58].)

« O femeie, pe care o voi numi Jane, se afla lângă patul de moarte al soţului ei, alături de care trăise 30 de ani şi care murea de cancer. El îşi pierde cunoştinţa şi doctorul spune că moartea poate surveni în orice clipă.

Ea îi vorbeşte şi îl ţine de mână de câteva ore, dar îşi dă seama că este parcă străbătută de o energie. Senzaţia o uluieşte şi o descrie apoi ca fiind aproape ca un şoc electrostatic, ca atunci când păşeşti pe un covor şi atingi o clanţă de uşă. Senzaţia îi dă energie, dar în acelaşi timp o şi înspăimântă, pentru că îşi dă seama că, de fapt, soţul ei a murit.

În timp ce-şi priveşte soţul, o ceaţă albă se ridică şi se risipeşte în aerul de deasupra lui. Ulterior, o va descrie ca pe un fum de ţigară sau ca fumul emanat de gheaţa carbonică.

Brusc, camera se luminează puternic şi se umple cu o lumină albă, care conţine particule ce se rotesc în spirală şi rămân suspendate în aer, ca praful într-o furtună de nisip. Jane se simte ameţită şi îşi dă seama dintr-odată că şi-a părăsit corpul şi pluteşte deasupra patului de spital al soţului ei. Se vede pe ea alături de trupul neînsufleţit, ceea ce i se pare şi mai ciudat, pentru că în acelaşi timp e conştientă că el pluteşte alături de ea. Se uită la soţul ei şi îl vede zâmbind, ceea ce contrastează puternic cu mortul pe care îl vede dedesubt.

Cei doi plutesc şi în jurul lor se derulează scene din viaţa lor în comun. Călătoresc prin viaţa lor, în fragmente de memorie, multe dintre acestea având calităţi panoramice; parcă este înconjurată de scene dintr-un film al propriei vieţi. Scenele încep cu prima lor întâlnire, plină de bucurie, continuând cu momentele dificile sau tandre trăite de ei înainte ca sănătatea lui să intre în declin, culminând cu moartea lui. Între aceste fragmente de memorie sunt scene la care Jane nu ia parte, scene care fac parte doar din viaţa soţului ei. Îl vede străduindu-se în cazarmă şi îi simte durerea atunci când cade de pe frânghia pe care trebuia să se urce în cadrul antrenamentului fizic. Îl vede cu prietenele lui dinainte de a o cunoaşte pe ea. Acum îl înţelege pe soţul ei mai bine ca oricând înainte.

---

[57] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBZGVoMoU2YUVoOEE

[58] http://1drv.ms/1KAxjzk

Cuplul începe să se deplaseze spre colţul camerei, care nu mai este în unghi drept. Întreaga cameră şi-a schimbat forma şi Jane îşi dă seama că încă se deformează. Poate că această schimbare se datorează unui tub care pare să se deschidă în apropierea tavanului, ca o poartă spre undeva. Jane şi răposatul ei soţ intră pe poartă. Are senzaţia că se deplasează foarte rapid de-a lungul tubului, senzaţie care rămâne vie câteva secunde, până când îşi dă seama că au încetinit şi că de-acum pătrund într-un tărâm ceresc.

Peisajul din jurul lui Jane şi al soţului ei este uluitor. Ea îl va descrie mai târziu ca pe un frumos parc naţional, doar că plantele străluceau din interior, ca şi cum ar fi avut fiecare propria sursă de lumină.

Jane şi soţul ei păşesc pe o potecă. Se apropie de un râu, iar Jane devine brusc conştientă de faptul că nu poate merge mai departe. Deşi nu s-a rostit niciun cuvânt, are senzaţia că acel râu este o barieră dincolo de care nu poate trece. Este fericită pentru soţul ei, pentru că nu îl mai doare şi a ieşit din corpul lui muritor. Îi spune adio şi, într-o străfulgerare, este înapoi în corpul pământesc, în camera de spital, lângă aspectul corporal al soţului ei.

Jane îşi dă seama că, de-a lungul întregii experienţe, auzise muzică în tonuri pe care nu le mai cunoscuse vreodată. Muzica fusese prezentă aproape de la bun început, de când văzuse ceaţa ridicându-se din trupul soţului ei. Acum, muzica încetase. A încercat să o audă din nou, dar nu desluşea decât o linişte deplină. S-a uitat în jos la soţul ei mort şi nu a mai ştiut ce să simtă. S-a gândit că ar trebui să fie tristă şi deprimată din cauza morţii lui, dar de fapt se simţea ciudat de eliberată, pentru că ştia că spiritul lui a supravieţuit morţii corpului.

Totuşi, este încă buimăcită, uluită. Vrea să ştie: „Toate astea s-au întâmplat cu-adevărat?”

Este important să nu uităm că povestirea anterioară este un model teoretic al unei experienţe complete a morţii împărtăşite. Deşi elementele pe care le-am enumerat după examinarea a zeci de studii de caz sunt prezente în naraţiune, ele nu apar în mod necesar în această ordine şi nici nu „merg până la capăt” ca în prezentarea de mai sus. De pildă, oamenii pot fi uneori în afara corpului lor câteva secunde sau poate că vor face o trecere în revistă a vieţii care nu este atât de lungă sau de completă ca aceea a altor persoane. În toate experienţele spirituale, există o mare diversitate; totuşi, este limpede că ele sunt experienţe transformative aproape indiferent de durată. Eu interpretez acest lucru astfel: chiar şi o scurtă privire aruncată în lumea spirituală

este suficientă pentru a ne garanta că moartea unei persoane iubite este doar o translaţie a spiritului ei în alt plan.

De asemenea, vreau să spun răspicat că nu toţi cei care se află la căpătâiul unei persoane iubite care este pe moarte vor trăi oricare dintre aceste experienţe. Totuşi, pot spune cu o oarecare certitudine că un procent apreciabil dintre persoanele care sunt alături de o altă persoană muribundă vor descrie senzaţii care indică limpede că au simţit cel puţin parţial ceva profund spiritual. Aceste experienţe sunt adesea comparate cu vizionarea unei renaşteri şi sunt considerate de mulţi ca fiind evenimente pline de bucurie şi de iubire. »

(Raymond Moody, în capitolul 4 – Elemente ale experienţei morţii împărtăşite)

Iată unul dintre cazurile **reale** povestite de autor în aceeaşi carte:

„Chiar am fost în rai?”

O gospodină s-a apropiat de mine în timpul unei ședințe de autografe de la Atlanta pentru a-mi spune povestea surorii ei. Această femeie – pe care am s-o numesc Gail – își îngrijise sora cât timp aceasta făcuse chimioterapie pentru cancer la sân. Chimioterapia nu a mers și cancerul s-a răspândit, iar Gail a rămas alături de ea până la sfârșit.

În momentul morții surorii ei, Gail a văzut un „halou” de „particule mititele de lumină” care se adunaseră în jurul pieptului și al capului moartei. „Am simțit efectiv cum își părăsește corpul”, mi-a spus Gail. „M-am aplecat s-o îmbrățișez și am simțit cum trecea prin mine ca un puls de energie. Era efectiv o izbucnire de fericire și de eliberare.”

Gail mi-a spus că a „zăbovit” alături de sora ei care murea. „Am parcurs o parte din drumul ei către viața de dincolo”, mi-a zis ea. „Când m-am aplecat s-o îmbrățișez, îmi era clar că murise, că nu mai avea o voce corporală, dar nici nu avea nevoie de așa ceva. Puteam să ne transmitem gânduri de la una la cealaltă fără să fie nevoie să vorbim.”

În timp ce comunicau telepatic, Gail a remarcat că amândouă pluteau, „dar într-un spațiu fără pereți”. Și, cu toate că nu și-a văzut părinții, a avut senzația că erau și ei acolo, precum și un unchi decedat recent.

„Am zăbovit un timp în locul acela”, mi-a spus ea. „Am simțit-o cum se despărţea de mine și asta a fost tot – ea s-a dus în rai și eu m-am întors.”

„O poveste uimitoare”, am spus eu.

Gail a fost cu totul de acord.

„De atunci nu mi-a mai fost deloc frică de moarte. Nici măcar n-am plâns la înmormântarea surorii mele. Dar nu pot să nu mă întreb: chiar am fost în rai?”

* * *

O altă carte interesantă a lui Raymond Moody: *„Lumina vieţii de dincolo”* [59]

4 iunie 2015

ECKHART TOLLE ESTE SAU NU ESTE UN „WALK-IN”? ILUMINAREA LUI A FOST CAUZATĂ DE UN TRANSFER DE SPIRITE?

Fenomenul **walk-in** (transferul de spirite) nu este uşor de înţeles şi nominalizat. Printre puţinele exemple la îndemână, credem că am găsit unul inedit. Este o ipoteză de lucru bazată pe relatările autobiografice ale celebrului autor spiritual Eckhart Tolle.

Spre deosebire de mulţi oameni care au experimentat iluminarea spirituală pentru că au căutat-o, Tolle nu a avut preocupări spirituale. În schimb, domnia sa a avut o „iluminare spontană” la maturitate, pe când avea 29 de ani. Prin aceasta se deosebeşte şi de acei puţini care au avut o iluminare spontană încă din copilărie. Argumentele următoare ne fac să credem că s-a petrecut ceva foarte special şi anume un „TRANSFER DE SPIRITE”.

1) **Din spusele sale (în conferinţa video *„Înflorirea Conştiinţei Umane”*), în urma acelui eveniment straniu, ceea ce el numeşte „corpul-durere” (adică acumularea de emoţii negative în subconştient) i-a dispărut total într-o noapte, ca prin farmec! Încă din copilărie, el suferea de depresie cronică cu tendinţe suicidare. Şi, dintr-o dată, toată greaua încărcătură karmică dispare, odată cu schimbarea viziunii despre realitate! Un adevărat miracol, care este numit în limbaj spiritual „iluminare”!**

O interpretare posibilă este următoarea: aflat în pragul sinuciderii, spiritul iniţial al lui Eckhart decide să ofere locul unui spirit înalt, evitând

[59] https://www.scribd.com/doc/123969315/Dr-1-Raymond-Moody-Lumina-Vietii-de-Dincolo

în ultimul moment pedeapsa ce ar fi primit-o în cazul suicidului. Beneficiul a fost mutual: primul spirit a scăpat de o viaţă chinuită, iar al doilea spirit şi-a putut începe cariera de învăţător spiritual!

Desigur, se poate găsi un prim contraargument de genul „*corpul-durere i-a dispărut dintr-o dată pentru că tocmai i se terminase karma de ispăşit, nu pentru că a intrat alt spirit*”. Totuşi, cine a observat cum lucrează karma negativă ştie că, pe măsură ce ea fructifică suferinţe, îi scade forţa, efectele negative se diminuează, astfel că pedeapsa se încheie aproape pe neobservate. În cazul de faţă, dimpotrivă, schimbarea a fost bruscă, inexplicabilă.

Sau putem accepta, pur şi simplu, argumentul clasic şi simplist: starea de uimire profundă i-a blocat gândirea lui Eckhart, deschizându-i automat calea spre iluminare (ca în practica Zen). Dar şi aici trebuie să fim precauţi, căci acest fenomen nu s-a petrecut „automat”: el relatează că a fost supravegheat de o entitate inteligentă, care i-a şoptit „*Nu te împotrivi!*” când efectua asupra sa operaţii energetice-spirituale...

2) **După eveniment, timp de 2 ani, noul spirit s-a familiarizat cu trupul şi mintea lui Eckhart, preluate de la celălalt spirit, şi i-a ars reziduurile karmice prin stări de *samadhi*. Tolle mărturiseşte că a lăsat vechea viaţă în urmă ca şi cum ar fi fost a altcuiva, de care nu mai doreşte să îşi amintească.**

Este foarte interesant din punct de vedere ştiinţific faptul că **omul** Eckhart Tolle nu a fost conştient de procesul substituţiei spirituale, mintea sa umană rămânând ca element de continuitate. Vechiul spirit, cel iniţial, se încarnase cu o karmă apăsătoare, pe care nu şi-o mai putea suporta. «*Eu nu mă mai suportam pe mine*», rememorează maestrul. Din contră, noul său spirit este unul foarte înalt, încarnat cu misiunea de a oferi învăţături spirituale foarte simple şi clare omenirii moderne.

Însă, ca un alt posibil contraargument, dintr-un interviu cu maestrul aflăm că, *în copilărie, prefera singurătatea în natură, pe care o adora*. Acesta poate fi un indiciu că avea anumite înclinaţii spirituale native. Deci spiritul său iniţial nu era deloc unul inferior, ci doar depăşit de moştenirea karmică... De altfel, numai un spirit cu afinitate pentru spiritul elevat actual putea cădea la înţelegere pentru acest schimb de locuri.

Iată, în continuare, episodul substituirii spirituale, descris de maestrul Tolle – fiind una dintre puţinele relatări din interiorul

experienţei numite, în budismul tibetan, **Drongjug** sau, în new-age, **Walk-in**. Sublinierile evidenţiază elementele care susţin ipoteza. Vă lăsăm să trageţi propriile concluzii.

«Trecutul nu-mi foloseşte prea mult şi rareori mă gândesc la el. Până la vârsta de 13 ani, am trăit într-o stare aproape continuă de anxietate, întreruptă de perioade de depresie suicidară. Acum am sentimentul că **vorbesc despre o viaţă anterioară sau despre viaţa altei persoane**. *(subl.n.)*

Într-o noapte, la puţin timp după ce împlinisem 29 de ani, m-am trezit spre dimineaţă cuprins de un sentiment de panică totală. Mă mai trezisem de nenumărate ori înainte cu acest sentiment, dar de data asta era mai intens ca niciodată. [...] totul părea atât de străin, de ostil şi de lipsit de orice sens, încât mi-a produs o aversiune profundă faţă de lume. Cel mai odios lucru era, totuşi, propria mea existenţă. Ce rost avea să continui această luptă permanentă ?

Simţeam cum o **profundă dorinţă de autodistrugere** *(subl.n.)*, de nonexistenţă devine mult mai puternică decât dorinţa instinctivă de a continua să trăiesc.

„Eu nu mă mai pot suporta pe mine însumi”. Acesta era gândul care continua să se deruleze în mintea mea. Apoi, dintr-o dată, am sesizat ciudăţenia lui. „Sunt eu o fiinţă sau două? Dacă eu nu mă mai pot suporta pe mine însumi, atunci **trebuie să existe două fiinţe în mine: «eu» şi «mine însumi»** *(subl.n.)*, cu care «eu» nu mai pot trăi.” „Poate că”, m-am gândit eu, „numai una dintre ele este reală.”

Am fost atât de uimit de această stranie descoperire, încât mintea mea s-a oprit în loc. Eram perfect conştient, dar nu mai aveam gânduri. Apoi m-am simţit atras în ceea ce semăna cu un vârtej de energie. La început a fost o mişcare lentă, care apoi s-a accelerat. Am fost cuprins de o frică intensă şi corpul meu a început să tremure. Am auzit cuvintele „nu te împotrivi” ca şi cum ar fi venit de undeva din pieptul meu. Simţeam că sunt tras într-un gol. Mă simţeam ca şi cum golul se afla mai degrabă în mine decât în afara mea. Dintr-o dată, nu a mai existat nici urmă de frică şi m-am lăsat să alunec în acel gol. Nu îmi amintesc ce s-a întâmplat după aceea.

(Aceasta poate fi descrierea intrării în starea de moarte a vechiului suflet. Amintirea s-a păstrat în mintea omului Tolle, care a fost preluată de noul spirit încarnat – n.n.)

Am fost trezit de ciripitul unei păsări din faţa geamului meu. Nu mai auzisem până atunci un aşa sunet. Aveam încă ochii închişi şi am avut imaginea unui diamant preţios. Da, dacă un diamant ar putea scoate un sunet, aşa ar suna. Am deschis ochii. Primele raze ale soarelui treceau prin draperii. Fără să mă gândesc, am simţit, am ştiut că este infinit mai multă lumină decât ne dăm noi seama. Acea lumină blândă filtrată de draperii era iubirea însăşi. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am ridicat şi m-am plimbat prin cameră. Am recunoscut camera şi mi-am dat seama că niciodată nu o văzusem cu adevărat până atunci. **Totul era proaspăt şi pur, ca şi cum tocmai ar fi fost creat.** *(subl.n.)* Am luat în mâini diferite lucruri, un creion, o sticlă goală, minunându-mă de frumuseţea şi viaţa care izvorau din ele.

În ziua aceea m-am plimbat prin oraş cuprins de o uimire profundă faţă de miracolul vieţii pe Pământ, **ca şi cum tocmai aş fi venit pe lume.** *(subl.n.)*

În următoarele cinci luni, am trăit într-o stare de pace şi fericire profunde şi neîntrerupte. După aceea, ea s-a diminuat întrucâtva în intensitate sau poate că aşa mi s-a părut mie, pentru că a devenit starea mea naturală. Puteam să funcţionez normal în lume, deşi mi-am dat seama că, orice aş fi făcut, nu aş mai fi putut adăuga nimic la ceea ce aveam deja.

Ştiam, desigur, că **mi se întâmplase un lucru extrem de important, dar nu îl înţelegeam complet.** *(subl.n.)* [...] presiunea intensă a suferinţei din noaptea aceea **trebuie să fi forţat conştiinţa mea să se retragă din identificarea cu sinele nefericit** *(subl.n.)* [...]. **Această retragere trebuie să fi fost atât de completă, încât acel sine fals, plin de suferinţă, s-a prăbuşit imediat** *(subl.n.)* [...] Mai târziu am învăţat să mă cufund în acea lume interioară atemporală şi fără de moarte, pe care o percepusem iniţial ca pe un gol, şi să rămân complet conştient. Am trecut prin stări de o indescriptibilă fericire şi sfinţenie, faţă de care chiar şi experienţa iniţială pe care tocmai am descris-o păleşte. A venit un moment când, pentru o vreme, am rămas fără nimic în plan fizic. Nu aveam relaţii sociale, casă, loc de muncă, identitate socială definită. Am petrecut aproape doi ani stând în parc pe bănci, în beţia celei mai intense fericiri. [...]

Mai târziu, oamenii veneau din când în când la mine.[...] Devenisem un învăţător spiritual.»

[citat din „Puterea prezentului", de Eckhart Tolle, Introducere]

Apreciem la înalta lor valoare minunatele învăţături pe care Eckhart Tolle le împărtăşeşte căutătorilor adevărului spiritual. Supoziţia noastră nu intră în contradicţie cu ele, ci elimină misterul şi confuziile legate de momentul crucial al „iluminării spontane" a unui om care nu era deloc interesat de spiritualitate până în acel moment. Starea de ILUMINARE a minţii maestrului Tolle este un efect secundar al evenimentului principal, anume VENIREA ÎN TRUP A UNUI SPIRIT FOARTE ELEVAT, care păstrase proaspătă amintirea lumii spirituale din care coborâse.

Această iluminare ***spontană*** nu poate fi luată drept model de către aspiranţi, care vor fi nevoiţi să cucerească pas cu pas înălţimile spirituale. Aici, exemplul personal al profesorului nu este esenţial. El a suferit o transformare neintenţionată, pe când elevii săi caută să obţină aceeaşi transformare în mod programatic, avansând etapă după etapă, pentru ca schimbările obţinute să fie stabile şi definitive. Dar avem siguranţa că Cerul sprijină dorinţa de elevare a conştiinţei muritorilor tocmai prin trimiterea urgentă în trup de om a încă unui Învăţător, atât de rar şi preţios, iar în cazul lui Eckhart Tolle, şi atât de celebru...

11 iunie 2015

În ziua de azi, cine se dedică cu adevărat spiritualităţii în gând şi faptă, păstrându-şi o moralitate desăvârşită, e ca şi cum ar fi depus „jurământul sărăciei”. Chiar dacă va supravieţui cumva, nu va putea aduna avere niciodată.

Acest lucru l-au simţit pe propria piele mulţi aspiranţi spirituali. Nu reuşesc să-şi împlinească visurile spirituale, din lipsa posibilităţilor materiale. Banii nu prea trag la spirit, după cum se vede... Sfaturile maeştrilor lor nu ies din banalitatea „gândirii pozitive”, a „mentalizării succesului” şi alte plăsmuiri de tip new-age. Puţini sunt cei care reuşesc pe plan financiar urmând şi o spiritualitate autentică. Doar când se întâlnesc conjuncturile avantajoase cu o karmă favorabilă. Sau prin compromisuri, pe care doar ei le ştiu...

Natural, cei dedicaţi spiritului, se desprind treptat de motivaţiile pecuniare, de interesele meschine, de gândirea materialistă, aducătoare de venituri. Nu e realist să-şi dorească şi un nivel material prea înalt. Să se resemneze cu cât au şi că nu vor aduna la fel de mulţi bani ca profitorii.

Lumea de azi nu este un paradis, e departe de a se fi realizat saltul conştiinţei planetare. Lucifericii au reuşit să îşi răspândească influenţa peste tot şi domină lumea prin bani. Cei îndemnaţi spre spiritualitate sunt supuşi unei presiuni mentale imense, ca şi unor constrângeri fizice.

Pentru cei implicaţi trup şi suflet în munca spirituală este potrivită înţelepciunea Apostolului Pavel:

„Ştiu să trăiesc smerit şi ştiu să trăiesc în belşug. În totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos care mă întăreşte.” (Filipeni 4:12,13)

30 iunie 2015

* * *

CUM ÎI PRIVESC SPIRITELE PE OAMENI? **Toţi oamenii sunt nişte ignoranţi, mai mult sau mai puţin.** Dar diferă modul spiritelor de a acţiona având această percepţie.

Spiritele imature, neserioase, îşi bat joc de ei, de credulitatea lor. Spiritele şi mai inferioare, demonice, merg mai departe, ducându-i până la autodistrugere şi distrugerea altor semeni.

În schimb, spiritele superioare, angelice, privesc oamenii cu compasiune, duioşie, înţelegere, dorind să îi ajute cu înţelepciunea şi priceperea lor inspirată de Dumnezeu.

Prostia oamenilor e dictată de înseşi limitările inerente fiinţei umane. Chiar şi cele mai slabe spirite văd lucrurile dintr-o perspectivă mai largă. Detaliile vieţii oamenilor oricum nu contează prea mult.

Prostia oamenilor vine din faptul că nu văd pădurea din cauza copacilor. Chiar şi maeştrii spirituali au o viziune limitată de condiţiile vieţuirii lor. Condiţia umană nu poate fi niciodată egală cu condiţia spiritelor libere şi superioare, chiar dacă omului i se mai oferă sclipiri de divinitate, aşa, pentru întreţinerea aspiraţiei şi diseminarea iubirii divine...

Priveşte şi tu oamenii ca pe nişte ignoranţi – pe toţi, **inclusiv pe tine**! Totul devine astfel mult mai relativ şi vei scăpa de furie, de orgoliu, de toate defectele umane. Ştiind că eşti prost şi tu, poate mai puţin ca alţii, dar tot eşti prost, te smereşti rapid. Prostia înseamnă că nu vedem întreg tabloul cosmic al fiinţării, deci părerile noastre depind de gradul nostru de prostie, fiind la fel de relative, fără valoare absolută. Pentru ce atunci să ne ţăţim ţanţoşi şi ţâfnoşi?

4 decembrie 2016

* * *

Iată două tipuri de FRUMUSEŢE:

1) Frumuseţea simplităţii eficiente (ca în formulele matematice)

2) Frumuseţea armoniei complexităţii (ca în muzică, fiinţa umană etc)

Frumusețea unei femei lovește ca trăsnetul pe orice bărbat care o vede. Unii încearcă să posede acea frumusețe, răpind sau închizând femeia în propriul harem. Dar frumusețea aparține doar femeii, ea nu se poate transfera admiratorului. Cel ce încearcă se trezește curând cu o „pradă” tot mai incomodă și pretențioasă. Scopul frumuseții femeii este de a atrage pe acel unic bărbat care, momit la început de frumusețea exterioară, să descopere mai apoi frumusețea interioară și alte calități femeiești care îl completează, oferindu-i și el la schimb calitățile masculine.

De fapt, frumusețea nu aparține nici măcar femeii însăși. Ea trece odată cu timpul. Admiră imaginile senzuale ale faimoasei Sophia Loren în tinerețe, iar apoi uită-te cum arată la bătrânețe! Este același om, rămas acum fără masca atracției fizice. Frumusețea este întotdeauna o momeală a sexualității, dar este preferabil să fie și a destinului de cuplu, de familie armonioasă.

Atâta vreme cât mintea omului rămâne DENSĂ, ea va fi mai receptivă la influenţele grosiere ale entităţilor negative decât la sfaturile

binevoitoare ale celor pozitive. Energia vehiculată de demoni este mai apropiată de frecvenţa de funcţionare a minţii comune şi de aceea omul poate fi manipulat de aceia. Deseori, influenţa lor induce o manifestare obsesiv-compulsivă greu de combătut. E nevoie de **auto-supraveghere** şi **conştientizare**, iar dacă nu ajunge, trebuie întărită **voinţa**.

O minte DENSĂ se va ocupa exclusiv de aspectele inferioare (animalice) ale existenţei: supravieţuire fizică, sex, securitate, interese de clan, apreciere socială, putere (domeniile predilecte ale primelor 3 chakre).

Cum se pot RAFINA minţile tuturor oamenilor, pentru a construi o societate ideală? Numai printr-o REVOLUŢIE SPIRITUALĂ, sub conducerea lui Dumnezeu şi a Îngerilor Săi. Rafinarea individului depinde foarte mult de el însuşi şi este posibilă prin căutarea EVOLUŢIEI SPIRITUALE.

8 decembrie 2016

RUGĂCIUNE ŞI MEDITAŢIE

Rugăciunea și meditația nu se pot lipsi de introspecția psihologică.

Rugăciunea tinde să elimine preocuparea internă și personală, invocând favorurile unor ființe supranaturale. ***Meditația*** tinde să depășească chestiunile psihologice în favoarea supramentalului și supranaturalului. ***Introspecția*** ne readuce pe pământ, ba chiar în pământ, pe tărâmul umbrei. Rugăciunea și meditația folosesc deseori **închipuirea** ca metodă, în schimb introspecția folosește mereu **luciditatea**.

- ***Rugăciunea*** e necesară. Simplele îndemnuri morale nu au putere asupra omului decât dacă sunt dublate de influența spiritelor bune. Ele sunt un grup, o comunitate, Sfintele Duhuri. Te poți ruga la oricare dintre ele și mai multe te vor ajuta. Fără Grația Divină nu putem ieși din pielea crocodilului.

- ***Meditația*** e necesară, ea ne dezvăluie mecanismele minții. Îmblânzirea minții și deziluzionarea necesită tehnici specifice, așa cum îmblânzirea animalelor nu se face cu rugăminți, implorări sau răstiri.

- ***Introspecția*** e necesară. Rugăciunea nu garantează sprijinul zeilor și minunile pe care ni le dorim mereu. Meditația ne poate transforma (în anumite aspecte), dar nu și pe ceilalți. Trăim printre oameni și suntem contaminați cu gânduri și emoții inferioare.

Recunoaşterea lor în propria fiinţă ne face mai umili şi ne readuce mintea din sferele prea înalte pentru muritori către mlaştina pământeană, unde trebuie să trăim deocamdată.

Supranaturalul este invocat prin rugăciune (-) și obținut prin meditație (+). Mintea este observată prin introspecție (-) și controlată prin meditație (+).

Sunt o unitate: spirit, minte şi suflet vital. Conştiinţă spirituală, conştiinţă psihică, conştiinţă corporală. Sufletul vital face posibilă funcţionarea corpului, repararea sa, dar şi performanţele speciale şi chiar miracolele în corp. Aşa cum mintea obişnuită nu-şi percepe stăpânul (spiritul), sufletul vital nu-şi percepe stăpâna (mintea). Prin antrenament, comunicarea dintre ele se îmbunătăţeşte. Iniţiativa aparţine superiorului.

14 decembrie 2016

VIDUL NU ESTE NIMICUL

Voi începe aceste note cu aprecierea documentarului ***„Everything and Nothing”***[60], realizat de Jim Al-Khalili pentru BBC4. Alternativ, citiţi doar rezumatul celor 2 episoade[61] (în limba engleză)

În partea a doua, realizatorul ne descrie **istoria concepţiilor despre vid sau nimicul absolut**, din perspectivă ştiinţifică. Vom vedea cum părerea savanţilor s-a modificat de la o epocă la alta, după o spirală evolutivă. Ştiinţa este ciclică, ea renunţă la ce e perimat şi îmbrăţişează adevărul.

Iată care au fost părerile celor mai inteligente creiere despre VID sau NIMIC:

1. Vidul NU EXISTĂ

Filosoful grec Aristotel a stabilit empiric că „natura are oroare de vid”, negăsind nicăieri un loc unde să nu se găsească nimic. Timp de aproape 2 milenii, savanţii au considerat adevărată această observaţie antică.

2. Vidul EXISTĂ

Savantul italian Torricelli a găsit totuşi o metodă simplă de a crea vid. A întors un tub plin cu mercur într-un vas, iar coloana de mercur a

---

[60] http://topdocumentaryfilms.com/everything-and-nothing/

[61] http://humanists4science.blogspot.ro/2011/04/bbc-everything-and-nothing-jim-al.html

coborât puţin, lăsând deasupra sa VID. Apoi, filosoful şi savantul Pascal a observat că, urcând într-un turn înalt, presiunea aerului (egală cu înălţimea coloanei de mercur) scădea. A dedus că, cu cât urcăm, atmosfera de deasupra este tot mai mică, iar dincolo de marginea ei începe, fatalmente, VIDUL cosmic.

3. Vidul NU EXISTĂ

Savanţii din secolul XIX considerau că, asemenea undelor sonore, care se propagă prin aer, şi lumina (care are proprietăţi de undă) trebuie să străbată şi ea un mediu de suport similar, dar invizibil, nedetectabil. L-au numit „etar luminifer”, care umple tot VIDUL cosmic.

4. Vidul EXISTĂ

La sfârşitul secolului XIX, savanţii Michelson şi Morley au demonstrat că lumina are o viteză constantă, indiferent de direcţie, ceea ce înseamnă că ea nu „se freacă” de presupusul „eter”, care, prin urmare, nu există; nimic nu umple vidul.

5. Vidul NU EXISTĂ

Savantul britanic Paul Dirac a stabilit, plecând de la principiul de nedeterminare a lui Heisenberg, ca la nivel cuantic, „vidul fierbe”. În fiecare moment, se creează din vid perechi de particule şi antiparticule, care se anihilează imediat reciproc, astfel că nu apucăm să le depistăm existenţa.

Mai târziu, savanţii au conceput şi instrumente fine care au evidenţiat indirect, prin efecte asupra traiectoriei orbitei electronilor, apariţia intempestivă a unor „particule virtuale”, ce dispar imediat (după ce au interacţionat cu electronii măsuraţi). Particulele elementare ar fi deci mai mult nişte **evenimente** decât nişte lucruri.

* * *

Savantul şi filosoful Nassim Haramein duce raţionamentul mai departe: „*Ceea ce percepem ca fiind mişcare se datorează, în fond, faptului că realitatea pulsează, adică intră şi iese din existenţă cu o frecvenţă înaltă, creaţia dispare şi reapare, oscilând între formă şi fără-de-formă la nivel cuantic de nenumărate ori în fiecare secundă, dându-ne aparenţa de mişcare.*”

Schema generală ar fi aceasta:

1. Particulele există (Vidul NU există)	2. Particulele NU există (Vidul există)	3. Particulele există (Vidul NU există)	4. Particulele NU există (Vidul există)	5. Particulele există (Vidul NU există)	...>

Interesant tipar! Unde l-am mai văzut?... Adineauri, în istoria conceptelor despre Vid, prezentate puţin mai sus. Nu ştiu dacă înseamnă ceva, dar merită să remarcăm şablonul.

În acest model, Universul pare a nu fi altceva un film de celuloid rulat de un gigantic aparat de proiecţie pe ecranul spaţiu-timp, în care fotogramele statice se derulează una după cealaltă cu o foarte mare viteză (frecvenţa fundamentală de vibraţie a Universului, care defineşte „cuanta de timp divin"). O altă comparaţie poate fi făcută cu o lumină intermitentă, stroboscopică, în care pulsurile luminoase alternează cu momente de întuneric.

Am putea spune că Vidul şi Creaţia coexistă. Dacă ne aflăm în starea absolută de Creator, vedem totul (fotogramele albe şi negre), iar ca fiinţe, numai Creaţia (fotogramele negre). *„Nirvana (Vidul) este totuna cu Samsara (Creaţia)*", se spune în Orient.

* * *

Vidul Divin nu este lipsit de farmec sau gândire, dimpotrivă, numai că El diferă complet de tot ceea ce apare în Creaţie, este Pură Conştiinţă. Fiind indescriptibil, din comoditate, e descris ca fiind Nimicul. Spre a se apropia de realitatea sa complexă, Vidul a fost numit uneori Plenium – căci este plin de informaţie şi energie, conţine în mod virtual orice ar putea apare vreodată în Creaţie. *„Spaţiul defineşte materia, nu materia defineşte spaţiul. Materia provine din Vid şi se întoarce acolo"* (Nassim Haramein).

Metafizic vorbind, Creaţia e generată de pulsaţiile Conştiinţei Absolute (sau, dacă vreţi, „valurile din spuma cuantică"). Acelaşi lucru spune explicit şi mecanica cuantică: spaţiul-timp (cu cele 4 dimensiuni ale sale) este generat de celelalte 7 dimensiuni ascunse ale multiversului (universul complet, cu cele 11 dimensiuni) într-o parte a acestuia (lăsând deci o mare parte a sa neacoperită de spaţiu-timp).

Conceptul de „maya" din Advaita Vedanta (un *sistem filosofic non-dual*) desemnează iluzia că universul nu ar fi mai mult decât spaţiul-timp.

Fizica cuantică consideră, şi ea, că simţurile noastre sunt restrânse la cele 4 dimensiuni şi, de aceea, foloseşte matematica pentru a deduce potenţialul din afara lor (universuri paralele, holografice etc.). Fizica cuantică încă nu defineşte explicit faptul că tărâmul potenţialităţilor este

un „ocean de conştiinţă”, dar atestă, involuntar, faptul că formele din acest tărâm virtual au calităţi asemenea gândirii.

Astfel, una dintre cele mai surprinzătoare observaţii ale mecanicii cuantice a fost aceea că intenţia cercetătorilor este cea care va determina modul cum vor „alege” particulele elementare să apară în experiment: sub aspectul de undă sau sub cel de particulă. De fapt, particulele nu aleg conştient, ci rezultatul este produsul interferenţei undelor gândirii umane cu undele mişcării particulei prin câmpul vidului.

Subiectul discutat aici are conexiune şi cu termenul de „spanda” sau „Învăţătura despre vibraţie” a Şivaismului din Kashmir (un alt *sistem filosofic non-dual*, de sorginte tantrică). Spanda înseamnă radianţă pulsatorie divină, vibraţia creativă a lui Şiva (Creatorul Absolut). Diferenţele faţă de Advaita Vedanta sunt: 1) doctrina tantrică susţine faptul că lumea fenomenală există cu adevărat, nu este doar o iluzie cosmică, 2) Divinitatea Supremă nu este inactivă, ci creează continuu.

28 decembrie 2016

„Spirituale”, adică umoristice

Anagrame-n calambur

Cele două ROZE
Într-un bol englez
Dau, amestecate:
ZERO şi OREZ.

Catren epigramă

Azi, femeile fatale
Au vederi… mai largi în viaţă:
Dintr-o parte – silicoane,
Iar din faţă – bot de raţă.

Hormonu' bate neuronu'

Când le dau flocii, băieţii
Au în cap numai tărâţe
Se hlizesc ca nătăfleţii
La frumoasele... cur-tate.

Sexualitate

A face-amor – nu-i un păcat
Doar dacă eşti înamorat.
Dacă îl faci din interes,
E animalic – e regres.

Parodie (Repetabila povară)

Cine n-are pe taste diacritice, nu-n gând
Mai aude şi-n somn graiul român plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem titraţi
Virgulă, căciulă, coif - tre' s-adăugaţi!

Testamentul lui Petru cel Mare

De la măreţul Petru ţar
Vor cei de la Kremlin
Să-ntind-al Rusiei hotar
La Pontul Euxin:
Un lac mujic şi militar
Cu multă vodcă plin...
Cuprinde glob-un ev barbar
Putin câte Putin

Grasa slavă

La ruşi, expansiunea-armată
boală-i (gena de rasă-i slabă),
Îşi lăbărţează marginile
ca gaspadina grasă slavă.

70000 de gânduri

A început în „1984”. Oamenii de ştiinţă au descoperit că fiecare om are 70000 de gânduri în fiecare zi. Drept urmare, autorităţile responsabile au temeri serioase despre ele:

- Circulând libere şi nefiscalizate, creează o pagubă imensă la buget.
- Încing creierele şi contribuie astfel la încălzirea globală a planetei.
- Fiind mai uşoare decât aerul, gândurile eliberate în atmosferă atacă fragilul strat de ozon.
- Nefiind necontrolate de serviciile de securitate, toate aceste gânduri sunt din start suspecte de terorism.
- Specia ţestoaselor este în pericol de dispariţie.

Din aceste motive serioase, şi încă altele care nu pot fi dezvăluite, autorităţile anunţă măsurile ce vor fi luate spre binele populaţiei:

- Impozitarea gândurilor, dacă trec de 3000 pe zi. Cum oricine depăşeşte acest plafon (mai puţin politicienii), vom fi impozitaţi cu toţii (cu excepţia parlamentarilor).
- Limitarea accesului la cultură şi informare liberă, care, se ştie, provoacă inflaţia de gânduri. De fapt, neoficial, limitarea funcţiona de mult, dar nu s-a spus că e „de bine”.
- Internarea forţată în clinici de spălare şi aerisire a creierului a intelectualilor care depăşesc 100000 de gânduri pe zi. Cine este intelectual? Oricine navighează pe internet cel puţin 30 minute pe zi.
- Implantarea sub piele a unor microcipuri cu gândurile permise cetăţenilor civilizaţi. În momentul apariţiei unui gând alogen, microcipul va elimina substanţe iritante, provocând mâncărimi extreme şi dor-de-ducă.
- Împuşcarea tuturor ţestoaselor, eliminând astfel gândurile excesive şi grijile ecologiştilor.

Legea lui Arhimede reloaded

„Un corp scufundat în propria prostie este împins de sus în jos cu o forţă egală cu fudulia lui.”

24 iunie 2015

Puţintică gramatică

Câte greşeli şi omisiuni gramaticale recunoaşteţi mai jos?

Sânt de acord c-avem aici
Decât greşeli neânsemnate
Ce-Academia hotără̂
Cum trebuiesc înscris redate.
N-au m-ai schimbat gramatica
Din 93 până acu'
Nu zic că nu fu' necesar
Da trebuia să nu.

Răspuns: 10 = 8 greşeli + *2 omisiuni*

Sunt de acord c-avem aici / Doar greşeli neînsemnate / Ce-Academia hotărî / Cum trebuie în scris redate. / N-au mai schimbat gramatica / Din *'93* până acu' / Nu zic că nu fu necesar / *Da'* trebuia să nu.

11 noiembrie 2016

Ştiinţofiligia

Am inventat un cuvânt: ŞTIINŢOFILIGIE, cu versiunea în engleză SCIENSOPHYLIGION.

ştiinţofiligie = **ştiinţ**ă+filo**sofi**e+re**ligie**

sciensophyligion = **scien**ce+philo**sophy**+re**ligion**

Desemnează domeniul de intersecţie a celor 3 mari direcţii de gândire: ştiinţă, filosofie, religie. Aici se îndreaptă interesele mele.

8 decembrie 2016

BABILONII SPIRITUALISTE

Capitole:

SPIRITISMUL

Ştiinţa se bazează iniţial, ca şi religia, pe... o credinţă. Diferenţa este că ştiinţa renunţă la ideile eronate, neadaptate la realitate. „Adevărul absolut” este un ideal pe care omul de ştiinţă ştie că nu-l va atinge niciodată, dar omul religios îl are în buzunarul hainei.

„Ştiinţa spirituală” este un concept modern despre religie. Ea consideră că adevărul spiritual se dezvăluie treptat, potrivit nivelului de înţelegere al omenirii. Prin urmare, adevărul spiritual este supus permanentei îmbogăţiri, clarificări, rafinări. Dogmele sunt inamicii cunoaşterii adevărului, deşi pretind contrariul. Totuşi, ştiinţa spirituală este destul de evazivă, apropiindu-se ca abordare de fizica cuantică. Savanţii moderni s-au obişnuit deja cu probabilităţile şi paradoxurile, ca şi cu influenţa involuntară a cercetătorului asupra rezultatelor, renunţând tot mai mult la „obiectivitatea” ştiinţifică.

„Filosofia perenă” (philosophia perennis) este un concept potrivit căruia există un corp de adevăruri eterne, care au străbătut istoria deghizate în diverse idei religioase. În ciuda unor diferenţe de exprimare, marile adevăruri (precum Fiinţa Supremă Creatoare, conştiinţa - temelia universului, multi-etajarea fiinţei umane complexe, purificare morală şi virtute, supravieţuirea după moarte, reîncarnarea spiritelor, memoria indestructibilă a universului şi altele asemenea) nu sunt nici rodul

imaginaţiei, nici al credinţelor efemere, ci sunt legi şi fenomene universale.

„Spiritismul” este o doctrină filosofică şi religioasă care îmbracă atât forma ştiinţei spirituale, cât şi a filosofiei perene. În spaţiul anglo-saxon, o denumire oarecum echivalentă pentru spiritism este cea de „spiritualism”. Se bazează pe practica comunicării cu spiritele cu ajutorul mediumilor – persoane special dotate, antrenate şi conştientizate pentru această misiune dificilă şi nobilă.

CONFIRMAREA MEDIUMNITĂŢII

Gary Schwartz, profesor de psihiatrie şi chirurgie la Universitatea din Arizona, afirmă că mediumnitatea este reală în filmul „*LIFE AFTERLIFE*” şi câţiva mediumi de marcă americani o dovedesc prin ceea ce fac în pagina web „*MEDIUM COMMUNICATIONS*”[62], iar o meta-analiză ştiinţifică dovedeşte realitatea experienţelor din pragul morţii NDE şi a vieţii de dincolo: ”*Scientific Evidence Supporting Near-Death Experiences and the Afterlife*”[63].

Deci este ştiinţific posibil ca mediumii să ia legătura cu spiritele decedaţilor. Mecanismul psihic prin care se poate interfera cu lumea spiritelor există în stare latentă în orice om, dar nu poate fi declanşat uşor. Cel mult, dialogăm cu subconştientul. Cum s-ar mai spune, fiecare om are voce, dar puţini cântă la operă.

Mesajele şi dialogurile cu spiritele s-au acumulat şi s-au publicat în reviste, cărţi, antologii. Astăzi, avem tot mai multe cărţi, dar tot mai puţin timp să citim. Este nevoie şi de un anumit discernământ în aprecierea critică a surselor şi respingerea imposturii. O îndoială iniţială este binevenită în acest domeniu.

Dar şi **îndoiala este o artă**... „Agnostic” este cel care nu stabileşte ***niciodată*** ce este adevărat şi ce este fals, pentru el totul fiind dubios. „Lucid” este cel care discerne ***imediat*** între minciună şi realitate, între superficial şi valoare. Marea masă a omenirii se înşiră pe podul dintre aceste două maluri ale îndoielii, traversând râul adevărului. Puţinii curajoşii care se aruncă direct în apă pot gusta plăcerea adevărului pur – ei se numesc „mistici” sau „iluminaţi”. Acolo nu mai există nici minciună, nici adevăr, ca opus al ei, şi nici orice altă dualitate, căci **Adevărul este unul singur, adică non-dual**.

SCEPTICISM

Scepticii de serviciu vor reclama că nu e posibilă niciun fel de comunicare, fiindcă spiritele nu există... Vor spune că totul este un fals, fiindcă

---

[62] http://www.afterlife101.com/Medium_Communications.html

[63] http://www.near-death.com/evidence.html

numai minciuni au în cap. Au încercat să demaşte chiar şi mecanica cuantică, până când s-au împotmolit. Aţi observat că scepticii profesionişti (numiţi şi debunkers) nu recunosc niciodată că au greşit? Pur şi simplu, trec la subiectul următor pe care să-l minimalizeze şi batjocorească. De fapt, ei nu mai sunt sceptici propriu-zis, ci au trecut la nivelul următor, de CINICI – care „distrug corola de minuni a lumii”.

Scepticul se simte superior intelectual şi nu trebuie să recunoască că s-a înşelat în vreo privinţă, niciodată. Şi nici nu trebuie să facă vreun efort creator, ci doar să nege ce spun alţii. Acest gen de sceptic materialist se distrează să încurce oamenii, fiindcă asta îl face să se simtă puternic. Nici măcar nu are nevoie de o competenţă reală în ceva. Este ca acel nebun care aruncă o piatră în baltă şi 1000 de înţelepţi caută s-o scoată. Ce mai râde nebunul! Aici e nevoie de exorcism, fraţilor! Nu piatra trebuie scoasă, ci demonul...

„REVELAŢII” ABSURDE

Un cititor atent al literaturii spiritiste poate sesiza o dezvoltare continuă de-a lungul deceniilor, de la apariţia spiritismului modern şi până în zilele noastre. Din păcate, luând ca reper doar mediumii celebri sau best-seller-urile din domeniu, putem face în paralel şi o listă cu ***idei absurde***, în ciuda şi alături de marile ***idei divine călăuzitoare***.

Ne putem întreba, pe bună dreptate, *de unde au venit aceste idei nepotrivite cu tabloul general sau dovedite ulterior a fi false, şi cum de autorii le-au luat în serios?*

- Ne înşală cumva cuvintele nepotrivite, fiindcă nu avem în vocabularul omenesc noţiunile care să indice sensul spiritual corect?!

- Mesajele erau limitate de capacitatea de înţelegere şi prejudecăţile oamenilor care le-au primit?!

- Mediumii respectivi au fost oare un fel de teren de joacă şi antrenament pentru spirite neexperimentate, cu avizul bonom al spiritelor supraveghetoare?! Acestea din urmă, după ce au transmis mesajele importante pe care le aveau de transmis, le-au lăsat şi pe spiritele „micuţe” să-şi „facă mâna” cu mediumii?! Poate că lumea spiritelor este mult mai plină de umor şi detaşare decât ne dăm noi seama. Poate că noi uneori exagerăm cu sacralizarea aceste comunicări (cum am făcut cu scripturile religioase)! Dar, pe de altă parte, ele sunt atât de rare şi de necesare pentru noi, ignoranţii...!

- Se poate oare ca marile Spirite, prietene cu mediumi bine dotaţi pentru acest rol, să delege spirite asistente să comunice cu mediumi mai „modeşti”?! Este atât de uşor pentru un spirit cât de cât evoluat să dea sfaturi şi să impersoneze Spirite celebre... Au la dispoziţie întreaga

Akasha, precum şi propria inteligenţă superioară oamenilor. Şi au libertatea să se facă interesante, precum şi o mai mică responsabilitate...

- Poate că minciunile cu care ne amăgesc spiritele mediocre nu sunt intenţionate. Dorinţele, prejudecăţile lor filtrează cunoaşterea, iar imaginaţia lor debordantă, nelimitată face restul: scenarii mai fantastice decât cel mai prolific autor terestru.

- Poate că, uneori, spiritele legate cu un medium propun „revelaţii" ciudate şi absurde doar pentru a menţine treaz interesul publicului, avid de noutăţi şi bizarerii. Se vede că omenirea la ora actuală s-a plictisit de normalitate şi caută senzaţionalul...

- Sau poate că unii mediumi transmit lucruri atât de importante, încât ele nu trebuie crezute de oricine, şi atunci li se pun în gură şi unele absurdităţi, pentru a fi parţial decredibilizaţi, dar numai în ochii celor dedicaţi răului. „Aleşii" care merită vor rămâne în minte numai cu veştile importante şi nu se vor împiedica de ceea ce nu este adevărat.

Desigur, cele de mai sus pot fi luate ca întrebări retorice sau simple speculaţii. Mai bine, să luăm câteva exemple şi să le comentăm.

EXEMPLE SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII

- Deseori citim revelaţii care spun că în lumile subtile **nu există timp**. De aici a fost doar un pas până la presupunerea sci-fi că timpul este reversibil, negând astfel noţiunea de evoluţie şi sensul Creaţiei. De fapt, există durată chiar şi în astral, dar nu poate fi măsurată după niciun reper exterior. Deci timpul există şi în universurile paralele, dar el poate avea o altă curgere decât pe Pământ, datorită frecvenţei ridicate a planului vibraţional respectiv.

- Sfântul Augustin a lansat, acum multe secole, celebrul aforism **„Răul este absenţa binelui"**, care este o afirmaţie filosofică interesantă, dar numai pe jumătate adevărată. Ea a fost preluată şi dezvoltată de unele secte new-age de astăzi, sub influenţa unor profeţi şi vizionari moderni. S-a ajuns să se afirme, contrar evidenţei, că lumea spiritelor este populată doar de spirite binevoitoare, iar răul este numai în gândirea oamenilor. Negând însă realitatea energiilor şi entităţilor malefice inteligente, facem jocul Necuraţilor, care, la adăpostul invizibilităţii şi a lipsei noastre de pregătire, ne pot juca orice fel de festă neplăcută şi dăunătoare. Când Isus ne avertiza „Vegheaţi mereu!", la supravegherea gândurilor se referea, mai ales când ele vin din afara minţii noastre.

- Hipnoterapeutul Michael Newton a luat contact cu spiritele încarnate în pacienţii săi cu ajutorul transei hipnotice, transformându-i în mediumi sui-generis. Sunt interesante datele culese de el, dar cel puţin una din informaţii contrastează cu cele de până acum. În „Destinul sufletelor” se reiterează ideea că **spiritul se poate încarna simultan în două persoane**!!! Afirmaţia mi se pare exagerată. De altfel, autorul adaugă faptul că acest tip de încarnare simultană este extrem de rară şi dificilă.

- O altă afirmaţie incredibilă din aceeaşi carte este aceea că spiritul, când se încarnează într-un om, îşi lasă departe, în lumea spiritelor, o rezervă din Sine însuşi. Din fericire, am găsit o soluţie pentru acceptarea ei: am decriptat-o ca fiind pe jumătate o metaforă – sugerându-ne că spiritul se împarte în două. Astfel, prin prisma teoriei mele a conştiinţei: ***„rezerva din astral”*** ar fi chiar spiritul încarnat în corp, conştient de Sine, iar cealaltă parte, cea ***„încarnată”***, este conştiinţa umană – adică sufletul. Conştiinţa umană este partea din spirit care şi-a uitat originea sa divină, identificându-se doar cu mintea fizică; spiritul încarnat, în schimb, nu şi-a uitat idealurile eterne şi îşi angrenează voinţa spirituală uneori chiar potrivnic celei umane. Conciliem astfel teoria psiho-spiritistă cu teoria lui Michael Newton.

Metafora este un mijloc de exprimare des folosit de spirite, alături de alte forme stilistice. Deseori le este dificil să transmită întocmai ceea ce gândesc, şi atunci folosesc „materialul clientului” – imaginile din subconştientul mediumului cele mai apropiate ca sens. Exagerările apar când oamenii transformă o metaforă într-un întreg sistem teoretic! Asta se întâmplă în toate teologiile. Mărturisesc că şi mie mi s-a întâmplat, extinzând uneori o metaforă într-o întreagă alegorie filosofică. Anumite adevăruri sunt atât de neobişnuite, încât numai limbajul poetic le poate descrie cel mai bine.

- Aproape toţi spiritiştii consideră că **sufletul este totuna cu spiritul încarnat**. În opinia noastră, este o neclaritate pe care spiritele nu au putut să o evite până acum, din cauză că oamenii cu greu pot să-şi depăşească egocentrismul şi modelele de gândire „umaniste”. În fapt, sufletul diferă fundamental de spirit. Doar spiritul este etern; sufletul nu este nemuritor şi nici nu se reîncarnează. Totuşi, esenţa sufletului se păstrează în spirit, asigurând continuitatea conştiinţei şi memoriei după moarte.

- Deşi rostind aparent acelaşi adevăr că **spiritul este diferit de suflet**, un alt grup de învăţători spirituali din ramura non-duală, înţeleg cu totul altceva, amplificând haosul din capul adepţilor. De fapt, ei spun „suflet” la esenţa spiritului, centrul său. Ştim, din spusele spiritelor

însele, că spiritul se împarte, grosso-modo, în două părţi distincte: centrul sau nucleul divin şi perispiritul (învelişurile subtile energetice). Dacă despre perispirit oamenii au mai descoperit câte ceva, prin faptul că însuşi omul este alcătuit din corpuri subtile, în schimb despre nucleul spiritual nu putem face decât speculaţii şi aproximări conforme cu teoria pe care o îmbrăţişăm. Realitatea divină întrece însă orice raţiune umană.

Spiritul este o aparenţă, este doar persoana, spune într-un video Burt Harding[64], învăţător al căii spirituale non-duale. Sufletul (spiritului – n.n.) este perfect, etern, inexplicabil, de neconceput de minte, fără calităţi personale. Abia prin iluminare spiritul devine una cu sufletul. Spiritul experimentează lumea, dar devine suflet (divin – n.n.) când rămâne doar conştiinţa experimentării, energia pură (vacuitatea), şi dispare eul. Nimeni nu experimentează iluminarea; iluminarea este starea naturală a non-eului, adică a sufletului (spiritului – n.n.).

Parapsihologul Bob Olson interpretează această diferenţă[65] spunând că „sufletul" (centrul spiritului – n.n.) este precum oceanul, iar spiritul este precum un val trimis să cunoască ţărmul. Valul nu se reîncarnează, ci oceanul creează un nou val.

- În continuarea ideii de mai sus, Bob Olson, probabil inspirat de cartea lui Michael Newton, afirmă că **spiritul nu părăseşte niciodată lumea spiritelor** (precum oceanul nu se amestecă cu pământul) şi el poate fi regăsit acolo de cei dragi, chiar dacă între timp s-a reîncarnat (adică oceanul a format un nou val). Aceasta este o idee poetică, dar nu se potriveşte cu realitatea. Un spirit reîncarnat părăseşte lumea spiritelor şi nu mai poate fi contactat până la moartea omului, decât dacă spiritul părăseşte realmente corpul fizic pentru o durată limitată (de exemplu, în starea de dedublare sau proiecţie astrală).

Mediumul Lisa Williams împacă cele două alternative ireconciliabile, afirmând în cartea sa „Supravieţuirea sufletului" următoarele: „Este posibil şi ca dragii noştri (spiritele morţilor – n.n.) să se fi întors pe pământ într-o nouă încarnare. Când se întâmplă asta, sufletele nu vor mai putea fi contactate pentru vreun fel de comunicare care implică vorbitul. Ca medium, am învăţat că un spirit lasă o amprentă energetică pe lumea cealaltă, precum urmele de ADN pe o haină sau amprentele degetelor pe sticlă. Un medium poate citi acea amprentă, dar nu se poate conecta pentru a primi mesaje." (Observaţi şi în cazul Lisei aceeaşi indecizie în folosirea termenilor de spirit şi suflet!)

Citiţi minunata carte a Lisei Williams „*Supravieţuirea sufletului*"[66].

---

64 https://www.youtube.com/watch?v=txoWOxENz_Q

65 https://www.youtube.com/watch?v=y-JNwIaLyDw

66 https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBc1JTMzNHejUyVTA/

În schimb, se poate petrece altceva: un spirit celebru (reîncarnat în prezent), ar putea fi impersonat (înlocuit într-un dialog telepatic) de un alt spirit prieten de acelaşi rang spiritual, în scopul comunicării mediumnice cu oamenii sincer interesaţi de el. Putem lua exemplul spiritului marelui filosof mistic Sri Aurobindo, dezîncarnat în 1950 şi reîncarnat în 1958 în persoana marelui artist Michael Jackson. Cei care l-au invocat după data reîncarnării sale au receptat mesaje de la alte spirite înalte, prietene şi susţinătoare a acestuia. Nu a fost o înşelătorie, fiindcă oamenii au avut numai de câştigat şi nu era drept să li se refuze încurajarea spirituală. Astfel de substituiri se întâmplă mai des decât credem, fiindcă spiritele evoluate se susţin unele pe altele în nobilele lor misiuni şi nu au niciun orgoliu privind adevărata lor identitate. De altfel, noi, ca oameni, nici nu putem înţelege măreţia şi universalitatea personalităţii unui spirit liber şi pur. Spiritele evoluate formează o adevărată frăţie, de o dragoste reciprocă cum nu există pe Pământ.

În concluzie, trebuie să admitem cu regret că aceste inconsistenţe slăbesc poziţia religioasă a spiritismului şi teoriilor pseudo-ştiinţifice spiritualiste (dacă adoptăm sloganul „crede şi nu cerceta!")... În schimb, recunoaşterea lor este un demers de rigoare, care întăreşte poziţia ştiinţifică („crede şi cercetează!") şi ne face să fim siguri că **numai ştiinţa spirituală poate fi religia viitorului**. Religiile prezente nu au cum ieşi din constrângerile trecutului, ele, prin definiţie, păstrând tradiţia, justă sau eronată, oricum ar fi ea.

Iată un link despre o iniţiativă lăudabilă a unui medium cercetător al misterelor, care cere explicaţii de la un spirit-ghid despre afirmaţiile neclare sau dubioase ale altor spirite: ”*Spirit Guide Commentary on NDE Research Results*”[67].

Ca o remarcă generală, dacă asemenea erori apar sub semnătură, cum atunci să nu apară în vechile scrieri, şi ele rod al transmisiilor mediumnice, strânse în scripturi milenare?! Scrierile religioase sunt pline de mai mici sau mai mari greşeli, dar care la timpul lor poate că nu contau. Sau poate că contraargumentele erau slab fundamentate. Altele erau priorităţile: promovarea moralităţii şi credinţei în Divinitate şi, desigur, obedienţa în faţa liderilor religioşi. Astăzi însă ele ne deranjează când căutăm adevărul şi trebuie punctate critic.

---

[67] http://www.afterlife101.com/research2.html

PAUL ŞTEFĂNESCU, în Introducerea la cartea sa „**SPIRITISMUL**” răspunde interogaţiilor de mai sus după cum urmează:

«Planul astral inferior, cu care majoritatea spiritiştilor intră în legătură de cele mai multe ori, este populat în mare măsură cu entităţi cu inteligenţă limitată şi un grad redus de spiritualitate. Multe dintre acestea sunt rău intenţionate, plăcându-le să joace rolul unor celebrităţi, din spirit de glumă sau pentru a-şi satisface orgoliul. În acest mod se explică provenienţa unor mesaje lipsite de orice sens.

Mai există şi alte comunicări, care, deşi provin dintr-un strat mai înalt al planului astral, sunt totuşi nesatisfăcătoare. Ele reprezintă adesea enunţuri de simple banalităţi, este drept spirituale, exprimate de cele mai multe ori sub o formă bombastică. A nu se uita de plăcerea unora de a ţine cuvântări pe vremea când erau în viaţă reprezintă, în fond, o slăbiciune, dar în nici un caz nu înseamnă că aceştia sunt neapărat spirite evoluate.

Dacă un spirit a trecut „dincolo” nu înseamnă neapărat că el a ajuns să posede întreaga cunoaştere. Nu-şi va putea însuşi cunoştinţele tuturor planurilor sau acele adevăruri filosofice legate de reîncarnare sau karma. El va transmite impresii cu totul neadevărate despre viaţa de după moarte şi îi va face pe cei rămaşi să adopte unele idei care sunt parţial adevărate.

În această situaţie, trebuie să aibă prioritate comunicarea cu planul mental mai degrabă decât cu cel astral, care este impregnat atât de mult de emotivitate şi amăgire. Ca atare, este indicat ca persoana care serveşte drept medium să fie o persoană cultă şi posedând cunoştinţe temeinice.

Există şi mediumi care pot fi în întregime controlaţi de călăuza lor. Aceştia pot vorbi adesea în limbi pe care, în mod normal, nu le vorbesc. Profunzimea transei necesare pentru un asemenea control riguros comportă şi un anumit grad de risc psihic. În plus, aceste transe sunt extrem de obositoare şi pot deveni dăunătoare pentru sănătate când se abuzează de ele.»

LIMITĂRI ALE PRACTICII SPIRITISTE

Rareori marile spirite dezvăluie **adevăratele secrete** ale lumii lor şi planurile pentru omenire. Poate că face parte din strategie ca unele să ne ofere surogate de cunoaştere, rumeguş pentru minte. Rareori vreun spirit afirmă sincer şi brutal, dar şi credibil, că o anume informaţie nu ne poate fi oferită. Uneori, suntem duşi cu vorba, ni se dau nişte informaţii secundare sau născociri frumoase, pentru a păstra firul dialogului, dar a ne îndepărta de zona „fierbinte” interzisă cunoaşterii muritorilor.

Prin urmare, ne putem aştepta la îndemnuri generale şi sfaturi personale concrete, dar mai puţin sau deloc la dezvăluiri cruciale sau acţiuni mesianice. Marile acţiuni spirituale sunt coordonate şi puse în aplicare fără cunoştinţa oamenilor. Pe bună dreptate, fiindcă ei rareori sunt de încredere şi au o putinţă limitată de a păstra secrete, a susţine ferm o atitudine în contra sorţilor potrivnici...

Cele mai multe **descoperiri ştiinţifice** sau tehnice nu au apărut prin colaborarea cu mediumi declaraţi. Inspiraţia apare în viaţa obişnuită a savantului. El simte că i-a venit o idee extraordinară, dar nu vede sursa spirituală. Dacă ar fi conştient că rolul de „savant” este mai mult o joacă, iar descoperirile cu adevărat importante nu pot fi rolul întâmplării sau rutinei, ci numai unei transmisii spirituale ţintite, atunci poate că acel om s-ar simţi îngrădit, mărunt şi nesemnificativ la scara istoriei. Poate că i-ar cam pieri iniţiativa şi entuziasmul. Lipsit de suficientă înţelepciune ca să accepte statutul de intermediar (medium) şi să-şi depăşească egoul, probabil că ar reacţiona negativ. *Nu-i mai bine să lăsăm sursa de inspiraţie necunoscută?!* au gândit muzele.

În ultima vreme însă, tot mai multe excepţii notabile de la această regulă apar în peisajul ştiinţei fundamentale. Ele prefigurează o nouă epocă a omenirii, în care colaborarea cu spiritele superioare va deveni normală şi absolut necesară. Persoane speciale precum Lynnclaire Dennis[68] sau Mellen-Thomas Benedict[69], revenite din moarte clinică (NDE), contribuie activ cu revelaţii ştiinţifice: vezi matricea vieţii Mereon[70] sau ajutorul pentru cercetări medicale[71] sau alte descoperiri ştiinţifice prin NDE[72].

O componentă a lumilor subtile este... **imaginaţia** creatoare a locuitorilor acelor tărâmuri invizibile. Rolul imaginaţiei este esenţial şi în experienţele de extracorporalizare sau călătoriile astrale. Şi în şedinţele de hipnoză, imaginaţia clientului semi-adormit poate fi foarte uşor dirijată, îmbogăţind în proporţii baroce scenariul sugerat de hipnotizator. Prin urmare, nu este nicio surpriză că mulţi dintre cei care se cred mediumi cu **scriere automată** confundă inspiraţia venită de la propriul subconştient cu cea de la o sursă spirituală externă. Un om neinformat şi naiv poate crede că avalanşa de cuvinte înseamnă neapărat o pronie cerească. De fapt, cel mai adesea sunt cam aceleaşi idei ale autorului, care este inspirat, desigur, dar nu de Dumnezeu, ci de propria sa minte plină de imaginaţie. Tot este ceva deosebit, dar nu ceea ce se pretinde...

---

68 http://www.near-death.com/experiences/notable/lynnclaire-dennis.html

69 http://www.near-death.com/reincarnation/experiences/mellen-thomas-benedict.html

70 http://www.near-death.com/resources/articles/science-of-life-from-an-nde.html

71 http://www.near-death.com/science/evidence.html#table208

72 http://www.near-death.com/science/evidence/scientific-discoveries-come-from-ndes.html

În general, spiritele superioare au grijă ca prin comunicările lor să nu ne bulverseze prea tare viaţa normală. O depăşire a dreptei măsuri ar putea genera nişte adepţi ai spiritismului neadaptaţi la viaţa terestră sau nişte obsedaţi.

Mediumii sunt oameni speciali, cu nevoi speciale, greu de înţeles de oricine. De obicei, sunt ridiculizaţi şi repudiaţi de persoane apropiate. Li se pun obstacole de unde nu se aşteaptă. Aici se vede amestecul malefic al Necuratului. Totodată se găseşte mereu cineva care să îi sprijine până în pânzele albe, ca să îşi ducă misiunea la bun sfârşit. Aici se vede Mâna providenţială a Divinităţii.

Mediumii au nevoie de grijă şi încurajare din partea spiritelor care le au în grijă, ca să nu se deregleze, să-şi suporte mai uşor vulnerabilitatea. Uneori li se „cântă în struna" idiosincraziilor lor, pentru a „ţine aproape" legătura sufletească şi a le menţine echilibrul psihic. Spiritele cunosc foarte bine personalitatea mediumului şi se folosesc de tot ce ştiu pentru a-şi păstra colaboratorul.

Există atâtea obstacole obiective şi subiective care pot degrada sau desfiinţa rezultatul muncii de medium! Cele mai periculoase capcane sunt întinse de către spiritele malefice, imature, capricioase. E atât de uşor, amuzant şi interesant pentru acestea să intre în mintea mediumului fără autorizaţie de la spiritele superioare! Asta se poate petrece când mediumul nu are nişte gardieni puternici (poate fiindcă nu a devenit conştient şi dornic de colaborare cu mesagerii divinităţii; poate fiindcă nu are destulă experienţă; sau poate fiindcă e înclinat spre deşertăciuni şi meschinării, atrăgând magnetic spirite inferioare). Chiar şi cu protecţie, oricând, mai ales pe un fond de oboseală, pot apare influenţe negative ori sugestii răuvoitoare care pot deturna mediumul de pe calea cea dreaptă...

Are mare importanţă mintea mediumului pentru calitatea comunicării spiritiste. În favoarea sa este cultura şi educaţia, nu numai pentru o exprimare nuanţată şi corectă, ci şi pentru a prinde idei înalte ori neobişnuite. Ne referim aici la mediumii mentali, căci mediumii de manifestări fizice (mai rari astăzi) e suficient să aibă calităţi fizice deosebite, nu intelectuale. Operele spiritiste de mare valoare au în spate nişte mediumi sau coautori de înaltă ţinută intelectuală.

În cazul mesajelor destinate publicului avid de comunicări spiritiste poate interveni fenomenul **credulităţii** şi **dependenţei** de „guru” sau „channel”, care le spune în fiecare zi cu ce să se îmbrace, ce să mănânce şi cum să gândească. În ultima vreme, au apărut în mass-media tot felul de „profeţi” care transmit periodic diverse mesaje de la posibile spirite. Ei şi-au creat un public captiv, a căror expectanţe influenţează decisiv mesajele primite. Dacă publicul crede în astrologie, atunci „spiritul” va vorbi în termeni astrologici. Dacă publicul este desprins de realitate, atunci „spiritul” va vorbi despre planete şi sori îndepărtaţi, cu extratereştri pe post de învăţători. Dacă publicul este deprimat, atunci „spiritul” le va face psihoterapie de grup prin diverse sugestii pozitive. Dacă publicul începe să se arate sceptic, atunci „spiritul” le va profeţi apropiatul sfârşit apocaliptic al planetei şi soarta minunată a „aleşilor”...

De pildă, internautul găseşte azi numeroase cercuri de studiu al comunicărilor cu diverse **entităţi extraterestre**, autointitulate arcturieni, pleiadieni, zetani, orionieni, draconieni, siriuseni, lirieni, andromedani, centaurieni, procyonieni, bellatricieni, formalhautani, şi lista n-are sfârşit. În opinia mea, este o modă lansată de nişte spirite care îşi arogă o falsă identitate „extraterestră”, când, de fapt, ele sunt entităţi invizibile pământene. Mesajele lor sunt uneori controversate, deşi deseori optimiste. Pot avea urmări psihologice nefavorabile pe termen lung asupra celor care le iau prea în serios, fiindcă frumoasa teorie nu se potriveşte cu realitatea.

De ce extratereştrii nu ar avea motive să comunice cu noi prin mediumi? Fiindcă mii de spirite terestre sunt deja pregătite şi doritoare de a o face. Ele au fost încarnate pe Pământ, au multe experienţe umane la activ, deţin toate informaţiile necesare pământenilor. E dreptul şi misiunea LOR de a le vorbi oamenilor prin mediumi. Extratereştrii vor rămâne nişte ***străini stranii*** pentru noi. Nu e treaba lor să ne educe, să ne moralizeze, să ne salveze. Nici măcar misterioasele cercuri din lanuri[73] nu sunt opera alienilor...

Vreau să mă fac bine înţeles: nu acuz pe nimeni de şarlatanie în aceste cazuri! Ipocriţii se vor scufunda în propria minciună. Mă interesează să găsim o explicaţie logică.

Diversitatea mesajelor şi identităţilor poate fi explicată prin faptul că fiecare medium se află în sfera de influenţă a unui grup de entităţi

[73] http://www.cropcircleconnector.com/

spirituale, care au de spus **o anumită poveste**. Poate fi privită şi ca un mesaj general transmis sub diverse forme în diverse locuri diferitelor genuri de oameni. Cât de diferiţi suntem sub raport cultural şi intelectual, cât de greu este să găseşti un limbaj comun! Antropologii înţeleg fenomenul diversităţii cel mai bine.

Asta îmi aminteşte de eforturile de o viaţă ale eruditului şi psihonautului Waldo Vieira de a structura o savantă terminologie unificatoare pentru procesele psihice, energetica subtilă şi fenomenele paranormale[74]. Este dificilă impunerea ei, la fel cum limba esperanto nu a reuşit să devină un mijloc de comunicare universal.

MEDIUMI AD-HOC

Există cercetători ai paranormalului care nu se bazează pe mediumii declaraţi, ci îşi fabrică proprii mediumi din oameni obişnuiţi. Vom analiza în continuare studiile italianului **Corrado Malanga**, care a cules prin hipnoză informaţii uimitoare de la pacienţi ce pretindeau că fuseseră „răpiţi de extratereştri”[75].

Domnul Malanga este un om onest, inteligent, entuziast, un adevărat savant. După sute de şedinţe de „hipnoză regresivă”, cum le numeşte domnia sa, a descoperit **cine sunt extratereştrii care răpesc oameni de pe Terra** (!?). Se exclude ipoteza că pacienţii ar fi minţit. Posibilitatea de a fi fost influenţaţi voluntar de hipnotizator se exclude şi ea, datorită onestităţii sale. Se pare că mărturiile independente se coroborează într-un soi de adevăr incontestabil, care nu ar fi doar imaginat de subiecţi.

Domnul Corrado Malanga, deşi a studiat religiile lumii, le respinge pe toate, pare a fi chiar un om complet lipsit de prejudecăţi, un savant total obiectiv. Acest lucru este binevenit, dar are şi un inconvenient, acela că ia drept absolut bune şi corecte informaţiile obţinute prin hipnoză. Majoritatea ufologilor britanici au renunţat deja la această metodă de studiu, fiindcă rezultatele erau dubioase, dacă nu chiar contradictorii, şi nu îi conduceau la nicio concluzie. Datele obţinute de domnul Malanga nu sunt tocmai conforme cu cele obţinute de alţi cercetători similari (Brain Weiss, Michael Newton şi alţi hipnologi vestiţi), sau sunt interpretate într-un mod cam prea original... Chiar şi în acest domeniu

[74] http://www.iacworld.org/glossary/

[75] https://www.youtube.com/watch?v=DjP3cnTE3oU

alunecos şi permanent înnoit, există nişte adevăruri universale de bază, cunoscute şi verificate îndelung de esoterişti.

Ce susţine că a descoperit Corrado Malanga? Iată: Extratereştrii aparţin unor dimensiuni suprafizice şi, deşi au aparenţe corporale energetice, nu au un corp fizic. Ei răpesc sufletele oamenilor pentru a se folosi de energia lor sufletească în scopuri absconse şi în defavoarea oamenilor supuşi experimentelor.

Pentru că cercetarea s-a limitat la oameni chinuiţi (poate chiar bolnavi psihic), nu ne mirăm că Malanga identifică speciile de „extratereştri" descoperiţi de el cu demonii, dracii, luciferícii din tradiţiile religioase. Şi poate că tocmai acesta este clenciul! Deşi savantul dispreţuieşte interpretările „copilăreşti" ale religiilor, el de fapt redescoperă acelaşi adevăr spiritual etern, sub alt nume. E vorba despre atacul demonilor asupra oamenilor. Deşi detaliile imagistice pe care ni le oferă (talia, aspectul, numărul şi forma degetelor, forma craniului etc) sunt la fel de „copilăreşti" ca picturile de draci de pe pereţii bisericilor, este important că a obţinut o oarecare clasificare a „demonilor extratereştri". Dar ea nu trebuie absolutizată.

În planul eteric, unde se petrece toată acţiunea de răpire şi molestare energetică, forma corpurilor poate fi manipulată la dorinţa entităţilor. Aspectul lor trebuie interpretat mai mult simbolic, metaforic. Călătorii astrali vorbesc deseori despre variabilitatea formelor în planul eteric, ca şi despre atacuri şi lupte cu entităţi neprietenoase.

Prin urmare, se pare că pacienţii domnului Malanga erau **agresaţi de demoni, nu de extratereştri**. Se pare că problema presantă a omenirii, în general, nu sunt extratereştrii autentici (are cine să se ocupe de ei şi de experimentele asupra pământenilor!), ci posedările şi influenţele spiritelor inferioare, satanice.

Cercetătorul susţine că cei hipnotizaţi relatează exact ceea ce găsesc în memoria nealterată a inconştientului. Ca dânsul mai cred şi alţi cercetători. Din păcate, este o prezumţie falsă. Sub hipnoză, subconştientul devine liber să schimbe informaţii telepatice în timp real cu lumea spiritelor. **Hipnotizatul devine un medium la comanda hipnotizatorului.** El poate vedea nu numai ceea ce este înmagazinat în memorie, ci i se pot înfăţişa şi imagini noi, concepute special de gândirea unor spirite mai mult sau mai puţin binevoitoare (ca să nu mai menţionăm şi posibilul aport al imaginaţiei). Pacienţii „răpiţi" sau „asupriţi" de entităţi malefice relatează ceea ce văd, dar aceasta poate fi doar o alegorie astrală.

Putem înţelege din datele obţinute de savantul italian că subiecţii săi descriu un scenariu general pus în practică de entităţile satanice, pentru subjugarea cugetelor şi sufletelor pământenilor. Simbolicul „furt al energiei sufleteşti” reprezintă manipularea cât mai multor oameni să se manifeste satanic în viaţa de zi cu zi. Influenţa se poate manifesta atât în somn (ca „răpire”), cât şi în stare de veghe (ca emoţii şi idei inoculate mental). Acesta este scopul demonilor, cunoscut încă din vechime de înţelepţii planetei. Nu este nimic nou, decât poate frecvenţa sporită cu care aceste entităţi neliniştite asaltează minţile oamenilor în ultimul timp (sau darea lor în vileag). Să fie acesta semnul că încleştarea finală dintre Bine şi Rău se apropie?

DE LA TĂBLIŢA OUIJA LA TABLETA VORBITOARE

Ştiţi ce este tăbliţa „oui-ja”? Dar aţi auzit cum se făcea spiritismul la început? Se strângeau mai multe persoane şi puneau o întrebare spiritului invocat. Oamenii aşezau degetele pe un pahar întors, iar spiritul deplasa paharul spre literele alfabetului şi cuvintele „Da” (OUI, în franceză, JA, în germană) ori „Nu”. Astfel se formau cuvinte cu înţeles, încropind răspunsuri cât se poate de logice. Unii, mai tehnici, au înlocuit paharul cu un triunghi din placaj prevăzut cu un indicator şi montat pe rulmenţi, pentru a facilita alunecarea pe tabla cu litere şi cifre. Aceasta este „tăbliţa ouija” sau „planşeta spiritistă”.

Dar astăzi ne-am emancipat, fraţilor! O invenţie năstruşnică a năucit internetul. A fost creată aplicaţia cu care vorbeşti cu spiritele direct pe smartphone sau tabletă!!! Tu pui întrebarea şi apoi încerci să desluşeşti, printre nişte bolboroseli electronice, cuvinte care să semnifice un răspuns cât de cât rezonabil. Din păcate, spiritele nu ştiu să vorbească decât în engleză, că autorul programului este american...

Ca să nu mai lungim suspansul şi gluma, să demascăm escrocheria! E vorba de aplicaţia Echovox, care produce aleatoriu nişte foneme, amestecându-le la întâmplare din baza de date cu vocale şi consoane, dar şi cu vorbele captate de microfon. Este doar o imitaţie de sunete reverberate pe care naivii le-ar putea lua drept „vocile spiritelor”. Un alt program ce funcţionează pe aceeaşi bază psihologică este Spirit Box, care îşi obţine fonemele din scanarea la întâmplare a frecvenţelor posturilor de radio.

Toate astea n-au nimic de a face cu fenomenul vocilor electronice (Electronic Voice Phenomenon sau EVP[76]).

Fenomenul implicat se numeşte pareidolia acustică[77] şi este un simplu truc al creierului, care percepe un tipar audio cunoscut acolo unde nu există niciunul. Este un proces psihologic ce acţionează şi în cazul multor halucinaţii auditive, ca şi în testele psihologice proiective (de exemplu, testul Rorschach).

Pareidolia stă şi la baza unor forme de divinaţie precum ghicitul în zaţul de cafea, în forma norilor, a fumului, în foşnetul frunzelor şi multe altele. Totuşi, trebuie să specificăm şi faptul că, atunci când divinaţia reuşeşte dincolo de şansele statistice normale, o posibilă explicaţie parapsihologică ar fi că subconştientul ghicitorului sau o prezumtivă entitate inteligentă sugerează o interpretare coerentă pentru tiparele neutre de sunete sau imagini.

Revenind la făcătură, este uimitor cât de mulţi proşti încearcă să discute cu „spiritele" prin tabletă sau smartphone! Sunt mii de videouri pe YouTube şi câteva grupuri pe Facebook cu sute de „investigatori". Aplicaţia e folosită şi în unele emisiuni TV care se ocupă de fenomenele paranormale („Ghost Hunters").

Să fie un mijloc de probă că spiritele există? Nicidecum, este o şarlatanie pe faţă. O distracţie pentru amatorii de bungee-jumping psihic. Un mijloc de făcut bani fără scrupule. Pentru o minte lucidă, este clar că un asemenea dispozitiv nici măcar nu permite spiritelor să intervină, chiar dacă ar dori s-o facă!

Şi poate rezulta ceva mai grav: o discreditare a spiritismului autentic. Moda cu EchoVox-ul nu durează decât un sezon, după care apare dezamăgirea şi plictiseala. La minţile slabe, prinde orice păcăleală, distrăgându-le atenţia de la chestiunile serioase. Oamenii de astăzi nu mai citesc cărţi spiritualiste, dar se grăbesc să facă chat cu spiritele, din goana după senzaţii tari. Au mai degrabă încredere în tehnologie decât în persoane pricepute în domeniu. Din aşa ghiveci de cultură, ce poate răsări?!

Linkuri în limba engleză:
"EVP - things you should know"[78]
„Audio Pareidolia"[79]
„What Does 'Pareidolia' Mean and Why is it Dangerous?"[80]

---

76 https://en.wikipedia.org/wiki/Electronic_voice_phenomenon

77 http://en.wikipedia.org/wiki/Pareidolia

78 http://www.assap.ac.uk/newsite/articles/Formant%20noise.html

79 http://theness.com/roguesgallery/index.php/skepticism/audio-pareidolia/

80 http://blogs.psychcentral.com/panic/2012/01/what-does-pareidolia-mean-and-why-is-it-dangerous/

„30 Second Science: Pareidolia"[81] - Video and audio examples

Omenirea se află în următoarea situaţie penibilă, descrisă simplificat astfel:

Spiritele evoluate locuiesc în astral, dar puterile lor fizice sunt zero. De la ele am avea ceva interesant de învăţat, dar nu le putem auzi. Sau sunt reticente de a ne vorbi oricând şi oricum. În schimb, câte spirite comune ale decedaţilor nu ar vrea să ia contact cu cei dragi în mod direct, dar nu reuşesc să se facă simţite! Deocamdată, cel mai sensibil instrument de detecţie este chiar fiinţa umană. Numai ea poate asigura o percepere corectă şi, uneori, o comunicare eficientă.

Dar în lumea intermediară dintre Pământ şi Cer, blocate în planul eteric, spiritele care nu vor sau nu pot să meargă în lumină pot interveni uneori asupra materiei fizice, provocând spaimă printre oameni (fenomenul poltergeist). De la acestea nu prea avem ce învăţa, ba dimpotrivă, oamenii se feresc instinctiv de ceea ce numesc fantome, moroi etc. Nu este un dialog civilizat între lumi.

Fenomenul vocilor electronice există, dar interacţiunea cu lumea spiritelor necesită instalaţii sofisticate, fără a garanta rezultate remarcabile. Chiar dacă se ajunge în faza luării contactului, interlocutorii sunt nişte spirite inferioare, iresponsabile, pe a căror spuse nu ne putem baza întotdeauna. Dialogul este focalizat strict pe problemele pământeşti ale spiritelor captive, rămase nerezolvate (crime, dezamăgiri, regrete etc). Nu e vorba de nişte comunicări ştiinţifice de interes general. Rămâne, deocamdată, un simplu pionierat într-un domeniu al viitorului.

Pentru ca transcomunicaţiile electronice să aibă succesul fulminant pe care l-au avut şedinţele mediumnice la mijlocul secolului 19, la apariţia spiritismului modern, va fi nevoie de inventarea unor aparate de mare fineţe, care să poată capta gândurile spiritelor superioare. Va fi nevoie de un medium pentru calibrarea tehnică. Echipa ştiinţifică va fi agreată de spiritele superioare, din punctul de vedere al purităţii morale. Experimentele nu vor fi subordonate unor interese meschine sau militare. Când toate aceste condiţii vor fi obţinute, înseamnă că vremea unor comunicări facile cu lumea de dincolo a venit. Va fi un moment istoric pentru omenire, când va dispare ateismul şi materialismul din mintea pământenilor...

Răzvan Alexandru Petre
22 septembrie 2015

[81] http://www.thecollapsedwavefunction.com/2012/09/30-second-science-pareidolia.html

PRO ȘI CONTRA GLOBILOR LUMINOȘI DIN POZE

Capitole:

Începând din anul 2006, site-ul nostru, www.spiritus.ro, a deschis apetitul românilor pentru **globii luminoși din fotografii**. Nu este doar un interesant fenomen fizic, ci chiar o interferență cu **lumea misterioasă a spiritelor** (entități inteligente din altă dimensiune). De atunci, tot mai mulți români au înțeles ce s-a întâmplat în fotografiile lor „stricate" de pete albicioase și au devenit mai receptivi la temele spirituale, în general. Este un lucru minunat, care se petrece în toată lumea, nu doar în țara noastră.

Pe de altă parte, din prea mult entuziasm, unii fotografi amatori consideră că orice efect optic neobișnuit reprezintă un înger sau ceva special. **Globii luminoși sunt printre puţinele semne vizibile, obiective din necuprinsa lume a spiritelor**... dar sper ca cititorii noștri să pună mai presus claritatea minții decât entuziasmul precipitat și pasager. În cartea **„Globii luminoși din fotografii"**, pe care am scris-o în anul 2011, am oferit multe explicații tehnice ale unor iluzii optice interesante, care nu trebuie confundate cu fenomenele spiritiste. Această distincție se dovedește uneori dificilă chiar și pentru experți.

CELE DOUĂ CURENTE DE OPINIE

Se poate spune că cei care studiază cu interes pozele cu așa-zișii „orbs" se împart în două mari tabere:

- Adepții explicațiilor fizice;
- Adepții explicațiilor spiritiste.

„Radicalii” din ambele tabere au un interes evident: primii vor să denigreze credința spirituală, iar secunzii vor să-și întărească credința în spirite. Există desigur, marea masă de spectatori care doar încearcă să înțeleagă, nefiind partizanii fanatici ai niciuneia dintre cele două alternative. În unele cazuri pot fi spirite, în alte cazuri pot fi doar efecte optice...

Opinia mea este că și fenomenele fizice, și fenomenele spiritiste sunt NATURALE. Nu există nimic supranatural în spiritualitate, ci doar acțiunea legilor superioare ale universului, încă ignorate de oameni. Viitorul aparține unei spiritualități raționale, în care nu se va mai pune accentul pe credința oarbă, ci pe gândire și observații științifice, care confirmă axiomele religioase. Omenirea civilizată este suficient de coaptă astăzi pentru această abordare mai elaborată.

Vom promova întotdeauna știința înaintea credinței, cu condiția ca explicațiile științei actuale să se poată aplica la cazurile concrete analizate. Acolo unde știința șchiopătează și rămâne în urmă, vom sprinta pe lângă ea cu viteza intuiției spirituale.

Reprezentând grafic mulțimea fotografiilor cu globi luminoși, avem următoarele trei interpretări:

Fig.1 - Interpretările date fotografiilor cu globi luminoși

Tabăra „fizicalistă” se bazează pe cazurile cu explicații fizice pentru a îngloba și restul cazurilor incerte. Asta e de înțeles. Dar ea ignoră total cazurile misterioase, care au explicații spiritiste. Asta nu e deloc științific.

Tabăra „spiritistă”, la rândul său, extinde explicațiile spiritiste asupra cazurilor incerte, care ar putea avea și cauze fizice. Și asta e de înțeles. Din păcate, unii adepți spiritiști nu sunt interesați și de explicațiile fizice elementare, de parcă le-ar pune în pericol credința spirituală. Nici asta nu e științific.

Judecățile generaliste trebuie evitate de oamenii inteligenți, indiferent ce orientare ideologică au. Cum noi ne-am plasat dintotdeauna de partea spiritistă, se cuvine să corectăm exagerările din tabăra noastră, lăsându-i pe atei și sceptici în băltoaca credinței lor materialiste. Vom aborda subiectul cu obiectivitate maximă, dar păstrându-ne rezerva intuiției pentru momentele de incertitudine sau dezamăgire din partea științei. Din păcate pentru ei, credincioșii materialiști nu au această flexibilitate și libertate în gândire, fiind iremediabil prinși în propria prejudecată...

FOTOGRAFIEREA STEREOSCOPICĂ (3D) A GLOBILOR LUMINOȘI

De câțiva ani, în cercetarea globilor ce apar în poze se folosesc camerele foto stereoscopice (cu două obiective). Un astfel de aparat conține încorporate două obiective situate la distanța de circa 7 cm între ele. (vezi foto 1)

Foto 1 - Fujifilm FinePix REAL 3D W3 Digital Stereo Camera

La apăsarea butonului se înregistrează două imagini simultane, dar ușor diferite (conform perspectivelor avute de cele două lentile). Cele două imagini pot fi vizualizate separat, ori pot fi combinate într-o unică poza „anaglifă", destinată vizualizării cu ochelari cu lentile colorate pentru vederea tridimensională (3D). În vederea cu ochelari speciali, obiectele apar în relief, putându-se astfel aprecia corect la ce distanță erau situate față de planul lentilelor aparatului în momentul fotografierii.

- Pentru început, vom exemplifica cu o fotografie anaglifă cu *fulgi de zăpadă (*foto 2). Ea a fost realizată de domnul Ioan Șuteu[82], unul dintre puținii români care au achiziționat un aparat foto 3D special pentru scopul studierii globilor luminoși. Vedem că fiecare fulg de omăt mai

[82] http://globiluminosifotografiati3d.wordpress.com/

măricel apare în ambele poze (stânga-dreapta) ușor decalat. Cu alte cuvinte, același fulg apare colorat în ***cian*** (albastru-deschis) dacă provine din poza din stânga, și în ***roșu*** dacă provine din poza din dreapta. Fulgii sunt, prin urmare, obiecte reale, situate suficient de departe de aparat ca să poată fi înregistrate și percepute corect în spațiu.

Foto 2

ANALIZA FOTOGRAFIEI ANAGLIFE

În foto 3, am marcat cu cercuri galbene câțiva fulgi care apar fără pereche, adică numai într-unul din obiective. Explicația este că perechile lipsă au ieșit din raza vizuală a celuilalt obiectiv/senzor, adică pluteau undeva prin zona denumită de noi „singles-zone" (vezi fig. 2 de mai jos).

Perechile unite printr-o linie galbenă reprezintă același fulg văzut prin cele două obiective (cian/roșu). Cu cât linia este mai lungă, cu atât obiectul respectiv era mai aproape de lentile.

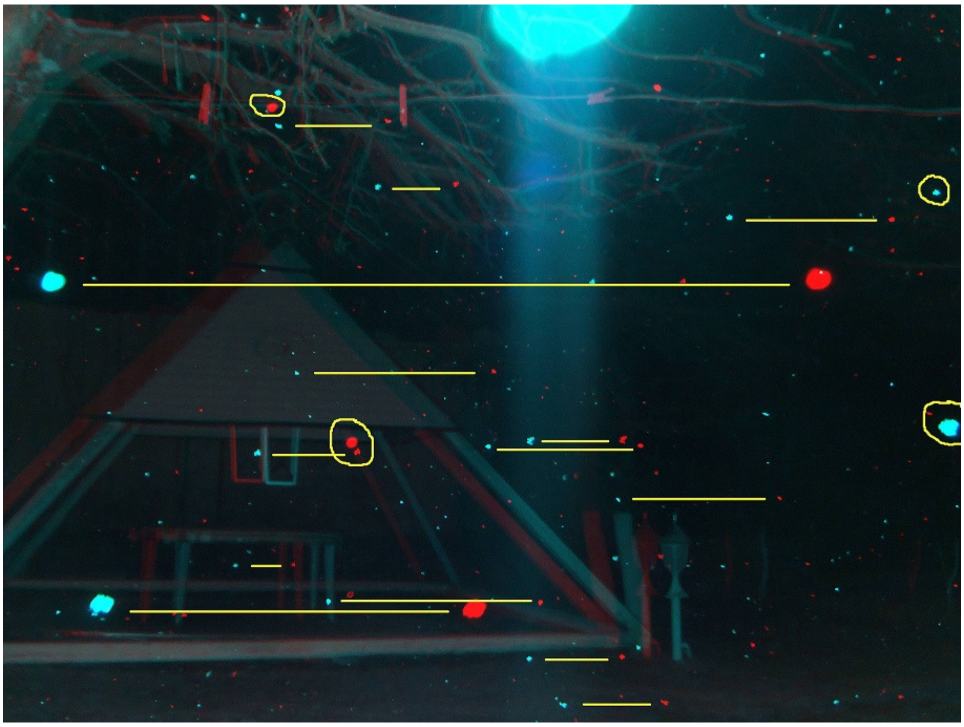

Foto 3

- Să privim acum câteva poze anaglife cu *globi luminoşi autentici*.

Este verificat cu certitudine faptul că, în pozele anaglife, globii autentici nu se regăsesc NICIODATĂ în perechi cian/roşu. Cu alte cuvinte, **globii autentici apar fie într-un obiectiv, fie în celălalt, niciodată în ambele**! Este un fapt constatat şi de noi.

Iată, spre exemplificare, trei fotografii anaglife cu globi autentici (rezoluţii mari), preluate tot din site-ul domnului Ioan Şuteu. Încercaţi să găsiţi pe orizontală perechi de aceeaşi formă şi mărime, dar culori diferite!... Nu veţi reuşi.

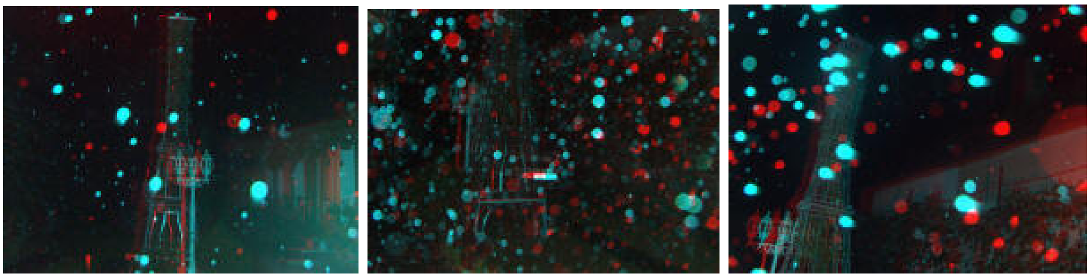

Foto 4 – 6

Care este interpretarea ştiinţifică a acestui fenomen? Globii nu ar fi altceva decât microparticule de praf aflate în zona proximală de non-focalizare (numită în engleză „orb-zone"). Adică: suficient de aproape de obiective ca să fie nefocalizate (având astfel un aspect de disc neclar) şi nefiind vizibile decât în unul dintre obiective. (vezi figura 2, modificată după[83])

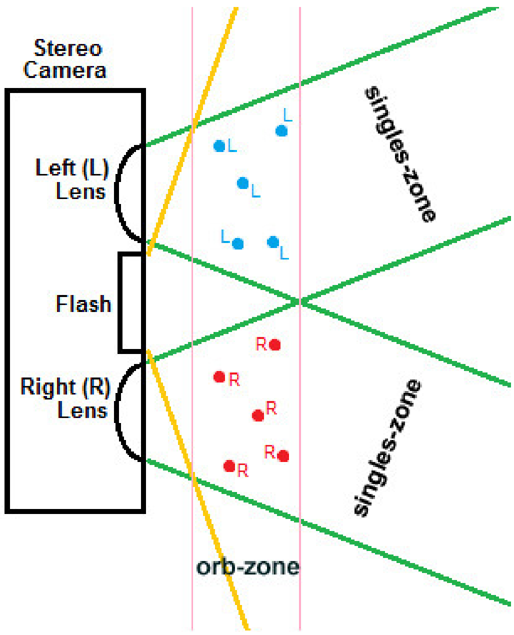

Fig.2 - Reprezentare schematică a conceptului de „orb-zone" sau zona unde sunt capturaţi globii luminoşi cu un aparat foto stereoscopic. Zona se găseşte între limita inferioară (aflată la câţiva milimetri de lentile) şi limita superioară

[83] http://nyackparanormal.com/3DTest/3Dtest.htm

(cel mult unde se intersectează câmpurile vizuale ale celor două obiective), fără ca imaginea să poată fi focalizată de lentile.

Scepticii aduc o demonstrație suplimentară. Ei susțin că forma (de obicei rotundă) a globilor copiază forma deschiderii obturatorului. Au făcut chiar experimente în care au modificat artificial deschiderea fantei de lumină percepută de senzorul aparatului foto, sub aspectul de dreptunghi, iar globii au preluat și ei aceeași formă rectangulară. Acest fenomen se petrece **numai dacă** obiectul fotografiat se află în „orb-zone" (vezi și noțiunea optică *circle of confusion*[84]). Celelalte obiecte aflate mai departe de aparat nu au suferit modificări fiind văzute prin fanta dreptunghiulară.

În concluzie, această argumentație fizică pare destul de solidă. Singura noastră OBIECŢIUNE ar fi că nu este sigur faptul că presupusele „microparticule" sunt NUMAI fire de praf sau alt material. Deci **explicația ar putea rămâne valabilă și dacă niște spirite eterice ar pluti foarte aproape de aparat**, reflectând lumina (lumina însăși e de natură eterică!). Scepticii au o mare problemă când trebuie să reproducă efectul de „orbs" autentici folosind praf sau apă pulverizată. Nu prea seamănă, și basta! Teoria, ca teoria...

Prin urmare, dilema rămâne chiar și prin folosirea fotografiilor stereoscopice (3D). Trebuie să trecem la o metodă mai avansată, și anume filmările video de globi luminoși.

FILMĂRI DE GLOBI LUMINOŞI CU CAMERELE VIDEO

Tot de câțiva ani încoace, aparate de filmat profesioniste sau banale camere de supraveghere pe timp de noapte (CCTV) filmează la lumina zilei, respectiv în infraroșu, apariții misterioase de globi luminoși care se mișcă în moduri ciudate. Toți sunt numiți, la grămadă, „orbs".

Întrucât cazurile sunt totuși diferite, trebuie să delimităm categoriile de globi filmați. Vă propun următoarea clasificare rapidă:

[84] https://en.wikipedia.org/wiki/Circle_of_confusion

1

Globi radianți, filmați în natură, de mărimi relativ mari (câțiva metri), care pot fi considerați OZN-uri („alien orbs" sau „UFO orbs")

- US Researchers surrounded by UFOs Light Orbs in NEPAL - January 2016 [85]
- UFO Releasing Glowing Orbs Into a Formation in Western Massachusetts (UFO Invasion) [86]
- Orbs or UFO in New hampshire Sept. 26 2015 [87]
- UFO Sightings UFO Hunter Captures Incredible Light Display UFOs Drop Drones? [88]

2

Globi plasmatici, de cel mult o jumătate de metru, care generează cercurile din lanuri

- UFOs making crop circles [89]
- Crop Circles are the work Light Orbs Conclusive EVIDENCE not digitized video [90]
- Ufo forming crop circle best video [91]

3

Globi opaci albicioși (care nu sunt insecte), cu forme care se modifică, apăruți pe camere de supraveghere pe timp de noapte

- Orb caught on security camera, real footage [92]
- 5 Mysterious Balls Of Light / Intelligent White Orbs Caught on Video [93]

---

85 https://www.youtube.com/watch?v=ZUXNEwkGc4I

86 https://www.youtube.com/watch?v=Kp4jxRPCaz8

87 https://www.youtube.com/watch?v=BzmwF7dxWgA

88 https://www.youtube.com/watch?v=xsCdoUy93Ho

89 https://www.youtube.com/watch?v=6M6vP8-SbUo

90 https://www.youtube.com/watch?v=_L6xGfe_a1s

91 https://www.youtube.com/watch?v=9SJvVW8s_Oc

92 https://www.youtube.com/watch?v=TWh5oTs2Zko

➢ Angel Caught on Surveillance! Must Watch [94]

Globii luminoși opac-albicioși de mai sus (1, 2, 3) pot fi surprinși uneori și în fotografii. În lipsa unor informații suplimentare, de obicei sunt confundați cu surse naturale sau artificiale de lumină (Lună, Soare sub nori, stele, felinare, lanterne, insecte etc). Numai o filmare poate releva pozițiile și deplasările lor ciudate. Toți acești globi menționați mai sus nu pot fi explicați de savanți, care păstrează tăcerea în privința lor.

În schimb, scepticii aruncă tot arsenalul de argumente împotriva următoarei categorii de globi (4)...

4

GLOBI TRANSPARENȚI ÎN VIDEOCLIPURI

În cazul globilor luminoși ușor transparenți, care seamănă la aspect cu cei apăruți în milioanele de poze de amatori, avem două opțiuni:

1) Considerăm că NU apar aceiași fel de globi în poze ca în filmări. În acest caz, analiza video va pleca de la zero, bazându-se doar pe numărul foarte mic de filmări ale acestor globi, de calitate slabă, lipsind complet filmările 3D sau cele cu rezoluție mare.

2) Considerăm că e vorba de același tip de apariții. Atunci vom folosi ceea ce știm despre globii luminoși statici (din poze) când analizăm acest tip de globi luminoși mișcători (din videoclipuri) – și invers. Este varianta validă și fertilă, în opinia noastră, și pe ea ne vom baza raționamentul în continuare.

Deși filmările sunt făcute întotdeauna cu **rezoluții mai slabe** decât fotografiile, putem observa **mișcările** și **comportamentul** acestor „orbs” și trage concluzii noi. Pentru a vă face o părere personală, vă sugerez câteva filmări disponibile pe internet:

➢ Office Spirit Orbs. [95]
➢ White Orbs or Angels with my mother before her passing. [96]
➢ Real Orbs Disclosure - flying orbs in action [97]

---

93 https://www.youtube.com/watch?v=zRdoCANN6Do

94 https://www.youtube.com/watch?v=d2SHFYgOwhE

95 https://www.youtube.com/watch?v=THXxKWTnWJM

96 https://www.youtube.com/watch?v=XM3ld4IvotM

97 https://www.youtube.com/watch?v=ST3Nd_SXIqM

Dinspre partea scepticilor avem explicaţiile „clasice”:

(a) ar fi vorba de microparticule de praf, polen sau apă

(b) care se mişcă în limitele „orb-zone”, sub aparenţa de discuri luminoase,

(c) provenind din reflecţia luminii, emisă întotdeauna din imediata apropiere a obiectivului de filmat.

Mai pe larg, TEORIA FIZICĂ specifică deci următoarele:

(b) La o distanţă mai mare, acolo unde orice obiect este focalizabil de obiectiv, microparticulele ar putea apare ca nişte puncte luminoase (nu ca discuri neclare), dar fiind mai mici decât rezoluţia senzorului, ele nu mai apar deloc. Practic, globii luminoşi nu ar putea fi generaţi optic decât în zona foarte apropiată de aparat („orb-zone”).

(c) Blitzul aparatului de fotografiat sau lumina infraroșie de la camera de supraveghere sunt, de obicei, plasate lângă lentila obiectivului foto/video și, din acest motiv, reflexiile sunt puternice chiar și în particule foarte mici. Scepticii spun că este suficient să mutăm sursa luminoasă la 30 centimetri deasupra obiectivului ca să nu mai înregistrăm niciun glob luminos. În acel caz, lumina își pierde puterea de reflexie (din cauza distanței relativ mari și a unghiului obtuz de reflexie a luminii în microparticulele de praf).

PARTICULE DE PRAF?

Nu contrazic logica explicaţiilor fizice de mai sus. În schimb, mă îndoiesc că în filmări ar fi vorba doar de nişte microparticule de praf (a). Mă bazez pe următoarele observaţii:

- Unii globi au mişcări contrare simultane, ceea ce contrazice ipoteza că „praful este purtat de curenţii de aer” (în „orb-zone”, o porțiune lată doar de câțiva milimetri, nu pot exista simultan curenți opuși de aer).

- Vitezele şi direcţiile de mişcare a globilor diferă considerabil şi aparent fără motiv fizic. Sunt suspecte traiectoriile care pleacă dinspre aparat, îndepărtându-se treptat de el, de parcă aerul ar putea ţâşni din aparat (!).

- Praful iscat accidental este mai greu decât particulele purtate de aer tot timpul, așa că el se așază după câteva minute. Dar dacă ne referim la particulele care plutesc mereu, de ce nu se văd ele tot timpul, conform distribuției după legea probabilității?!

- Adepţii teoriei fizice **nu au demonstrat,** ci DOAR presupun că sunt implicate microparticule de praf, polen sau umezeală. Dimpotrivă, experimentele lor au cam dezamăgit.

Insectele au cu totul altă aparență, așa că se pot confunda mai greu cu globii autentici. Spre exemplu, iată aici filmarea unei insecte din apropierea obiectivului: Ghost or orb caught on cctv camera 1080p HD [98] În anumite cadre reluate cu încetinitorul se văd efectele optice specifice reflexiei luminii în obiectivul de sticlă. Un glob autentic nu produce astfel de luminări puternice, precum o lanternă (sau oglindă) orientată spre obiectiv (chiar dacă ar fi alb-opac). Globii de care vorbim sunt eterici, transparenți de obicei, nu materiali.

- Nu putem ignora mărturiile multor „vânători de globi”, care - prin invocații, prin puterea minții, prin simplul interes - **au provocat apariția de globi,** sugerându-ne astfel natura lor inteligentă și deschiderea unui canal de comunicare telepatic. Iată mai jos câteva canale de utilizatori YouTube care au intenționat și reușit să filmeze globi luminoși:

Chris Halton - Haunted Earth tv

- THE REAL TRUTH ABOUT ORBS [99]- pledoarie pentru globii misterioși filmați cu infraroșu
- ATTRACTING AND INTERACTING WITH GHOSTS AND SPIRITS [100]
- REALLY POWERFUL ORB ACTIVITY FOR SCEPTICS [101]
- MORE ORB VIDEO CLIPS FROM A HAUNTED ENGLISH HALL [102]

Sasha Bonasin

- AMAZING SPIRIT ORBS APPEARING AROUND ME [103]

James Gilliland

- ECETI: ORBS INTERACTION Part 1 of 2 [104]
- ECETI: ORBS INTERACTION Part 2 of 2 [105]

Antonette Mouton

- Fantastic video - orbs caught on camera! [106]

---

98 https://www.youtube.com/watch?v=ugaIoqCYA4A

99 https://www.youtube.com/watch?v=dRiDJzBgXsY

100 https://www.youtube.com/watch?v=LCrPdgNamDo

101 https://www.youtube.com/watch?v=SDGadNSTYkQ

102 https://www.youtube.com/watch?v=Om8u9d8O_jQ

103 https://www.youtube.com/watch?v=quT55upuafI

104 https://www.youtube.com/watch?v=-hWxKpcnLaU

105 https://www.youtube.com/watch?v=FyWt68_MoXA

- Energy Orbs [107]- prezentare de fotografii deosebite

FILMĂRI STEREOSCOPICE DE GLOBI LUMINOŞI TRANSPARENȚI

Grupul de sceptici de la *nyackparanormal.com* susţine că ei au filmat globi chiar și stereoscopic (un procedeu relativ scump și sofisticat), dar evită să ne ofere detaliile experimentelor. Acest fapt ne-a pus pe gânduri. Dacă rezultatele ar fi fost 100% concludente, ar fi trebuit să ridice imediat pe internet dovezile filmate. Atitudinea lor mă duce cu gândul la faptul că rezultatele contrazic teoria fizică exclusivistă.

Probabil că experimentele de laborator cu fire de praf sau umezeală filmate în 3D sau numai în 2D nu au dat rezultate comparabile cu filmările în care apar globi autentici. Tocmai de aceea **nu există pe internet filmări experimentale care să dovedească teoria fizică fără putință de tăgadă**.

Este adevărat, s-au tot făcut experimente cu artefacte ***fotografiate***, care puteau păcăli pe cei neinițiați printr-un **aspect** relativ asemănător cu globii autentici. La o privire atentă, însă, aveau altă textură. E simplu de bănuit că, și la ***filmarea experimentală***, **comportamentul** și **mişcarea** artefactelor nu prea seamănă cu ale globilor autentici.

Încă nu am găsit o filmare 3D onestă care să prezinte ambele camere simultan și numai într-una să apară globi. Atunci am fi absolut siguri că fenomenul „ORBS” se petrece doar în micul spațiu de câțiva centimetri apropiat de obiectivul optic („orb-zone”).

De fapt, aceasta nu este o miză reală, căci TEORIA SPIRITISTĂ poate accepta fără rezerve că fenomenul se petrece în „orb-zone”, ținând cont de dimensiunea foarte mică a „luminițelor inteligente”. Consider că spiritele se pot manifesta și ele prin proprietăți materiale similare cu a firelor de praf sau particulelor de apă suspendate în aer.

Pe de altă parte, poate că nici nu prea există microparticule de praf de aceeași dimensiune (scepticii ar trebui să demonstreze că acestea există în realitate, nu doar în presupunerile lor). Și atunci teoria „orb-zone” întărește ipoteza spiritistă!!!... Sau poate că unele fire de praf se

[106] https://www.youtube.com/watch?v=bGeyBcGRSsQ

[107] https://www.youtube.com/watch?v=cfzWbYZuY7w

mişcă PRINTRE alte spirite ori separat în alte cadre, confirmând astfel ambele teorii.

Urmărind cu atenție unele filmări dintre cele de mai sus, unii globi par a se deplasa pe distanțe mari, estimate de bunul-simț a fi de ordinul metrilor. Totuși, trebuie să ținem cont de legile opticii și că globii pot părea *mari* numai fiindcă sunt foarte *aproape* de obiectiv. Uneori simțurile ne pot înșela, contravenind abordării științifice riguroase.

Mișcarea sincronizată a „stolurilor” de globi filmați poate explica de ce în unele poze apar zeci de globi, iar în următoarele cadre, după numai câteva secunde, nu mai apare niciunul. Iată în acest scurt colaj un astfel de exemplu.[108]

Totuși, repet, am dubii că, în imediata apropiere a aparatului, oarecum sub protecția sa, curenții de aer purtători de microparticule pot provoca mişcări ca ale globilor autentici, anume: mişcări simultane în direcții diferite, schimbări bruşte de direcție, deplasare dinspre obiectiv (micşorându-şi treptat mărimea) etc.

IMAGINI SFIDĂTOARE

Unele fotografii cu globi luminoși întrec orice imaginație prin forma lor neașteptată. Priviți globii de mai jos (foto 7 – 16) ciopârțiți, găuriți, a căror formă de „roți dințate” nu poate fi, în niciun caz, efectul unei simple reflexii a luminii în niște particule. (sursa[109])

[108] https://www.youtube.com/watch?v=c5_r5h3SYA4

[109] https://globiluminosifotografiati3d.wordpress.com/globi-luminosi-orbs-2016/

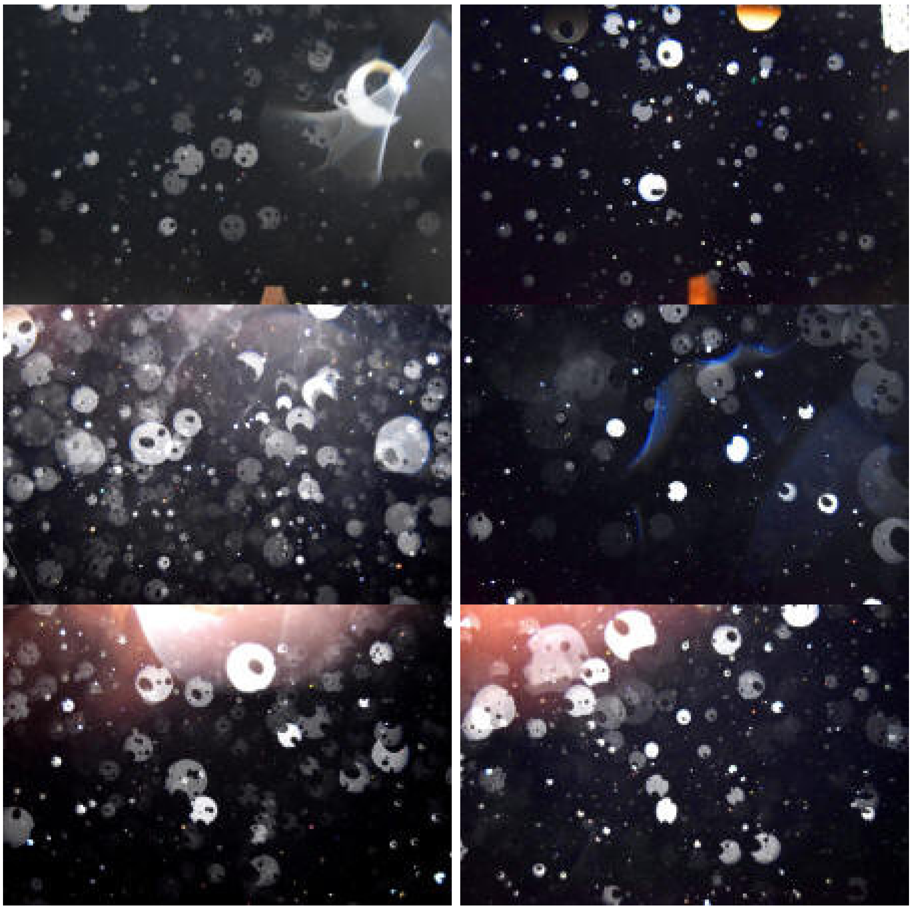

Foto 7 - 16

Acești globi „mâncați pe dinăuntru" (ceea ce le cauzează, probabil, suferință dacă sunt ființe sensibile) își exteriorizează o **radiație proprie**, alimentată suplimentar de la energia blitzului. Nicio altă explicație fizică din cele de mai sus nu se potrivește cu aceste forme ciudate.

Și ce ne facem când filmăm globi la distanțe relativ mari față de aparat, așa cum au apărut pe filmarea de mai sus a lui James Gilliland sau în *19 Orb Clips* [110] (OZN-uri, mingi de plasmă, ce-or fi)?! Realitatea este mai surprinzătoare și mai vastă decât o mică zonă paralelipipedică din fața camerei de filmat...

Dincolo de spectrul vizibil, dar ținând tot de planul fizic (mai bine zis, planul **fizico-eteric**) există ființe și energii eterice de 4 tipuri: eterul-căldură, eterul-lumină, eterul-chimic (sau sunet) și eterul-vital (prana). Ființele elementale care corespund celor 4 elemente (pământ, apă, foc, aer) sunt alcătuite și trăiesc în aceste medii eterice. Nu ar trebui să ne surprindă varietatea lor. Iată, spre exemplu, o filmare cu ceea ce

[110] https://www.youtube.com/watch?v=sZI6PChWtWk

par a fi niște silfide sau zâne (ființe elementale ale aerului), care nu au deloc o formă sferică:

- 2 flying orbs . Guardian Angel Fairy. Spiritualstepladder [111]

NOTĂ: Fenomenul OZN, ca și numerele de magie autentică depind de manipularea energiilor eterice invizibile și transformarea lor în materie fizică palpabilă.

CONCLUZIE

Teoria spiritistă nu poate fi dezavuată, fiindcă dovezile contrare întârzie să apară. Şi probabil nici nu vor apare, deşi scepticii dețin tehnici avansate de filmare şi condiții de experimentare. Dimpotrivă, apar tot mai multe apariții misterioase şi dovezi ale vieții din alte dimensiuni. Parcă întreg Universul complotează împotriva adepților materialismului, făcându-i să pară tot mai ridicoli în prejudecățile lor sau conspirația tăcerii.

Rămâne ca viitoarele cercetări avansate ale globilor luminoși să se facă prin filmări stereoscopice (3D), preferabil cu rezoluții mari. Așteptăm cu interes publicarea pe internet a filmărilor experimentelor de laborator.

Răzvan Alexandru Petre
10 februarie 2016

[111] https://www.youtube.com/watch?v=vcC_gylf2jQ

SPIRITELE lui IOAN de la SIGHIŞOARA

Fotografii senzaţionale cu spirite realizate de IOAN ŞUTEU din Sighișoara

Evoluţia tot mai spectaculoasă a formelor surprinse în poze de domnul IOAN ŞUTEU [112] din Sighişoara m-a făcut să le dedic o atenţie specială. Cu certitudine, domnul Ioan are „lipici" la spirite, care îi fac cadou nişte apariţii uimitoare (dumnealui este un gen de medium şi locuieşte într-un mediu nepoluat, propice fenomenelor energetice). Mi se pare că ele încearcă în prezent să comunice cu noi (oamenii în general şi pasionaţii de paranormal în special) prin limbajul formelor pe care le pictează cu propriile „trupuri" imateriale.

Dar, mai ales, aceste fotografii dovedesc - chiar şi celui mai aprig sceptic - că nu sunt doar nişte defecte optice, generate de fire de praf sau picături de apă. Este clar pentru orice om raţional că sunt fenomene stranii, mai corect spus, metafizice. Ştiinţa oficială nu poate oferi nici măcar speculaţii. Doar ipoteza spiritistă este singura în măsură să explice aceste apariţii din altă lume.

Am selectat mai jos, dintre sutele de poze extraordinare, câteva reprezentative, pentru a face oarecum o sinteză a formelor nou apărute în fotografiile realizate de domnul Ioan. Le-am dat şi nişte nume sugestive, ca să le putem clasifica mai uşor şi a le interpreta. Să admirăm etalarea posibilităţilor prin care aceste spirite îşi modifică structura vizibilă pentru a ne uimi şi a ne transmite unele mesaje!

Din galeria Globi Luminoși (Orbs) 2016 – 2 [113]

Descrierea şi clasificarea formelor de spirite

Inspirat de personajul Pac-man din jocul video Arcade al anilor '80 (foto 1), am botezat cu acelaşi nume apariţiile similare din fotografiile cu spirite (foto 2).

Opinie lingvistică: Nu le mai putem spune „globi" sau „orbs", fiindcă nu sunt deloc rotunzi/rotunde.

---

[112] https://globiluminosifotografiati3d.wordpress.com/

[113] https://globiluminosifotografiati3d.wordpress.com/globi-luminosi-orbs-2016-2/

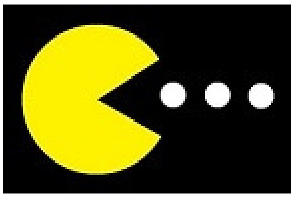
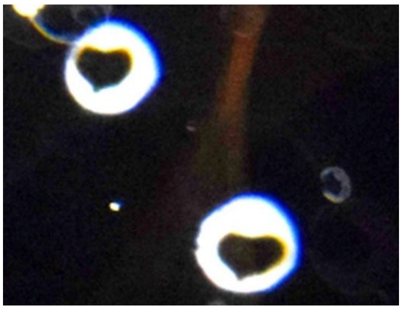
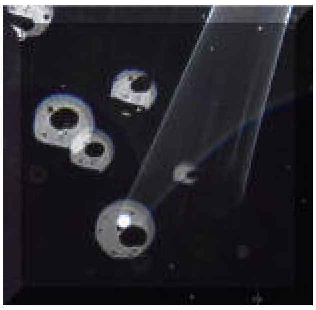

Foto 1: Personajul video Pac-man (sau Pacman)

Foto 2: Spirite cu formă de Pacman

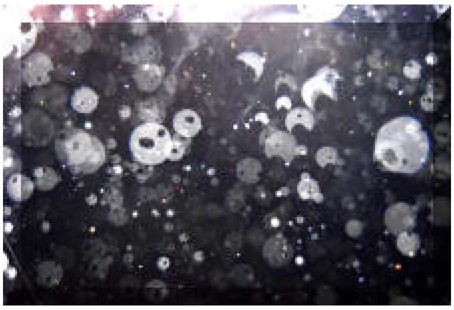
Alte spirite ne apar fără miez, sau cu „inima goală”, ca în foto 3.

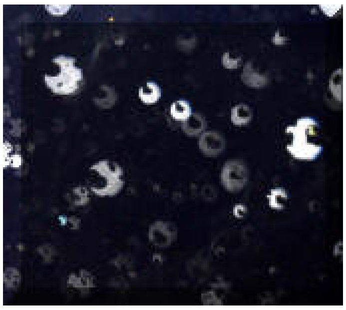

Foto 3: Spirite cu „inimă goală”

Unele spirite sunt de-a dreptul ciuruite, lipsindu-le nu doar miezul, ci având multe găuri interne în aură (foto 4). Vedem în această poză şi un spirit ca o cometă, având un nucleu luminos şi o trenă, un voal de energie care se întinde în urma sa. El poate fi încadrat în categoria mai largă a spiritelor „meduză” (vezi mai jos).

Foto 4: Spirite „ciuruite” şi spirit „meduză”

Iată, în foto 5 şi 6, o mare aglomeraţie de spirite „pacman”, „inimă goală” şi „ciuruite”. La multe dintre ele se repetă acelaşi tipar de formă, de parcă fac parte din acelaşi grup sau, poate, reproducând intenţionat acelaşi tipar, la comandă.

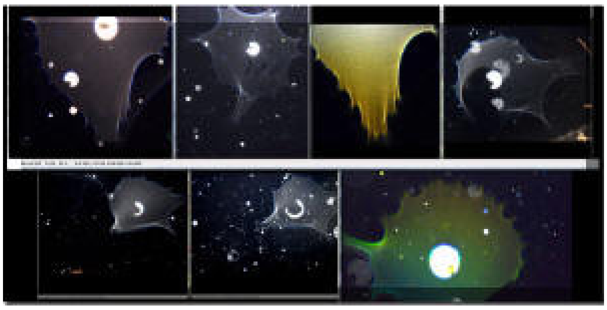

Foto 5: Aglomeraţie de spirite cu goluri similare în aură

Foto 6: Aglomeraţie de spirite „pacman” şi cu „inimă goală”. Observaţi tiparul repetitiv.

În foto 7, petele din dreptul spiritului par a fi alte spirite mai mici, care stau în preajma aceluia precum puii în jurul cloştii. Să-i spunem spirit „pistruiat” sau „cloşcă”.

Foto 7: Spirit „pistruiat” sau „cloşcă”, înconjurat de alte spirite mai mici

În foto 8, priviţi tipul de spirite cu un nucleu luminos înconjurat de un voal de energie, de formă similară cu a unei meduze.

Foto 8: Spirite „meduză”

În foto 9 şi 10 avem spirite „pacman” extrem de decupate (incomplete), cu aura despicată aproape total. Observaţi chiar lângă ele

un nucleu luminos din care ţâşneşte un voal de energie care generează forma aurei (seamănând cu spiritul „meduză”).

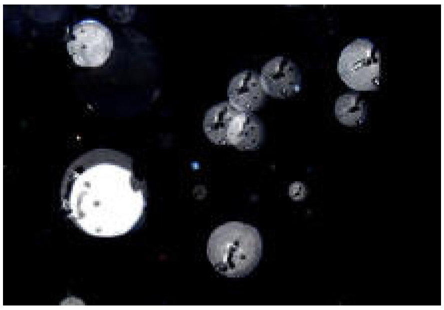

Foto 9, 10: Spirite „pacman incomplete”

Unele spirite sunt atât de ciuruite, încât par a fi mâncate de pojar (foto 11)

Foto 11: Spirite „pojar”

Aglomeraţie de spirite „pojar” (foto 12 şi 13). Unele sunt complet mâncate pe interior, ciopârţite.

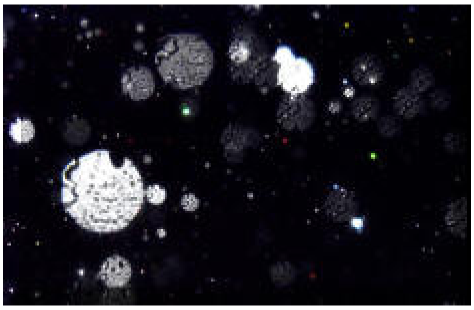
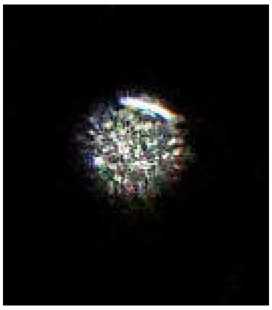

Foto 12: Aglomeraţie de spirite „pojar”

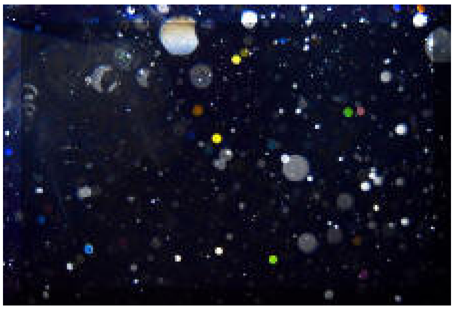

Foto 13: Spirite „pojar”

Formă rară (unică) de spirit sferic (foto 14). Observăm cum nucleul neobişnuit (sub formă de bară, în parte superioară) structurează

materialul auric (particule energetice) sub formă sferică, ca la naşterea unui astru. Parcă ni s-ar arăta, didactic, cum ia naştere aura vizibilă a spiritelor din fotografii.

Foto 14: Spirit rar, un „astru în formare”

În foto 15, o aglomeraţie de spirite diferite, rotunde, ciuruite, pacman, voaluri de energie (în stânga sus) şi, pentru delectarea ochiului, câteva spirite colorate divers.

Foto 15: Spirite colorate, printre diverse alte „specii”

Din galeria Globi Luminoşi (Orbs) 2016 - 3 [114]

MINI-GALERIE CU SPIRITE COLORATE

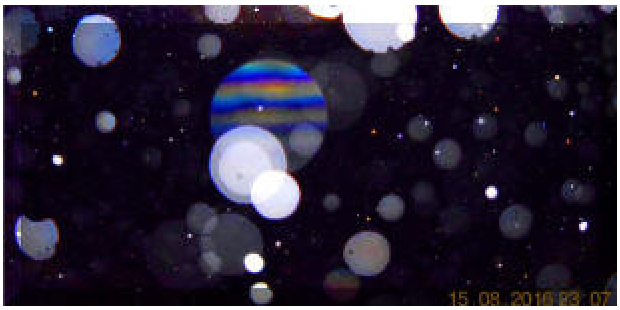

Foto 16: Ies în evidenţă culorile spiritului mare din mijloc

[114] https://globiluminosifotografiati3d.wordpress.com/fotografii-3d-cu-globi-luminosi-2016-3-imagini-surprinzatoare-cu-entitati-din-lumile-nevazute/

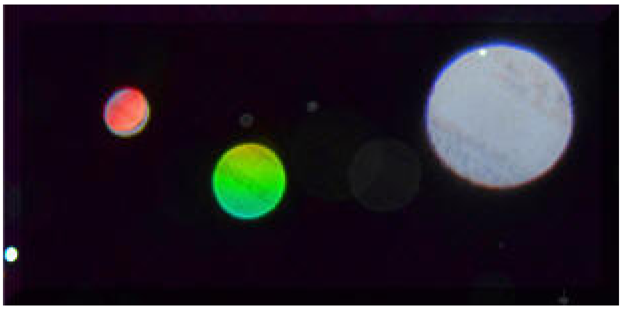

Foto 17-18: Globi divers coloraţi, distanţaţi

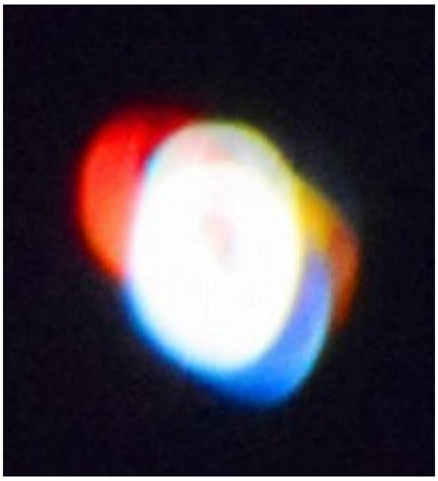

Foto 19: Globi divers coloraţi, perfect SUPRAPUŞI

Foto 20: Spirite „ciuruite” şi colorate

Foto 21: Spirite „ciuruite” şi colorate, dominate de un spirit cu o imensă gaură.

MINI-GALERIE CU SPIRITE „PACMAN INCOMPLETE”. MOMENTUL GENERĂRII AUREI SPIRITULUI

În următorul grupaj de fotografii asistăm la un eveniment spiritist important. Vedem momentul transformării unui spirit „meduză” într-unul „pacman” sau „ciuruit” sau chiar glob complet. Mai corect spus, este surprinsă etapa intermediară de formare a aurei vizibile dintr-un jet de

energie emis de spiritul propriu-zis, ce apare ca un punct luminos, lângă aură.

Dacă vom privi din nou, cu atenţie, foto 9 şi 10 de mai sus, numite „pacman incomplete”, observăm că aurele nu sunt încă finisate, având alături nucleul energetic spiritual din care încă izvorăşte substanţa energetică de aport. Putem deci spune că, în realitate, nu există spirite sub forma de „pacman incomplet”, ci vedem doar un stadiu intermediar în crearea aurei, surprins de aparatul foto. Aura finală, desigur, poate avea defecte clare - găuri, franjurări, sectoare lipsă -, dar va avea, totuşi, o limită relativ circulară.

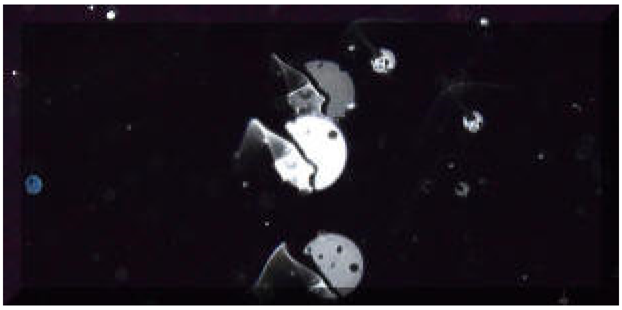

Foto 22: Observaţi cum se formează aura spiritului din energia radiată de nucleul situat alături.

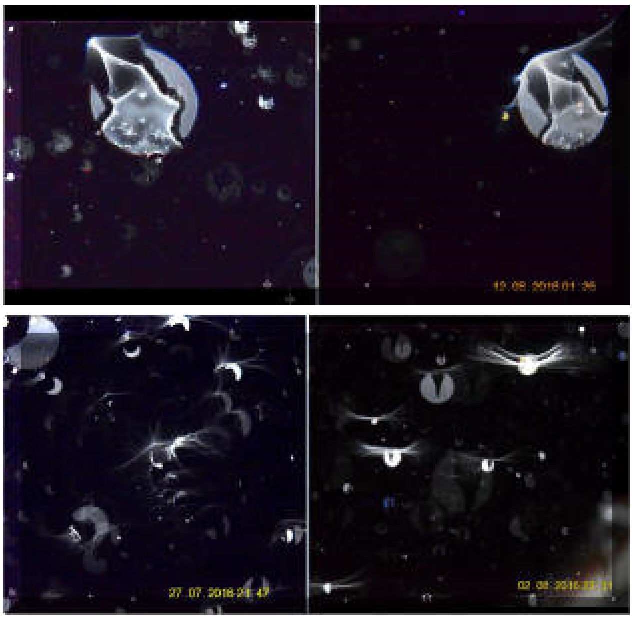

Foto 23-24: Detalii cu formarea aurei din nucleul energetic aflat în lateral

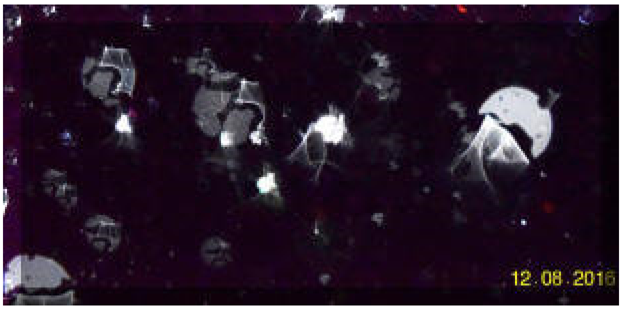
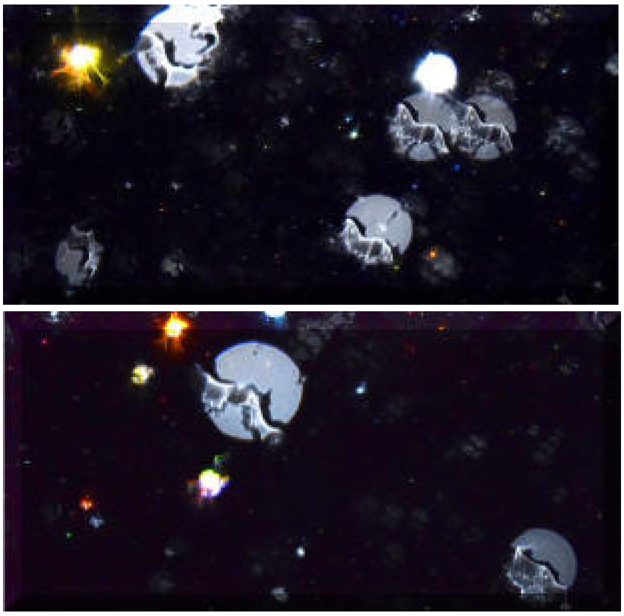
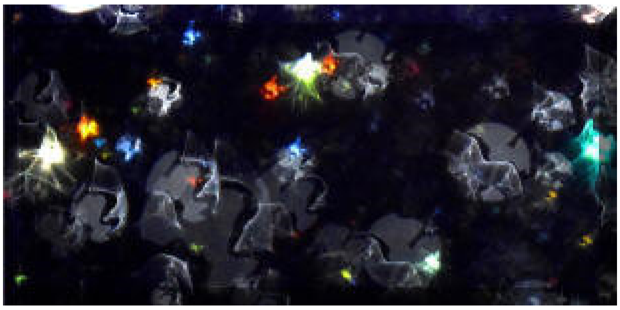
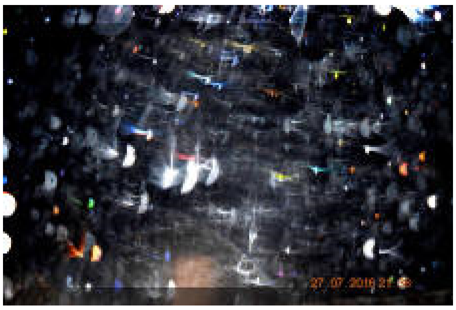

Foto 25-26: Etape incipiente de formare a aurei spirituale

Foto 27-28: Spiritele îşi croiesc aura după acelaşi tipar. Aici, şi unele colorate şi luminoase.

Foto 29: Jocuri de lumini şi forme, ca într-o nebuloasă galactică, cu spirite având o aură încă neformată complet.

Foto 30: „Inundaţie” de spirite care tocmai îşi formează aura vizibilă, unele colorate. Toate au forme de „pacman” (sectoare de disc).

MINI-GALERIE CU SPIRITE „MEDUZĂ”

Foto 30-31: Spirite „meduză” sunt, de fapt, „mantii” de energie acumulată din eter la comanda spiritului (nucleul luminos). Ele ar fi deci doar materia primă energetică atrasă de magnetismul spiritului, care va forma peste câteva clipe o aură vizibilă.

Putem spune iarăşi că, în realitate, nu există spirite sub forma de „meduză”, ci vedem doar stadiul incipient în crearea aurei, surprins de aparatul foto.

Foto 31-32: Spirite „meduză”

Foto 33: Momentul intermediar al creării aurei spiritului „pacman” din energie nestructurată.

Foto 34-35: Spirite „meduză”

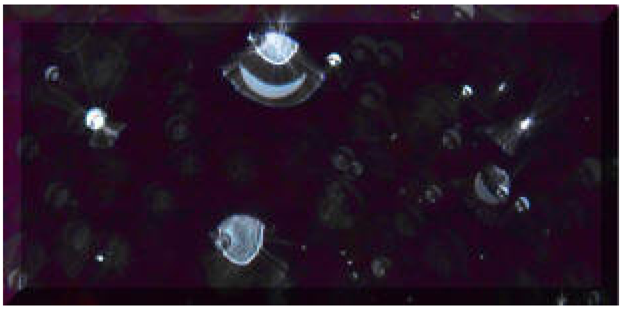

Foto 36: Iese în evidenţă ţesătura firelor energetice, ce abia încep să genereze aura vizibilă a spiritelor.

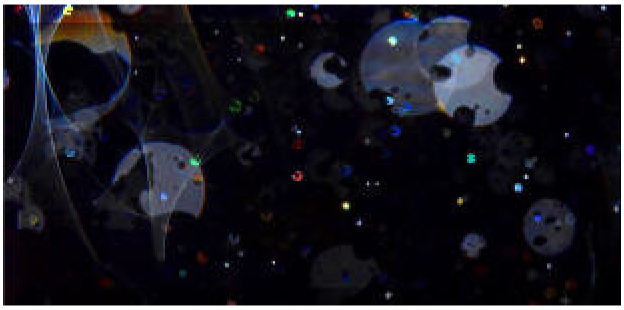

Foto 37: Fotografie cu „de toate”: spirite „pacman”, „ciuruite” precum caşcavalul, „meduze” şi, ca desert, colorate... Poftă bună!

CONCLUZII

1. Deşi domnul Ioan Şuteu de la Sighişoara este un „veteran al vânătorii de globi luminoşi”, chiar şi domnia sa este profund uimit de „recolta” ultimelor luni. Aceste apariţii au urmat o anumită evoluţie în timp, deci nu e vorba de schimbări întâmplătoare. Prin forma lor ciudată şi tot mai frecventă, ni se atrage atenţia că entităţile **vor să ne comunice ceva**. Înainte, credeam că ele sunt simple spirite în suferinţă, cu aura franjurată din cauza unor agresiuni externe sau greşeli proprii. Poate că aşa este, dar astăzi întrevăd şi explicaţii suplimentare.

2. Aceste noi poze reprezintă dovada evidentă pentru orice minte raţională că **orbs** sau **globii luminoşi** din poze NU sunt defecte optice generate de particule materiale obişnuite (praf, apă etc) şi nici artefacte (falsuri). Formele ciudate, imposibile, stranii, apărute în grupuri similare, ne conduc la ideea unor **entităţi inteligente şi potente**, pe care le numim **spirite**.

3. Observăm cu această ocazie că ceea ce apare în poze, aura spiritului, este generată de un **nucleu separat**, ce apare mai luminos aici. Prin urmare, lumina blitzului nu se reflectă într-un „obiect” permanent, ci aura spiritului este creată instantaneu şi la voinţă de către entitate. Mai mult, în toate pozele pare a fi vorba de o **comandă centrală dată unui grup de spirite**, care se fac vizibile simultan.

4. Pozele mai vechi prezentau doar spirite cu aura deja complet formată. În pozele recente ni se prezintă, didactic şi repetitiv, etapa intermediară de generare a aurei/globului luminos (vezi foto 22-30). Deducem că modelarea aurei este corelată perfect cu momentul declanşării butonului aparatului de fotografiat. Numai nişte fiinţe inteligente, care cunosc în detaliu toate condiţiile de fotografiere (inclusiv gesturile şi intenţiile operatorului uman) se pot sincroniza atât de perfect. Şi aceasta ne dă speranţa unei posibile comunicări cu ele cu ajutorul aparatului foto...

5. Oare aurele „defecte” (deviate de la forma normală de sferă compactă) sunt caracteristice numai spiritelor respective (aflate în suferinţă) sau, dimpotrivă, spiritele pot genera la voinţă orice formă de aură? Înclin spre prima variantă. Aurele franjurate, ciuruite, cu miezul lipsă ne indică, fără dubiu, o carenţă energetică a spiritului. Când el strânge materie aurică, o modelează după un tipar aflat la un nivel superior, invizibil, reflectând calitatea şi rangul acelui spirit.

Totuşi, ca ipoteză entuziastă, dacă admitem că unele spirite se pot specializa să creeze diverse forme de aură (de dragul fotografilor), atunci am avea şansa de a obţine un cod de comunicare vizuală cu spiritele, în viitor. Ele şi-ar putea modela aura ca o ideogramă, conferind oamenilor un mod de interacţiune inteligentă (după formă, culoare sau chiar structuri de grup). Ori, mai probabil, la comanda unui spirit superior, s-ar putea organiza pe grupuri de spirite cu forme diferite, combinându-se şi sincronizându-se ca să obţină un model specific...

P.S. Domnul Ioan afirmă că „încă de la început a încercat nişte teste directe, cerându-le entităţilor să apară sub forma unei litere mari de mână şi au apărut după cum se vede în poza de mai jos”.

Răzvan Alexandru Petre
3 octombrie 2016

SUNETE APOCALIPTICE DIN CER

De curând, un prieten mi-a scris următorul mesaj...

«Îţi trimit link-ul următor [115]; poate ştii, este vorba despre nişte ***sunete ciudate care s-au auzit din cer****, în diferite locuri ale pământului. (Eu am aflat doar de curând despre asta). Am citit şi câteva încercări de explicaţii, dar nu prea mă pot dumiri. Mi-ar face plăcere să-ţi ştiu părerea după ce accesezi acest video (durează vreo 14 min).»*

Alte link-uri similare:

- Strange Sounds in the Sky HAPPENING WORLDWIDE 2016... (Real Footage!) [116]
- 5 Strangest & Most Haunting Sounds Ever Recorded [117]

Iată ce i-am răspuns:

Ce e cu misterioasele sunete metalice venite din cer? Am să-ţi răspund tot cu o întrebare: de unde crezi că a apărut imaginea unui oraş plutind pe un nor, filmată în China?

- GIANT FLOATING CITY SEEN OVER CHINA [118]

Nu a fost un miraj ocazional, ci un fenomen repetat şi în alte locuri de pe pământ (Marea Britanie, SUA); urmăreşte această analiză:

- Floating City Over California, China and UK: This New Image May Help Solve the Mystery [119]

Dar ce părere ai de misterioasa spirală luminoasă filmată pe cerul nopţii în Norvegia?

- Amazing UFO opening Stargate Portal in the Sky (Norwegian Spiral Anomaly) [120]

---

[115] https://www.youtube.com/watch?v=8xCuAdLZ9wo

[116] https://www.youtube.com/watch?v=mTOQvDzihTU

[117] https://www.youtube.com/watch?v=F6467rL5yDU

[118] https://www.youtube.com/watch?v=oC3Exk65ZAA

[119] https://www.youtube.com/watch?v=MHLBASzMqPU

[120] https://www.youtube.com/watch?v=hJnfTAs4BtM

Am să-ţi spun ce cred eu.

Acestea sunt experimente artificiale (sonore şi vizuale), folosind o tehnologie avansată, de genul **HAARP** (emiterea unor unde electromagnetice de mare concentrare, care se reflectă în ionosferă şi revin pe Pământ în alte locuri). Rolul lor îmi pare a fi unul politic (sunt bani foarte mulţi implicaţi aici), realizat cu mijloace tehnico-artistice.

Prin urmare, întrebările de mai sus ne sugerează chiar răspunsul la întrebarea, mai gravă, pusă acum două decenii: „**Oare teoria Blue Beam este adevărată?**" Da, în esenţă este adevărată, deşi unele prezumţii iniţiale se dovedesc a fi fost eronate (ori s-au modificat între timp).

Iată un rezumat al ideilor cele mai rezonabile din această teorie:

Teoria conspiraţiei Blue Beam susţinea, încă din anul 1994, faptul că elitele conducătoare ale omenirii (numite uneori şi „illuminati") încercă să aducă Anticristul la conducere și să înceapă astfel o Nouă Ordine Mondială, prin intermediul unei simulări tehnologice tridimensionale a multor divinități care vor vorbi în toate limbile. Se va realiza un **spectacol de lumini pe cer** pe toată planeta, iar la sfârșitul lui, falsul Salvator universal va spune că textele religioase sunt eronate și că religiile sunt responsabile pentru tot răul de pe Pământ. În acelaşi timp, se vor proiecta **unde radio de joasă frecvenţă** care îi vor face pe oameni să creadă că noul zeu le vorbeşte telepatic. Vibraţiile foarte joase pot deregla creierele oamenilor, făcându-i să creadă orice li se sugerează, suspendându-le simţul critic, chiar şi ateilor.

Scopul este ca omenirea să ajungă într-o asemenea stare de haos mintal şi social, încât oamenii să fie dispuși în cele din urmă - poate chiar disperați - să accepte **Noua Ordine Mondială**. Se vorbeşte de pregătiri în paralel ale unor cutremure artificiale, războaie limitate, aterizări ale unor nave extraterestre şi criză economică, toate acestea doar pentru ca grupul de „păpuşari" să se asigure că planul va funcţiona. (*sursa* [121])

Alte informaţii despre dedesubturile Proiectului Blue Beam [122]

Abia acum, după 20 de ani, mijloacele tehnice pot genera astfel de teste atmosferice audio-video, care nu mai pot fi ascunse şi pregătesc – nu am altă explicaţie – un show politic de anvergură mondială. Nu e vorba aici de o paranoia conspiraţionistă, căci dovezile acestui plan

---

[121] https://ro.wikipedia.org/wiki/Proiectul_Blue_Beam

[122] http://archive.is/20121225201117/bataiosu.wordpress.com/2009/02/13/proiectul-nasa-blue-beam-simularea-holografica-a-venirii-salvatorului-noii-ordini-mondiale/

macabru se deconspiră singure. Din fericire, răspândirea în masă a camerelor video face imposibilă secretizarea totală a acestor experimente.

Illuminati mizează pe manipularea conştiinţelor (luându-se în derâdere prin mass-media „teoriile conspiraţioniste”) şi pe faptul că oamenii au memoria scurtă (mai ales că uităm repede ceea ce nu ne convine). În plus, este dovedit că, în momentele de panică, raţiunea omului este suspendată. Nu putem exclude şi unele schimbări de scenariu, pentru a-i lua prin surprindere chiar şi pe cei care se pretind informaţi.

Trebuie să acceptăm că există pe planeta noastră şi oameni foarte, foarte puternici şi bogaţi, activi în crearea istoriei, poate prea activi. Nu contează beneficiul omenirii, ci doar sentimentul puterii absolute, pe care şi-l produc singuri. Iar modul în care acţionează este, bineînţeles, conspirativ, fiindcă sunt angrenate mai multe persoane şi la scară mondială. Altfel nu ar şanse de succes.

De pildă, cine s-ar fi gândit în urmă cu câteva decenii că Europa va ajunge să fie metisată, prin amestecul forţat de rase şi culturi? Ei bine, acesta a fost chiar un plan, al domnului Kalergi, deşi metisarea europenilor abia acum iese la iveală, ca o „fatalitate”. Citeşte despre Planul Kalergi, genocidul popoarelor europene [123].

Prietenul mi-a răspuns:

«M-am uitat la video-urile trimise de tine... văzusem doar o imagine de acest fel, dar nu ştiam că aceasta a apărut în atâtea locuri... Şi eu înclinam să cred ceea ce spui tu... Mi-a plăcut felul în care şi-a exprimat părerea autorul primului video: „This is technology used on people... and if it proves to be real we are in big trouble.” Este exact ceea ce-am simţit eu când am auzit „sunetele din cer”. În afară de faptul de a fi informaţi, din păcate, nu putem face prea mare lucru.»

Nu putem să-i împiedicăm direct pe conducătorii puternici ai lumii să-şi facă de cap. Se ştie că doar câteva sute de familii deţin jumătate din averea mondială. Pe ei nu atât banii îi interesează (au destui), cât mai ales puterea absolută.

Totuşi, **cunoaşterea este putere**! Punerea în practică a acestor ameninţări va mai dura cel puţin încă un deceniu, pentru ca tinerii şi copii actuali să se maturizeze şi să fie „prelucraţi mental”. Ei sunt mult

---

[123] http://www.cunoastelumea.ro/planul-kalergi-genocidul-popoarelor-europene-are-loc-acum/

mai uşor influenţaţi de către propaganda Noii Ordini Mondiale, dar totul cere timp. Este un răgaz şi pentru a disemina informaţia adevărată pe scară largă.

Suntem prinşi într-un **război spiritual** la o scară incredibilă, care cuprinde fiecare aspect al vieţii noastre personale şi sociale. De aceea, singura noastră armă este **cunoaşterea şi spiritualitatea**. Să ne încurajăm semenii să le deţină! Când numărul celor informaţi şi puternici psihic va fi suficient de mare, manipulările sociale nu vor mai avea eficienţă.

PRECURSORII ANTICRISTULUI

Iată o mică mostră a feţelor hidoase care ies astăzi la iveală din hrubele iadului, pentru a ne învenina şi batjocori, în războiul de gherilă dus pentru sufletele noastre: Interview with the Satanists: Magus and Ishtar [124] (Notă: formaţia rock menţionată a susţinut un concert/slujbă satanică şi în România)

Nu e de ajuns să întoarcem capul cu dezgust de la asemenea oribilităţi. Răul adus de satanişti se răspândeşte pe tot globul cu viteza fulgerului. Energia malefică este adunată şi aruncată, ca bombele drăceşti, în capul oamenilor de bine.

Din câte ne putem da seama, Lucifer nu poate fi convins că greşeşte decât prin dezastrul omenirii (epidemii, foamete, secetă, sărăcie, război generalizat). În final, el ar trebui să recunoască faptul că haosul preparat de el nu a adus decât un haos şi mai mare. Alte argumente logice nu îl pot convinge, ci doar distrugerea civilizaţiei actuale. (Dar probabil că Divinitatea va interveni la timp, ca să permită continuarea vieţii umane...)

Din surse spirituale s-a aflat că, până acum, s-au perindat 6 civilizaţii avansate tehnologic pe planetă, care s-au autodistrus. *Cum?* Cu ajutorul neprecupeţit al aceluiaşi Lucifer, „purtătorul de tehnologie" şi mai puţin de lumină. Dar dacă 6 tentative nu l-au convins, îl va convinge a 7-a că e un ratat? Din ce ne spune Apocalipsa, după alte 1000 de ani, Lucifer va scoate iarăşi capul din iad.

„Elitei" de inspiraţie luciferică i se împietreşte inima şi i se extirpă bunul-simţ prin două metode forte: 1) Li se „profeţesc" desfăşurări ale unor situaţii complicate imposibil de prevăzut, care se împlinesc. Asta le

[124] https://www.youtube.com/watch?v=rMmgcFUnOPc

demonstrează forţa înfricoşătoare a organizaţiei şi le scade încrederea în puterea divină. 2) Li se fac demonstraţii de magie autentică, prin care puterea luciferică se materializează în planul fizic, pentru a-i înfricoşa şi mai tare.

Se spune că venirea Anticristului se va face prin acte de magie ample şi de mare impact social. Cei care cred că numai Dumnezeu poate face minuni vor fi primii înşelaţi şi se vor preda de bunăvoie Anticristului. Poate va fi magie amestecată cu Blue Beam...

Bine, bine, dar ce legătură are Anticristul cu extratereştrii?!? Parcă totul e un amalgam de idei fără sens! De fapt, toate sunt doar speculaţii, nu-i aşa?!

Ştim cu toţii că religia creştină anunţă, încă de acum 2000 de ani, despre venirea Anticristului la conducerea omenirii. În ultimele secole, mulţi cucernici ortodocşi au făcut o serie de profeţii legate de evenimentele viitoare [125].

Iată şi o opinie exprimată recent de un cleric georgian [126], care rezonează perfect cu ceea ce se cunoaşte de către iniţiaţi şi cu ceea ce observăm zi de zi, chiar şi în România.

Creştinismul se limitează la a spune că scopul final al acestei lupte spirituale este cucerirea puterii globale de către Anticrist. O planetă condusă de Lucifer (prin reprezentanţii săi) ar fi suprema manifestare a puterii acestuia, în dauna taberei ce ţine cu Dumnezeu şi Cristos.

Omenirea a avut deja parte, nu mai departe de secolul XX, de câţiva dictatori absoluţi în chiar sânul evoluatei civilizaţii europene. Hitler şi Stalin sunt celebrii luciferici cu ambiţii planetare. În ascensiunea lor au fost sprijiniţi chiar de populaţiile ţărilor lor, pe care ulterior le-au condus spre moarte şi nimeni din anturajul restrâns nu i-a putut opri. Următorul şi ultimul dictator global l-ar avea la dispoziţie pe „Big Brother” şi alte ajutoare neaşteptate, care ar neutraliza orice opoziţie făţişă.

Totuşi, care ar fi legătura cu extratereştrii?

Probabil că legătura constă în **tehnologiile revoluţionare**, ce ar promite rezolvarea tuturor problemelor acute ale omenirii. Anticristul se va erija în principalul negociator şi garantul obţinerii acestor tehnologii salvatoare de la extratereştri. În schimbul acestora, el va cere de la oameni supunere absolută, „spre binele lor”. Iar extratereştrilor le va

[125] https://saccsiv.wordpress.com/2014/12/15/lista-profetii/

[126] https://saccsiv.wordpress.com/2016/05/28/arhimandritul-lazar-abashidze-antihrist-vine-in-georgia-in-romania-a-venit/

oferi libertate totală pentru experimentele lor şi acces la orice resursă planetară. Anticrist va fi liantul dintre două tabere incompatibile: omenirea şi extratereştrii „răi”.

Desigur, extratereştrii nu ne vor da o putere reală, de teamă să nu o scăpăm de sub control sau să ne întoarcem împotriva lor. Ne vor înmâna doar nişte „jucării”, cum putem vedea deja în spectacolele de magie autentică. Exemplu distractiv de magie reală: World Class Mask Changer [127] (plus un interviu cu artistul Wai Shui-kan [128]). Tehnologiile extraterestre au puncte comune cu tehnicile pe care le demonstrează celebri mentalişti şi magicieni amintiţi în articolul meu „MENTALISMUL NU E ILUZIE”, ca şi alţii ce pot fi văzuţi pe YouTube (ex. Dynamo, Cyril, Johannes, Yif şi tot mai mulţi).

Va fi probabil şi motivul pentru care oamenii îşi vor pierde destul de repede încrederea în promisiunile lui Anticrist (în 3 – 4 ani, după cum spune ultima carte a Bibliei, „Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul”).

Dar conspiratorii vor încerca, până atunci, să prindă lumea într-un sistem coercitiv în care fiecare locuitor va fi sub o supraveghere totală (Noua Ordine Mondială). Un sistem atât de bine pus la punct, încât nimeni nu va încerca să îl schimbe, în ciuda neajunsurilor (lipsa libertăţii de opinie şi chiar de gândire). În acest sens, avansul tehnologiei lucrează mai mult pentru însclavizarea omenirii decât în beneficiul său. De exemplu, prin internetul tuturor lucrurilor (Internet of Things), la care se lucrează acum intens, intimitatea umană va rămâne doar un mit.

Putem intui deci că există o **convergenţă între interesul câştigării supremaţiei de către liderii satanici şi interesele extratereştrilor „răi”**.

Dar ce ar putea obţine de la nişte amărâţi de pământeni aceste civilizaţii mai avansate decât noi cu mii sau milioane de ani?!

Interesul lor principal constă în materialele biologice extrem de preţioase pentru ei: sânge, limfă, celuloză. Oamenii sunt pentru aceşti cuceritori ai spaţiului ce sunt animalele domestice pentru noi. Ne spune aceasta Marshall Vian Summers, într-un interviu despre **adevăraţii aliaţi ai umanităţii** [129] şi pericolul de a ne supune necondiţionat nepământenilor care ne vor impresiona prin tehnologii şi promisiuni mincinoase (poţi citi rapid doar traducerea transcrisă a interviului CC din

---

[127] https://www.youtube.com/watch?v=-fWVAN0Er_4

[128] https://www.youtube.com/watch?v=Zzy6Xy654u4

[129] https://www.youtube.com/watch?v=Z96VIBCc5Yo

cadrul video-clipului). Persoana care lansează asemenea deocamdată-ipoteze este un om integru, raţional, spiritual. De fapt, ideile pe care ni le prezintă le putem recunoaşte, parţial, în scenariile (uneori bizare şi furnizate într-un ambalaj indigest sau chiar ridiculizat) care circulă pe internet despre „reptilienii” care vor să ne cucerească printr-o „conspiraţie extraterestră”. Am preferat să-ţi prezint un medium credibil, distins, benefic, pentru a prelua cât mai corect şi detaşat astfel de informaţii incomode.

Rămâne deocamdată un mare semn de întrebare cum va evolua relaţia omenirii cu vizitatorii galactici de diverse rase şi interese.

Pentru noi contează, pe termen scurt şi mediu, să luăm aminte cu înţelepciune la schimbările dramatice concrete ce au deja loc pe planetă (climatice, demografice, sociale, politice, economice, tehnologice etc) şi să ştim sau să intuim încotro ne îndreptăm. Sunt ridicole pregătirile pe care le fac unii obsedaţi din America, amenajându-şi buncăre de supravieţuire pentru eventualitatea „Armaghedonului”! În ciuda atâtor avertismente, viitorul va fi altfel decât se aşteaptă oricine. Trebuie să trăim cu mintea în Dumnezeu sau în Spirit sau într-un Ideal cât mai înalt, ca să rezistăm la posibilele zguduiri ale vieţii noastre individuale şi colective...

Paradoxal, cu cât vedem că societatea se îndreaptă spre prăpastie încet, dar sigur, cu atât avem puterea şi motivaţia să ne îndreptăm mai asiduu către SPIRITUALITATE, ca fiind un refugiu sigur şi o sursă de Adevăr într-o lume a minciunii. Nu trebuie să ne ascundem de realitate precum struţul care îşi bagă capul în nisip. Mi se pare evident că lucrurile merg tot mai prost la nivel colectiv pentru că cineva „bagă strâmbe”. O societate lăsată liberă se autoreglează, îşi găseşte echilibrul automat. Astăzi însă lumea întreagă (deci şi România) este sugrumată de imixtiunile unor pretinşi „iluminaţi”, care manipulează decidenţii din zona politică, juridică, informaţională, administrativă, militară, educativă etc. Iar aceste influenţe şi sforării nu sunt făcute spre binele general, ci pentru **demonstrarea ideii că lumea este actualmente neguvernabilă**.

Totuşi, să nu renunţăm la speranţă, fiindcă doar aşa putem atrage energiile pozitive! Să fim convinşi că scenariile satanice pot fi împiedicate şi chiar eliminate de inteligenţa şi autoritatea divină. Dacă ele nu au fost blocate, înseamnă că Dumnezeu a sperat mereu şi încă mai speră că lucifericii îşi vor recunoaşte liber greşeala fundamentală de a se considera mai deştepţi decât Creatorul. Nu din slăbiciune, ci din

generozitate li s-a permis necuraţilor să pângărească această planetă. Însă totul are o limită şi, cu cât ne apropiem de limita obrăzniciei, vor intra în joc mecanisme de reglare ale raportului de forţe dintre Rău şi Bine. Planurile scelerate vor produce derapaje la care illuminati nu se aşteaptă, iar unii dintre ai lor se vor revolta şi vor scoate adevărul la lumină înainte de a fi prea târziu...

Răzvan Alexandru Petre
13 septembrie 2016

MAGIA SPECTACULOASĂ ŞI ROLUL EI

Am descoperit pe YouTube nişte compilaţii cu cele mai incredibile numere de magie[130] ale celebrilor Yif, Dynamo, Cyril, Hans Klok, David Blaine, Criss Angel şi alţi magicieni autentici. Sunt publicate de utilizatorul Xendrius, împreună cu comentariile sale pertinente şi bine intenţionate (scrise în limba engleză). El subliniază că asistăm la nişte fenomene PARANORMALE reale generate nu de magicieni, ci de SPIRITELE care îi asistă. Este şi părerea mea, enunţată în articolele MAGIA CA SPECTACOL, MENTALISMUL NU E ILUZIE, HIPNOZĂ ŞI MENTALISM, JOHANNES - UN MAGICIAN PENTRU NELINIŞTEA NOASTRĂ.

În cazurile prezentate, ies din discuţie pseudo-explicaţiile ştiinţifice (cum ar fi folosirea unor iluzii optice sau trucuri tehnologice), precum şi cele de culise (cum ar fi angajarea unor actori care să se prefacă uimiţi - de multe ori sunt de faţă celebrităţi care nu s-ar preta la aşa ceva) sau cele psihologice (autosugestie, hipnoză). Acestea nu sunt explicaţii adecvate. Evenimentele au fost filmate pe viu, nefiind nici prelucrate cu efecte video, nici ascunse sub diverse minciuni. Vizionaţi videoclipurile de la adresa menţionată mai sus şi vă veţi convinge! Unul din scopurile utilizatorului Xendrius, ca şi al meu, este de **a dovedi scepticilor şi ateilor că aceste fenomene suprafizice există** cu adevărat. Băgând capul în nisip, ca struţii, nu ne vom salva de ignoranţă şi pericole...

Xendrius numeşte spiritele care realizează magia „demoni”, iar magicienii cu care colaborează, „magicieni demonici”. Aici, sunt doar pe jumătate de acord cu el şi o voi argumenta. Şi chiar dacă ar fi „demoni”, nu avem de ce ne teme dacă ne păstrăm calmul, luciditatea şi credinţa în Bine!

Trebuie să admitem că majoritatea fenomenelor paranormale nu sunt realizate de magicienii înşişi, căci intervin legi ale naturii care le depăşesc pe cele cunoscute şi aplicabile de om. Pe de altă parte, sunt

[130] https://www.youtube.com/playlist?list=PLDECA889975B1C648

realizate numai în prezenţa şi la comanda magicianului. Prin urmare, există o colaborare evidentă între spiritele potente şi omul-magician. Este foarte probabil că ele se folosesc de energia umană pe care acesta o emană şi o concentrează mental asupra unei ţinte, pentru a manipula materia în feluri incredibile. Rolul magicianului nu trebuie minimalizat, ci corelat cu ştiinţa superioară a spiritelor. Atenţie, nu am spus „spirite superioare”!

Sunt acele spirite demoni sau nu? Altfel spus, sunt ele în slujba lui Satan sau pot fi şi în slujba lui Dumnezeu? Răspunsul nu este facil şi trebuie nuanţat. Lucrurile nu trebuie privite doar în alb şi negru.

Dacă numai Ucigă-l Toaca ar fi avut puterea de a influenţa materia fizică în mod miraculos, atunci nici Isus nu ar fi putut face minunile menţionate în Noul Testament şi nici alţi martiri sau cuvioşi nu ar fi manifestat fenomene „magice”. De ce să-i refuzăm lui Dumnezeu-Tatăl dreptul de a fi măcar la fel de puternic ca Lucifer pe Pământ?! Ca promotori ai Binelui, nu e cazul să preamărim forţa Necuratului...!

Ştim că fenomenele fizice neobişnuite sunt realizate de spirite specializate în manipularea materiei. Nu orice spirit e în stare de aşa ceva. Aceste spirite grosiere au rolul lor în natură şi se subordonează altor spirite superioare ca forţă mentală. Prin urmare, un spirit „şef” este cel care le dă comanda şi de calitatea lui morală depinde totul. Dar cine poate afirma că ştie cine este spiritul „şef”? L-am putea recunoaşte, eventual, pe baza faptelor şi a consecinţelor lor. De pildă, magicianul Dynamo susţine financiar nişte asociaţii de sprijin a copiilor defavorizaţi şi a celor bolnavi grav. Să fie ăsta un semn demoniac...?!

Xendrius se îngrijorează că astfel de magicieni sunt folosiţi de *Illuminati* în manipularea populaţiei. S-au dat în vileag preocupările magice ale acestei autonumite „elite”, dar practicile lor satanice sunt secrete şi aşa vor rămâne, pentru că îşi propun supunerea omenirii fără ca ea să ştie. Pentru ei, este mult mai eficient să corupă liderii din organizaţiile şi structurile politico-sociale, pentru ca aceştia să le aplice ordinele malefice. *Illuminati* nu acţionează prin demonstraţii spectaculoase, ci pe ascuns, prin pervertirea morală a oamenilor-cheie.

Pe de altă parte, unii profeţi creştini susţin că, în viitor, falsa elită conducătoare se va servi de diverse manifestări paranormale ce vor fascina masele, pentru a le diminua simţul critic şi a le câştiga încrederea. În acest sens, afirm categoric:

- Dacă aceşti magicieni întrec măsura afirmând că Isus nu era Fiu de Dumnezeu, fiindcă orice magician poate reproduce minunile Sale, şi nici

nu există Dumnezeu, atunci da, putem vorbi de inducere a unor idei false.

- Dacă aceşti magicieni afirmă că ei pot salva omenirea de la dezastru prin puterile lor, dar numai în schimbul unor avantaje şi învestiri politice, atunci da, putem spune că sunt reprezentanţii unor interese oculte malefice. Dacă ar fi avut asemenea posibilităţi, armatele lumii s-ar fi dotat de mult cu detaşamente de magicieni, care ar fi spulberat instantaneu orice opoziţie. Nici măcar chirurgie psihică sau vindecări nu fac. Magicienii nu pot face decât miracole limitate în timp şi spaţiu, minore ca impact social.

- Dacă aceşi magicieni afirmă deschis că ei sunt reprezentanţii „atotputernicului" Lucifer, atunci da, populaţia nu trebuie să li se supună nici din uimire, nici din spaimă, nici din naivitate. Pentru contracararea acestor posibile ticăloşii, vizionarea şi familiarizarea cu numerele de magie poate fi de folos spiritual.

Atâta timp cât magia se menţine în zona divertismentului, nu este cazul să ne împacientăm şi nici să ne punem întrebarea angoasantă dacă fenomenele miraculoase sunt realizate de demoni sau îngeri. Dumnezeu îngăduie magia de spectacol, pentru că prin ea oamenii sunt forţaţi să gândească mai profund, să iasă din tiparele mentale actuale. O gândire superioară va admite şi legi de alcătuire a naturii nemenţionate de educaţia comună. Lumea nu este doar ceea ce se vede cu ochiul liber, iar omul nu este doar un sac îndesat cu oase şi carne. Există mistere ce ne aşteaptă să le dezlegăm, dar numai cu o minte lucidă, care nu se teme de necunoscut.

Actele magice grosiere, de manipulare a materiei, nu sunt întâlnite oricând şi oriunde. Însă, odată cunoscute prin intermediul internetului sau televiziunii, confirmă oricui vrea să se informeze noile teorii ştiinţifice despre structura materiei, ca şi învăţăturile esoterice şi religioase despre lumea nevăzută. Spectatorul trebuie pus în gardă să nu îl aduleze pe magician şi nici să se înspăimânte de el. Cel mai sănătos este să stai de o parte şi să priveşti cu atenţie, fără teamă şi fără interes personal. Şi, desigur, să te BUCURI ca un copil de spectacolul de magie... Prin această BUCURIE a supravieţuit de-a lungul mileniilor arta magiei.

Mai este o opinie promovată de utilizatorul Xendrius cu care nu sunt de acord. El şi-a însuşit dogma unor secte creştine mai recente care afirmă că nu mai rămâne nimic din om după moarte, că sufletul dispare sau adoarme până la Judecata neamurilor. Prin urmare, mediumii sau channels nu pot vorbi cu spiritele celor decedaţi, ci doar cu demoni care pretind că sunt ei. O asemenea dogmă „creştină" anihilează practic crezul

spiritualist specific oricărei religii, transformând lumea invizibilă într-o oficină exclusivă a demonilor. Halal credinţă a mântuirii şi speranţei…! Dimpotrivă, este dovedit de nenumărate mărturii şi experienţe cu rigoare ştiinţifică faptul că sufletul omului rămâne viu şi treaz după ce părăseşte corpul prin moarte. A nega acest fapt este nu doar o eroare logică şi teologică, ci face jocul forţelor malefice care induc confuzie în minţile necoapte spiritual.

9 decembrie 2014

Prima condiţie pentru un discipol avansat, şi cu atât mai mult pentru un maestru spiritual, este „să nu trăiască doar în planul fizic". Asta nu înseamnă să fie un ameţit cu capul în nori, ci fie să aibă anumite percepţii extrasenzoriale permanente sau măcar în timpul unor meditaţii, fie să-şi amintească constant lecturile spirituale elevate, fie să se dedubleze conştient etc. Este important sentimentul clar şi lucid al apartenenţei simultane la cele două lumi: cea vizibilă şi cea invizibilă, la fel de reală.

Cel care are diplome de „maestru" în diverse discipline spirituale, dar uită mereu să-şi dividă interesul în cele două planuri, îşi va pierde „harul", pentru că va trăi doar în realitatea imediată, grosieră şi se va lăsa târât de tăvălugul aparenţelor, fără să vrea. Forţa realităţii fizice poate fi contrabalansată doar prin acţiune subtilă, spirituală. Pentru asta e nevoie de convingerea concretă şi obiectivă (nu doar autosugestie sau credinţă oarbă) că energiile subtile pot fi dirijate la voinţa maestrului şi că el poate obţine întotdeauna informaţiile corecte. Şi mai e nevoie de întărirea repetată a sentimentului că omul este doar un vizitator al Pământului, un călător prin mai multe lumi şi un mesager al Divinităţii.

13 mai 2015

ASTRALUL INFERIOR materializează formele şi senzaţiile terestre în modalităţi imaginative fără restricţii.

Există o mare similaritate între învăţăturile tibetane privind starea de BARDO, urmând morţii fizice, şi starea de DEDUBLARE ASTRALĂ - în privinţa avertismentului de a fi pregătiţi să ne confruntăm cu fantasmele propriei minţi. Proiecţia astrală ne pune în situaţia de a ne lovi de forme-gând provenite din gândirea de zi cu zi, cele mai insistente şi uneori, mai neplăcute. Abia în planul astral ne dăm măsura adevăratei noastre „evoluţii spirituale". (Swami Shivananda spunea că progresul în yoga poate fi măsurat prin calitatea viselor.)

Formele-gând pot fi relativ uşor îndepărtate, fiindcă sunt mai familiare, dar pot apare şi entităţi inferioare care ne sâcâie cu manifestări neplăcute, ce rezonează însă cu micimile, neputinţele şi defectele noastre. Ele nu dispar aşa simplu şi va fi nevoie de o perioadă de purificare mentală. De aceea este prescrisă munca energetică şi spirituală înainte de a se încerca PROIECŢIA ASTRALĂ.

Tot de aceea religiile prescriu o viaţă morală, pentru ca la momentul morţii, sufletul să nu fie prea tare încercat de aceste fantasme şi entităţi ce reflectă defectele acumulate în viaţă.

* * *

Putem face o împărţire a realităţii în două mari planuri: planul terestru şi planul astral, care au legi diferite. De aceea, ce se poate spune despre planul astral nu se aplică aşa de simplu în planul fizic. Planul astral este legat de emoţiile şi gândurile noastre. Dar nu este deloc simplu să materializăm direct şi imediat dorinţele noastre în planul terestru, substanţa fizică fiind mult mai rigidă. În schimb, materia astrală are calitatea de fluiditate, de maleabilitate la influenţa gândurilor şi emoţiilor.

Apoi, planul astral însuşi are două mari părţi: astralul „inferior”, care reflectă trăirile, emoţiile, gândurile legate de viaţa pe Pământ. Aici fiinţele perpetuează trăirile avute cândva ca fiinţe încarnate. Astralul „superior” cuprinde realitatea pură, luminoasă, originară a Creaţiei. Este planul creat special pentru desfătarea **senzorială** a spiritelor, înainte să fi apărut planul fizic (deci şi astralul inferior).

Deducem că, înainte de crearea astralului pur, exista un alt plan, unde trăiau spiritele şi unde s-au pus bazele proiectului astral. Acela se numeşte **plan mental** sau „fără forme”, unde spiritele trăiesc fericite fără a avea nevoie de senzaţii sau de forme relativ stabile. Acolo, singurele forme sunt cele geometrice şi caleidoscopice ale ideilor, idei care par a fi nişte fiinţe frumoase şi simple. Totuşi, adevăratele fiinţe sunt **spiritele superioare**, care au propriul lor aspect diafan, ca nişte mici sfere uşor colorate, aproape invizibile.

În concluzie, înţelepţii vorbesc despre cele trei lumi: fizică, astrală şi mentală (sau cauzală). Iar în cadrul lumii astrale există cel puţin două mari diviziuni: astralul inferior şi cel superior.

23 mai 2015

Nu de noi învăţături spirituale are nevoie lumea acum. Sunt destule învăţături; lipseşte aplicarea lor. Cea mai valoroasă învăţătură este cea mai simplă. Ori sinteza din mai multe învăţături.

30 iunie 2015

Dacă aspirația către iluminare, unirea cu Conștiința Divină, este puternică, atunci e posibil ca în timpul dedublării involuntare din timpul somnului de noapte să fii atras către straturile superioare ale Universului și să trăiești Starea Divină și să suporți modificări durabile în mintea de rezervă. La reîntoarcerea în trup, memoria experienței episodice se va pierde, ca de obicei, dar rămânând transformările mentale, propagate de la mintea de rezervă la mintea de bază. Treptat, după mai multe nopţi, luni sau ani, observi că mintea are caracteristici tot mai divine, mai altruiste, mai lipsite de egocentrismul elementar.

Toată această realizare tacită a pornit de la simpla aspirație spirituală, întreținută conștient, dar lipsindu-ţi metodele practice sau puterea de a realiza transformări în starea de veghe, conștientă.

8 decembrie 2016

Budiştii zic să nu ne propunem un ţel al meditaţiei mindfulness, cum ar fi „stările modificate de conştiinţă". Totuşi, avem nevoie de MOTIVAŢIE pentru a practica meditaţia perseverent. Şi da, ne interesează stările înalte, explorarea altor dimensiuni psihice! Dar, înainte de a le încerca practic (dacă vom reuşi vreodată în această viaţă!), să luăm aminte la ce spun cei care au ajuns deja acolo. Ce aflăm din Bardo Thodol, ce constată consumatorii de stupefiante sau alţi psihonauţi ocazionali?

În stări modificate, mintea îşi pierde din puterea de control pe care o avea în starea de veghe şi intră pe „pilot automat", adică este dirijată de tendinţele subconştiente acumulate până în acel moment. Rudolf Steiner atrage atenţia la necesitatea unui antrenament al voinţei şi puterii mentale de control, care să fie ca un far călăuzitor pe căile înşelătoare ale viselor lucide şi călătoriilor imaginative.

Deci meditaţia poate avea acest scop şi motivaţie: **antrenament pentru păstrarea echilibrului mintal**. Psihonautul îşi va pierde inevitabil o parte din puterea de control obişnuită, pe care nu o poate lua cu el Dincolo. Pe ce se va putea baza atunci, în condiţii total necunoscute?

În meditaţia clasică, ni se indică să ne URMĂRIM RESPIRAŢIA – inspirul şi expirul, cu senzaţiile ataşate. Rămânem cu atenţia asupra

momentului prezent, excluzând şirul gândurilor vagaboande şi stimulii fizici din fundal. Ne CONCENTRĂM voinţa pentru a nu ne lăsa furaţi de fluxul gândurilor. Ce observăm imediat? În clipele de „concentrare asupra prezentului” ne simţim STABILI. În schimb, când apare şuvoiul gândurilor, putem fi duşi într-un soi de vis scurt, în realitatea MIŞCĂTOARE a visului în stare de veghe.

Deci, prin acest gen de meditaţie, ne antrenăm să rămânem STABILI, ancoraţi în propria atenţie. În călătoriile astrale ne vom păstra această stabilitate şi focus asupra stării de OBSERVATOR lucid al tuturor fenomenelor ciudate ce ne vor asalta. Acolo ne va lipsi confortul şi familiaritatea camerei de meditaţie, dar vom profita de ceva preţios acumulat prin practica meditaţiei. E vorba de ancorarea fermă în propria Conştiinţă, care nu se va lăsa manipulată de şuvoiul percepţiilor inedite, interesante, şocante chiar. Aceasta este cheia succesului în psihonautică şi spiritualitate: dezvoltarea ATENŢIEI LUCIDE ŞI DETAŞATE.

14 decembrie 2016

SUBTILITĂŢI ŞI NELĂMURIRI

1

JOÃO DE DEUS ŞI CANCERUL

João de Deus (Ioan al Domnului) este cel mai mare vindecător spiritual al lumii, cu 5 milioane de pacienţi, unii scăpaţi de boli incurabile. El primeşte în corpul său spiritele unor medici decedaţi, care realizează operaţii energetice incredibile. Faima lui João este planetară.

În anul 2015, João s-a îmbolnăvit de un cancer agresiv. Era de aşteptat ca Entitatea să îi rezolve afecţiunea, cu atât mai mult cu cât el este un medium extrem de preţios pentru lumea spiritelor şi a oamenilor. Ei bine, nu! Surpriză! Vindecătorul João de Deus s-a tratat de cancer pe cale medicală (chirurgie şi medicaţie) şi nu prin „chirurgie spirituală” (specialitatea sa).

Dar cum de a ajuns celebrul taumaturg la un cancer agresiv de stomac care trebuia operat imediat? De ce nu a intervenit Entitatea preventiv, prin pase magnetice, sau de urgenţă, prin chirurgie energetică? Întrebarea este justificată. João avusese, în urmă cu mai mulţi ani, un atac cerebral care îi paralizase o parte a corpului. A

încorporat o Entitate care i-a operat propriul corp, revenindu-şi astfel din paralizie. Simplu şi rapid.

Acum de ce nu s-a putut? Nici măcar João de Deus nu se poate baza 100% pe ajutorul spiritelor?

EXPLICAŢIE POSIBILĂ:

João era gurmand, cântărind 130 kg la 1,80 metri, şi nu ţinea regimul alimentar strict recomandat de medici şi de Entităţi. Boala digestivă gravă a fost urmarea karmică a apetitului său necontrolat de ani de zile. Entităţile l-au avertizat, dar nu puteau trăi în locul său şi nici nu-l putea obliga să nu se bucure de viaţă. Tratamentul medical dureros şi îndelungat a şters complet acea karmă de alimentaţie.

Entităţile sunt foarte atente la aspectul karmic al pacienţilor. Ele vindecă rapid numai dacă o anumită datorie karmică a fost plătită. Altfel, tratamentul se poate prelungi, cu recomandări pentru o viaţă echilibrată şi spirituală, iar vindecarea vine mai târziu. Alteori, boala este doar uşor şi temporar ameliorată.

CITATE din cartea „Ioan al Domnului”:

« Entitatea a spus: „Aş putea să vindec această ureche acum, dar este o plată dintr-o viaţă trecută. Dacă v-aş vindeca acum această problemă, ar apărea o altă complicaţie pe trupul dv., posibil şi mai gravă, fiindcă plătiţi o datorie dintr-o viaţă trecută. Nu pot vindeca această afecţiune acum, pentru că nu sunteţi copt din punct de vedere spiritual. Trebuie să slujiţi şi să lucraţi în plan spiritual. Abia apoi aş putea să mă ocup de problema dv.” » (pag.95)

Carlos Appel, doctor în medicină, este medium al casei şi s-a mutat recent la Abadiânia. În 2006, el a scris:

«Este o procedură complicată pentru majoritatea Entităţilor să pătrundă în planul nostru de vibraţii joase şi implică o enormă cheltuială de energie pentru tratarea suferinţelor noastre fizice şi spirituale. Mulţi „fraţi şi surori” nu reuşesc să aprecieze sacrificiul Entităţilor şi nu le urmează sfaturile, în special atunci când acest lucru cere o schimbare a stilului lor de viaţă sau o profundă dezvoltare personală.

Proprietăţile vindecătoare ale suplimentelor obţinute din plante, care sunt impregnate cu energie pentru fiecare persoană individual, au nevoie de un mediu psihologic fundamental şi de un anumit regim alimentar pentru a putea fi eficiente. Unii oameni găsesc că e greu să-şi

schimbe stilul de viaţă şi obişnuinţele fizice, emoţionale sau mentale, dar şi să respecte sfaturile spirituale pe care le-au primit, însă aşteaptă totuşi o vindecare miraculoasă. Vindecarea nu poate fi realizată datorită lipsei unei implicări personale în procesul de vindecare.

Uneori vindecarea fizică nu are loc, deoarece obiectivul principal al Entităţilor este diferit de propriul nostru obiectiv; ele se concentrează în primul rând asupra vindecării în împărăţia spiritelor nemuritoare. Se concentrează asupra elevării sufletului pentru a se alinia şi a intra în armonie cu Legea Divină. Câteodată o boală este necesară pentru Spirit. Legea o poate socoti utilă pentru a păstra trupul slab şi a preveni o îmbolnăvire mai gravă, care ar putea duce la continuarea suferinţei spirituale sau la suferinţe în vieţile viitoare. Mulţi oameni iluminaţi îşi dau seama că durerea şi suferinţa pot fi cele mai eficiente leacuri pentru vindecarea spirituală. Noi suntem răspunzători pentru starea noastră de sănătate sau de boală, pentru bucuria sau tristeţea noastră. Fiecare persoană trebuie să răspundă de propria sa vindecare.» (pag.176-177)

Vizionaţi interviul tradus cu João de Deus după vindecarea completă[131] (septembrie 2016)

2

ADEVĂRURILE GRUPULUI SPIRITUAL

În fiecare grup spiritual trebuie să existe un maestru sau medium sau clarvăzător de forţă, care să intermedieze sfaturile, îndemnurile şi misiunile date de spiritele de lumină, spiritele ghid. Dacă acesta dispare, rămâne doar amintirea sa, a vorbelor sale consemnate în scris sau alte mijloace, o ideologie care devine cu timpul dogmă, imposibil de adaptat sau modificat.

Comunicările spiritelor sunt, în principiu, de trei feluri diferite, dar amestecate:

+ **Minciuni nevinovate** = sunt simple încercări binevoitoare ale spiritelor de a intra in graţiile mediumului, încurajând şi mergând pe linia cunoştinţelor, obiceiurilor, credulităţii, gândirii limitate a adepţilor. Este modul prin care spiritele se adaptează la instinctele şi nevoile primare ale oamenilor pe care îi ghidează.

[131] https://www.youtube.com/watch?v=8YNmAxtJRBE

+ **Poveşti mitice** = sunt scenarii elaborate ce aduc informaţii inedite despre presupuse fiinţe, locuri, obiecte şi mai ales misiuni pentru care a fost ales grupul. I se oferă acestuia un *modus vivendi*, un element original cu care să se prezinte în faţa comunităţii spirituale, un ansamblu de idei coerente şi interconectate care vor fi puse la baza învăţăturilor, un pretext credibil şi important al adeziunii grupului.

+ **Adevăruri spirituale universal acceptate** = sunt învăţături compatibile cu orice altă cale spirituală, mari adevăruri, idei generoase şi nobile, prezente în filosofia perenă. Pentru ele sunt puse în scenă restul activităţilor şi crezurilor grupului. Orice misiune spirituală serveşte scopurilor absolute, uneori ascunse, alteori făţişe, ce provin din Iubirea şi Înţelepciunea lui Dumnezeu Tatăl.

O minte foarte lucidă poate discerne între cele trei categorii de comunicări spirituale: minciunele (trucuri psihologice de încurajare şi câştigarea bunăvoinţei), adevăruri relative (credinţe) şi adevăruri absolute (principii universal valabile). În lipsa lucidităţii, pot apare confuzii grave şi excese de natură spirituală. S-au întâmplat la toate nivelele, de la religii planetare la mici secte de apartament.

STUDIU DE CAZ

Dolores Cannon a avut o carieră impresionantă de peste 40 de ani, timp în care a publicat peste 17 cărţi şi a ţinut mii de şedinţe de hipnoterapie regresivă. Tehnica ei de hipnoză este una specială şi inovatoare numită „hipnoză quantum" sau „terapie hipnotică de vindecare quantum" (QHHT). În timpul şedinţelor, Dolores îşi hipnotizează clienţii, permiţându-le acestora să intre într-o stare a super-conştiinţei sau a conştiinţei colective. Este una din cele mai profunde transe hipnotice pe care le poate experimenta cineva şi pe care mulţi hipnoterapeuţi o evită, deoarece în această stare pot avea loc „lucruri ciudate".

În cărţile ei, Dolores atinge subiecte precum vieţi anterioare, vindecarea prin energie, viaţa pe alte planete, extratereştri. Într-una dintre ultimele ei cărţi „*The Three Waves of Volunteers and The New Earth*" („Cele trei valuri de voluntari şi Noul Pământ"), Dolores abordează o teorie îndrăzneaţă şi interesantă, care pentru unii poate părea ficţiune.

Concluziile şi rezultatele muncii sale sunt cu adevărat uimitoare. De-a lungul anilor de hipnoză quantum, Dolores a constat o oarecare corelaţie între şedinţele clienţilor săi, ajungând la concluzia că mulţi dintre clienţii săi se află pentru prima oară pe Pământ şi că nu s-au mai

reîncarnat pe această planetă într-o viaţă anterioară. *„Am început să descopăr că nu s-au mai reîncarnat pe Pământ înainte şi au venit direct de la Dumnezeu, de la Sursă, de pe alte planete, din alte dimensiuni, unde erau fiinţe de lumină”*, declară Dolores într-un interviu acordat publicaţiei „The Edge”. Aşa-zişii „voluntari” sunt de fapt suflete care s-au întrupat pentru prima oară pe Pământ, ele venind în „valuri” pe această planetă.[132]

(Vezi şi cazul **Flavio Cabobianco**, prezentat mai jos.)

Acum să vedem ce zice spiritul lui Dolores Cannon după moartea acesteia (hipnoză regresivă cu Calogero Grifasi) - traducere 20.10.2016. Ei bine, în această comunicare telepatică prin hipnoză, făcută de Calogero Grifasi prin channel-ul Barbara, **spiritul lui Dolores recunoaşte că a fost înşelată, iar cărţile ei sunt doar parţial adevărate**... Ce să mai credem atunci?

Iată înregistrarea tradusă în româneşte, de pe canalul YouTube al lui Calogero Grifasi[133]

3

Flavio Cabobianco - copilul minune

În prima parte, vă recomand să citiţi despre copilul-minune Flavio, care păstra amintirea universului spiritual din care s-a încarnat pe Pământ.[134]

Şi un interviu cu copilul Flavio[135] (tradus în limba engleză)

Avem deci de a face cu PRIMA ÎNCARNARE a unui spirit în formă pământească umană. Interesant! Să vedem ce evoluţie a avut peste ani...

---

[132] http://www.garbo.ro/articol/Lifestyle/19488/dolores-cannon-traim-cele-mai-interesante-timpuri-din-istoria-universului.html

[133] https://www.youtube.com/watch?v=0Wt9k-jv8e0

[134] https://daniilgaucan.wordpress.com/2013/04/25/amintiri-din-alta-lume-am-vorbit-cu-dumnezeu/

[135] https://www.youtube.com/watch?v=W-CXgfXeIT4

În a doua parte, copilul-minune, odată maturizat, a intrat în platitudine şi derizoriu. Filmul, ca şi muzica sa mi se par lipsite de zvâc. Tânărul trăieşte acum din gloria câştigată de copilul Flavio. Film: Solar (2016) / Trailer[136] . Muzica sa[137]. Contul său de Facebook[138].

Interpretare 1: Flavio nu iese cu nimic în evidenţă, nici măcar în plan spiritual. Probabil că lipsa de experienţă terestră îşi spune cuvântul. Iată deci că, oricât şi-ar face spiritul karmă prin încarnări repetate, merită efortul. Va căpăta multiple experienţe şi abilităţi, care vor răsări iarăşi în întrupările viitoare, când nu se aşteaptă nimeni. Dar dacă spiritul este tânăr, nu va avea în bagajul său nici karmă, dar nici experienţă şi va fi un om banal. Marile genii ale lumii au fost spirite „bătrâne"...

Interpretare 2: Este atât de trist ce se petrece cu omenirea! Spirite înalte vin entuziasmate să se încarneze, vor să schimbe lumea, dar treptat, sunt uniformizate şi li se şterge entuziasmul divin. Oare câţi „copii indigo" au realizat ceva în viaţă?!... Foarte multe spirite se încarnează cu bucurie pentru ca în final să se despartă deziluzionaţi de corpul terestru. Aceasta este o mare dramă a omenirii. Poate cea mai plastică exprimare artistică a acestui grav adevăr este muzica „Adagio" de Tomaso Albinoni. Parcă descrie modul sisific în care înaintează omenirea, fără a vedea luminiţa de la capătul tunelului.

Savanţii au descoperit că nou-născutul de naşte cu de două ori mai mulţi neuroni decât omul adult. Pe parcursul a circa 3 ani, restul se pierd, prin nefolosire. Ce ar însemna pentru progresul omenirii dacă în acest interval copilaşul ar fi stimulat într-atât încât să realizeze sinapse între toţi neuronii avuţi iniţial!

Dar există şi reversul medaliei – copii care nu promiteau nimic deosebit (pentru că „sistemul" le bloca creativitatea sau profesorii erau orbi la valoarea lor) devin mai târziu genii, artişti, savanţi, personalităţi publice remarcabile, care îşi lasă amprenta benefică asupra semenilor. Chiar se spune că geniile sunt puţin autiste! Exemplul acestora duce mai departe speranţa omenirii şi dorinţa spiritelor de a se încarna pe această planetă a probelor, neputinţelor, dar şi minunilor.

Este clar că pe Pământ nu există perfecţiune şi, mai ales, că niciun om nu este perfect în toate aspectele. Nu trebuie să ne facem idoli din lut

---

[136] https://vimeo.com/154218747

[137] https://cabobianco.bandcamp.com/

[138] https://es-la.facebook.com/cabobianco

şi carne! Adevăratele idealuri sunt imateriale, modelele divine rămân deasupra noastră.

21 decembrie 2016

În aceeaşi serie de cărţi – culegeri de texte publicate de către autorul Răzvan Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro – fac parte următoarele titluri:

1) Esoterismul în mileniul 3 (2014)
2) Karma, valurile timpului (2014)
3) Spiritele în dialog cu noi (coautor Nina Petre) (2014)
4) Cristos, binele, adevărul (2014)
5) Spiritualitatea în psihologie (2014)
6) Filosofie spirituală (2014)
7) Contribuţii la cultura spirituală (2017)

Alte cărţi de acelaşi autor:

8) Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal (2008)
9) Conştiinţa umană, între minte şi spirit. Sinteză de Ştiinţă Spirituală (2011)
10) Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice (2011)
11) Globii luminoşi din fotografii. Explicaţii fizice şi paranormale (2011)